

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

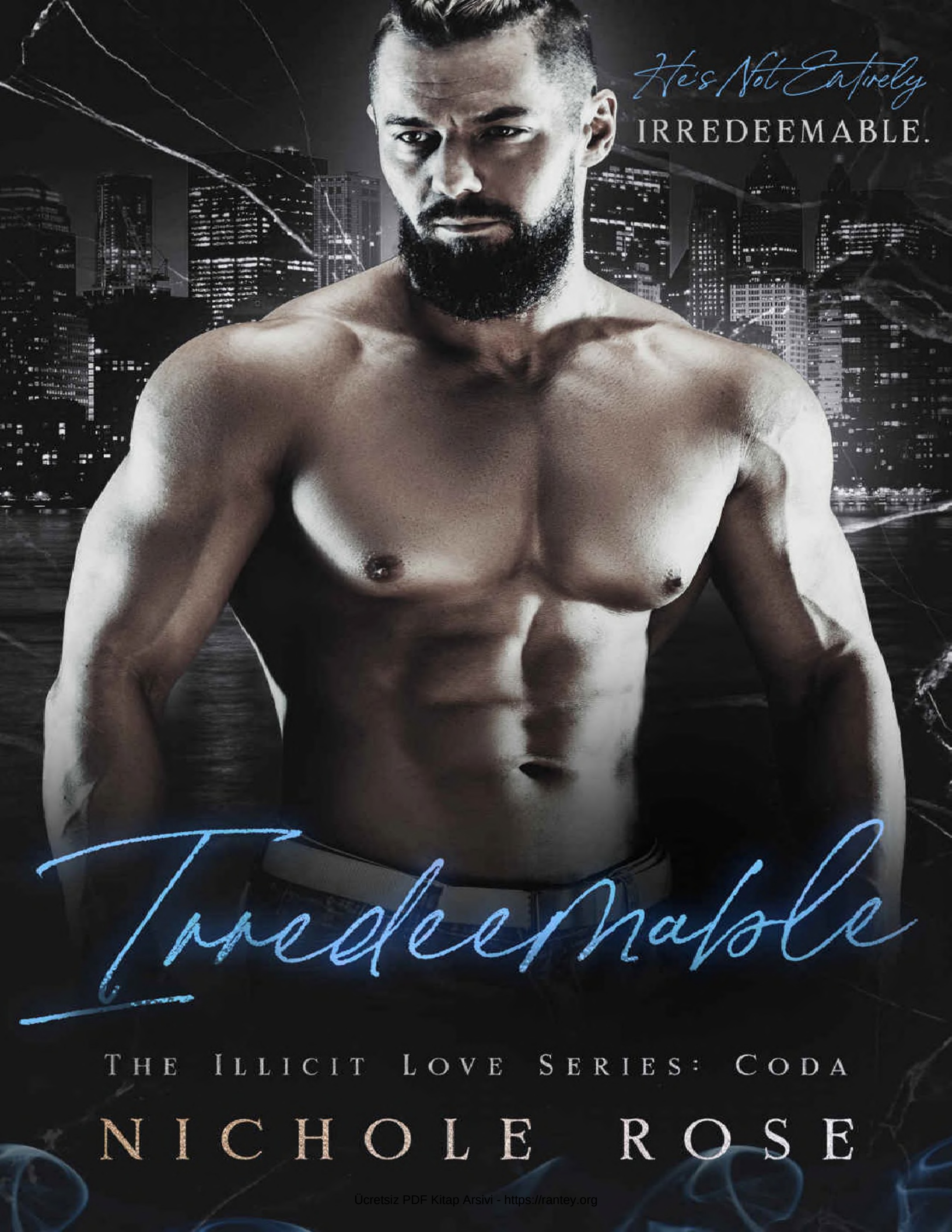
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He's Not Entirely
IRREDEEMABLE.

Irredeemable

THE ILLICIT LOVE SERIES: CODA

NICHOLE ROSE

Kurtarılamaz

Kıvrımlı Kız Mafya Romantizmi

Nichole Rose

Copyright © 2024 by Nichole Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Cormar Covers'ta Yoly tarafından kapak

İçindekiler

Kitap Hakkında

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Onikinci

Bölüm

Sonsöz Yazarın
Notu Yasak Aşk
Güzelliğın Çarpık Zalimi
Bay Gregory
Nichole Nichole'un
Kitap Güzelleri
Instalove Kitap
Kulübü'nü takip edin
Ayrıca Nichole Rose
Nichole Rose hakkında

Kitap Hakkında

L Ove'nin tadının ihanet gibi olmaması gerekiyordu. Ve canlarının yanmasından hoşlanmamaları gerekir. Ama ikisini de yok edebilecek bir saplantı için her şeyi riske atacaklardır.

Coda

Bir zamanlar masumdum.

Ta ki ailemin güvendikleri bir adamın ellerinde öldüğünü görene kadar.

Sokaklar beni yuttu ve kimse fark etmedi.

Parayı ödediğine yemin ettim.

Son yirmi beş yılımı kanlar içinde, zamanımı bekleyerek geçirdim.

Ben canavarların korktuğu şeyim. Gördükleri son şeyim.

Şimdiye kadar. Ona kadar.

Babası için geldim. Onunla birlikte ayrıldım.

Hissetmemem gerekiyordu. Düşmemem gerekiyordu.

Ama Şimdi, hak iddia edeceğim. Ve öldüreceğim.
O benim. Kimse onu benden alamaz.

Karina

Bir keresinde boğuluyordum.
Ta ki elini uzatıp beni karanlığa çekene kadar. O
zaman onu her yerde takip edeceğime yemin ettim.
Ama onu cehenneme kadar takip ettiğimi
bilmiyordum. Onun sırları var. Ve günahları.
Ve bir Şekilde ortada kaldım, anlamadığım bir oyunda
piyon oldum.

Ama yine de hissediyorum. Yine de düşüyorum.
Ve gerçek ortaya çıktığında, kırılıyorum.
Aşkın tadı ihanet gibi olmamalı.
Ve acısını özlememem gerekiyor.
Ve yine de... Onu geri istiyorum. Her Şeyi yok etse bile.

Uyarı - Irredeemable, kıvrımlı kraliçesi için dünyayı
yakacak bir anti kahramanın yer aldığı karanlık bir mafya
romantizmidir. Eğer büyük yaşı aralıkları, karanlık temalar,
takıntılı anti kahramanlar ve güç dengesizlikleri size göre
değilse, bu kitap size göre değil.

Yasak Aşk serisindeki her kitap tek başına okunabilir.

Birinci Bölüm

Coda

E Herkes polislerin dikkatli olduğunu söyler, ama bu bir yalandır. Kimse avını takip eden bir avcı kadar dikkatle izleyemez. I

biliyorum çünkü benim işim bu. Bu yüzden buradayım.

Nereye baksam, gözlerim Chicago'nun en iyilerinden birine takılıyor. Balo salonunun bir ucundan diğer ucuna mavi bir deniz var. Açıkçası, tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Uyum sağlayamıyorum. Buraya ait değilim. Bu odada ben yırtıcıyım, kendilerinden biri için buradayım. Ve kalabalığın kenarlarında dolaşırken bana üstünkörü bir bakıştan fazlasını ayırmıyorlar.

Her zamanki gibi, hiçbir şeyden haberleri yok. Her zamanki gibi.

Bakışlarımı onurlu adama sabitledim... zamanımı bekliyorum. Avlanıyorum.

Miles Alessepo son yirmi beş yılda pek değişmemiş. Sarı saçlarına aklar düşmüş ve artık gözlerinde ince çizgiler var. Yaşlanmış ve sertleşmiş ama hâlâ taş gibi bir orospu çocuğu.

Yüzüne yayılan kendini beğenmiş gülümsemeyi görünce damarlarımda buz gibi bir öfke dolaşıyor. O hıyarın bu odada benden daha az işi var.

Kim ve ne olduğumu biliyorum. Ellerimde bu şehri boğmaya yetecek kadar kan var. Ama asla öyleymişim gibi davranmadım.

Mafya için çalışan bir tetikçiden başka bir şey değil.

La Cosa Nostra'yı her şeyin üstünde tutacağımı yemin ettim.

Alessepo mu? Hizmet etmek ve korumak için yemin etti.

O lanet olası bir yalancı. Hizmet ettiği tek kişi kendisi. Koruduğu tek şey sırları.

Yirmi beş yıl önce, göğsünde parlayan lanet olası polis rozetiyle ailemi soğukkanlılıkla öldürdü. Biliyorum çünkü oradaydım, dolapta saklanıyordum... dokuz yaşında dehşete düşmüş bir çocuk olarak bir sonraki ölümün benim olacağına inanıyordum. Orada olduğumu bilseydi, muhtemelen öldürdüm.

Her şeyimi elimden aldı; beni evsiz, ailesiz ve sokaklardan başka gidecek hiçbir yeri olmayan bir yetim olarak bıraktı. Yıllarımı tek başıma, donarak, aç kalarak ve yalnız geçirdim.

Yapmam gerekeni yaparak hayatta kaldım. Rafe Valentino'nun babası - o zamanlar Valentino ailesinin reisi - beni ondan çalarken yakaladığında, beni ihbar edebilir ya da öldürebilirdi. Başka bir kaptan olsa yapardı.

O yapmadı.

Elime bir silah verdi ve nereye nişan alacağımı söyledi. On beş yaşındaydım.

Dört yıl sonra öldüğünde, çoktan hayatın derinliklerine dalmıştım. Beni Alessepo'yu yok etmeye yaklaştıracak her şeyi yapardım. On dokuz yaşında Rafe'e bağlılık yemini etmek kolaydı. En azından onun bir vicdanı var. Bir ruhu var.

Babası mı? O orospu çocuğunun bir babası olduğundan bile emin değilim. Benim de olduğundan emin değilim.

Alessepo'yu yok etmek için yirmi beş yıl bekledim, onun yavaş yavaş yükselişini izledim. Oturabileceği en yüksek yere tüneylene kadar bekledim. Artık resmen orada... O kadar yükseğe tünedi ki diğer herkes piyon gibi görünüyor.

Hatta o orospu çocuğunu polis müfettişi yaptılar. Sonuncusu Alexander Santorum kendini öldürdü. Sanırım kimse izlemediğinde yaptığı kötülükleri öğrendiğimizde Rafe'nin yüzüğünü öpmekten hoşlanmadı.

Alessepo daha iyi değil.

Yirmi beş yıl önce de pis bir polisti, şimdi de pis.

Çok uzun sürmez.

Parmaklarım silahımı almak için ceketimin içine uzanma isteğiyle kaşınıyor. Ama sabır benim için bir inançtır. Alessepo dünyamı yok ettiğinden beri beni hayatta tutuyor.

Avizelerin ışıltısı elbiselerin mavisinden oluşan denizin üzerinde altın rengi bir ton oluşturuyor, galanın zenginliği dökülen şarap gibi her köşeye sızıyor. Her adımı ölçülü, her nefesi kontrollü bir şekilde kalabalığın arasında ilerlerken onların konuşmaları beyaz bir gürültü gibi üzerime geliyor.

Şehre bakan tavandan tabana pencerelerin yanındaki bir sütunun yanından geçerken, kırmızı elbiseli kıvrımlı bir sarışın bana çarpıyor, yumuşak vücudu göğsüme çarpıyor. Kızının üzerine düşmeden önce onu sabitlemek için bir kolumu beline doladım. Çıplak teninin sıcaklığı beni yakıyor, sikimi taşa çeviriyor.

Bana bakıyor, güzel gri gözleri şaşkınlıkla dolu, tatlı gülümsemesi bilincime kazınıyor. O, kalbimin en karanlık kısımlarını kesen parlak bir ışık.

Yıllar sonra ilk kez, lanet şey sarsılıyor, sanki vurmak için yapıldığını yeni hatırlıyormuş gibi göğsümde tıkırdıyor.

Cazzo.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor, pembe bir allık yanaklarını boyuyor. Gülünç derecede yüksek stiletlerinin içinde telaşlı ve dengesiz olsa bile nefes kesici.

Başıboş bir bukle topuzundan düşerek çıplak boynuna sürtünüyor. Yoldan çıkmış, evcilleştirilemeyen parçalar kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyerek yanaklarındaki allığı vurguluyor. Kırmızı balo elbisesi dolgun göğüslerinin arasına dalıyor ve yuvarlak, kıvrımlı vücuduna yapışıyor.

Hiç bu kadar tatlı bir vücut görmemiştim. Ya da bu kadar yumuşak bir ten hissetmemiştim. Her santimi keşfedilmek için yalvarıyor; göğüslerinin dolgunluğu, belinin yuvarlaklığı, kalın kalçaları ve dolgun kıcı. Her santimi sikimi ağrıtıyor.

Dudaklarımı o yumuşak tende gezdirme düşüncesi içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Cristo. O bir sanat eseri.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, sesim kısık bir gümbürtüye dönüşüyor.

Bir an için, eğlencenin arasında heykeller gibiyiz, gülümsemesi beni yerimde sabitleyen lanet bir siren şarkısı. O bir güneş ışığı, sıcak ışınlarını ruhumun zifiri karanlığına hiç ürkmeden saçıyor.

"Adımlarına dikkat et," diye uyarıyorum, ondan çok kendime, bu dünyanın -ve benim gibi erkeklerin- onun gibi melekler için yaratılmadığına dair bir uyarı fısıltısı.

Gri gözleri vücudumda gezinirken genişliyor ve beni içine çekiyor. İnsanların bana baktıklarında ne gördüklerini biliyorum. Neredeyse iki metre boyundayım ve tuğla duvar gibi yapıyım. Heybetliyim. Tam da istediğim gibi.

İnsanlar korktukları şeye saygı duyarlar. Görür görmez benden korkuyorlar, gerçi çoğu nedenini söyleyemiyor. Bu hayatta kalma içgüdüsü, bilinçaltılarının en derin yerlerinden fısıldıyor. Bir canavar gördüklerinde tanırırlar. Ölümün kendilerine baktığını bilirler.

Ama bu tatlı küçük şey canavarı görüyor mu - pişmanlık duymadan ya da empati kurmadan öldüren birini? Yoksa nasıl biri olduğumu neredeyse unuttuğum adamı mı görüyor?

İkincisi olmasını istiyorum.

Bu yabancı bir arzu, içimde var olduğunu bilmediğim yumuşak bir yerden fışkırıyor.

"Bu gece buradaki tek asi olmadığma sevindim," diyor sonunda, dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor. "Elimi fazla zorladığımdan endişelenmeye başlamıştım."

"Asi mi?" Yorumuna bir kaşımı kaldırıyorum, kelime aramızdaki havada asılı kalıyor. Bunu onun söylemesi neredeyse gülünç; isyanın ne kadar derinlerinde olduğumu ve kefaretin ne kadar ötesine geçtiğimi bilmeyen bu tatlı, masum küçük şey.

Cehennemin en derin çukurları bile benim gibi adamlar için tasarlanmadı.

Kızarması derinleşiyor. Belli ki bunun beni ne kadar sertleştirdiğinin farkında değil, yoksa hemen dururdu. Dehşet içinde çığlık atarak gecenin içine kaçardı.

Dilimle kenarını izlemek istiyorum. Tercihen sikimi sürerken.

"Evet," diye fısıldıyor, sanki tenini daha fazla örtmesini istiyormuş gibi elbisesinin kumaşını gergin bir şekilde çekiştiriyor. Parmaklarım Alessepo'nun boğazına dolanmadan önce açıkta kalan her santimi izlemek için kaşınıyor. "Mavi giymeyen sadece ikimiz varız."

Siyah takım elbiseme bakarak onun değerlendirmesini onaylıyorum. Asiler, gerçekten. Neden mavi giymediğimi biliyorum, lanet olası bir polis değilim. Onun da polis olduğundan şüpheliyim. On dokuz ya da yirmiden daha yaşlı görünmüyor... üniformalı olmak için çok genç.

Peki, o kim? Ve neden sıkıcı mavi yerine siren kırmızısında karar kıldı? Hangi otoriteye karşı isyan ediyor?

Birden bilmek istedim.

"Benimle dans et." Rica etmiyorum. Talep ediyorum, eğer ona bir seçenek sunarsam bunun ben olmayacağımı çok iyi biliyorum. Bunu istemiyorum, o yüzden izin vermiyorum.

Bana gülümsemeden önce dişleri alt dudağına gömölüyor. "Memnuniyetle."

Hiç konuşmadan onu dans pistine götürüyorum. Onu kollarıma çekip ritme uyararak hareket etmeye başladığımda vücudu benimkine yapışıyor ve onu kendime yakın tutuyorum.

Ereksiyonum karnına doğru bastırıyor. Sarhoş edici vanilya kokusu etrafımda dönüp kafamı bulandırırken bunu saklamak mümkün değil. Cazzo. İnanılmaz kokuyor. Kulağının altındaki nabız titriyor, ne kadar sert olduğumu hissettiğini bana bildiriyor.

Güzel. Bırak onu.

Bu durumda olmamın sebebi o.

Başımı eğip onun çırpınan nabzının tadına bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Adın ne?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Coda Passero."

"Coda," diye tekrarlıyor, bana bakarken dudaklarını yalıyor. "Ben Karina Alessepo."

Lanet olsun. Onun kızı. Çocuğu olduğunu biliyordum ama onu daha önce hiç görmemiştim. Aramaya gitmemeye özen gösterdim. Çocuk hakkında ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiydi. Arkasında kimi bıraktığını bildiğin bir adamı öldürmek çok daha zordur.

İzin verirsiniz sizi rahatsız eden insanlar bunlar. Ölüler değil, yaşayanlar. Aklınızı kurcalayanlar onlardır. Ölülerini unutmak kolaydır. Tek bir kurşunla varlıkları sona erer. Ama yaşayanlar? Hâlâ dışarıdalar, hâlâ etrafta dolaşıyorlar, hâlâ parçaladığınız parçaları toplamaya çalışıyorlar.

Onları düşünmeme asla izin vermiyorum. Bildiğim kadarıyla, onlar yoklar. Ancak içlerinden biri şu anda kollarımda, bana özel bir şeymişim gibi gülümsüyor.

Sikeyim.

"Benimle dans edecek kadar cesur olduğun için teşekkür ederim. Başka kimse değildi." Gözlerini deviriyor. "Hepsi babamdan korkuyor."

"Korkaklar," diye homurdanıyorum, zihnim yarışıyor. Bu konuyu hemen kapatmalı ve onunla daha fazla derinleşmeden uzaklaşmalıyım. Onun hakkında başka bir şey bilmeme gerek yok. Ama lanet olası hain ellerim onu daha da yakınımaya çekiyor. Lanet ağzım bana ihanet ediyor. "Eğer sormaya korkuyorlarsa, seninle dans etmeyi hak etmiyorlar demektir, Cara."

"Ben de öyle dedim! Dans etmek yasadışı değil ki."

Onu dikkatle izliyorum, konuşmuyorum - konuşmak için kendime güvenmiyorum. Güzel gri gözleri yüzümde geziniyor, parlak, güven dolu gülümsemesi bana yapmaması gereken şeyler yapıyor.

Lanet olası bir canavarla dans ettiğini bilmiyor mu?

Hiç kendini koruma duygusu yok mu?

Cristo. Bakmalı. Bu gece neden burada olduğuma dair bir fikri olsaydı, bana şu an baktığı gibi bakmazdı.

-Sanki ben bir ödölmüşüm gibi.

Katil değilim. Ben bir katilim. Bir yalancıyım. Onun en kötü kabusu.

Başını yana eğip beni inceliyor. "Bir sorun mu var?"

Başımı sallıyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Saçlarının kokusu etrafımda dönerek kafamı bulandırıyor. Tatlı vanilya ve hafif lavanta notaları. Bir an için kim olduğumuzu ya da nerede olduğumuzu unutuyorum.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyorum tenine karşı, kahkahasının titreşimlerini hissederek.

"Teşekkür ederim," diyor usulca. "Bu benim şampuanım." O olduğundan oldukça eminim ama bunu söylemiyorum.

"Sen de güzel kokuyorsun," diye itiraf ediyor, sesi sıcak ve bal gibi tatlı. "Diğerleri gibi değil."

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum, bir kaşım sessiz bir sorguyla kalkıyor.

Kıkırdıyor, sesi doğrudan kalbime gidiyor. "Yarısı kolonyayla yıkanmış gibi kokuyor," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla, burnu tiksintiyle kırışıyor. "Boğucu." Parmakları pazumun etrafında sıkılaşıyor. "Burada başımı ağrıtmayan tek kişi sensin. Bu hoşuma gidiyor."

Bu beklenmedik iltifat beni hazırlıksız yakaladı. Bu gece buraya uyum sağlamaya niyetlenerek geldim, ama aslında tam da bu yüzden bana böyle hevesli bir merakla ve... güvenle bakıyor. Durumun ironisi gülmek istememe neden oluyor; etrafımızı saran bu aldatıcı sükûneti parçalayacak zalim, acı bir ses.

"Neden onu etkilemeye çalışmıyorsun?"

"Kimi?"

"Babam." Odanın ön tarafına doğru başını sallıyor, babam hâlâ orada duruyor. "Buradaki diğer tüm polisler öyle."

"Ben lanet bir polis değilim." Kelimeler dudaklarımdan niyet ettiğimden daha sert döküldü.

Fark etti. Kaşlarından biri saç çizgisine doğru yükseliyor, sonra gülerek gerginliğini atıyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

nefes alır. "Odadaki tek sivil olmak yalnızlıktı."

Bunu bir şaka olarak yapmıştır ama bu yorumda geçmiş hakkında çok şey anlatan gizli bir derinlik vardır. Karina Alessepo da soğuk ve yalnız büyümüştü; mavi ailesi tarafından dondurulmuş, sevgiye aç ve ait olmadığı bir dünyada tek başına.

Fark etti mi ki?

Muhtemelen fark etmemiştir. Tıpkı onun dans pistinin ortasında bir yabancıyla dans ettiğini fark etmediği gibi. Cristo. Onu hak etmiyor.

Bir fikir titreşiyor, bir fırsat kara bir meleğin kanatları gibi açılıyor. Onu öldürmek istedim ama ölüm kolaydı. Dünyasını tuğla tuğla sökmek çok daha acı verici olurdu. O bir anahtar, onu içeriden yok etmenin bir yolu.

Hıyarın teki olabilir ama tahminimce hıyar her şeye rağmen onu seviyor. Benim gibi bir orospu çocuğuna aşık olursa dünyası başına yıkılır. Bu kurnazca, zalimce ve tam da hak ettiği şey.

Benden her şeyimi aldı. Neden onunla başlayarak her şeyi ondan almayayım?

Onu sahiplenmek benim için zor olmaz. Hem de hiç. Çok güzel ve çok tatlı. Dünyama bir kadın getireceğimi hiç düşünmemiştim. Karanlık, vahşi ve çirkin. Ama bunun için? Onun ışığını kendiminmiş gibi sahiplenmek için mi?

Evet, bununla çalışabilirim.

Ve bunun tamamen babasıyla da ilgili olmadığını itiraf edecek kadar kendime karşı dürüstüm. Onu istiyorum. Alessepo'nun çocuğu olduğunu bilmeden önce bile, aletim onun için sertleşmişti. Benim gibi gölgeler içinde yaşadığınızda, güneşin en zayıf ışınları bile cazip geliyor. Ve o ateşli bir alev.

O masumiyetin vücut bulmuş hali, benim gibi bir orospu çocuğu için ulaşılmaz ve karşı konulmazın büyüleyici bir birleşimi. Onu istememeliydim, ama istiyorum; bu arzu kendimi dizginlememe engel oluyor.

Öldürmeye geldim. Onun yerine, fethedeceğim.

İnce ama sahiplenici bir dokunuşla elimi kalçasına dolayarak onu bedenime yaklaşıtıyorum. "Sen bir sivil değilsin Karina," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve baştan çıkarıcı. "Sen bir asisin, unuttun mu?"

Gözleri parlıyor, dudaklarından keyifli bir kahkaha dökülüyor. "Ne? Unuttuğumu mu sandın?" Sırıttıyor, gri gözlerinde sıcaklık var. "Nasıl kötü olunacağını asla unutmam, Coda. Özellikle de onu kızdıracaksa."

Ah, lanet olsun. Kötü mü istiyor? İsyan etmek mi istiyor? Bu masum kelimeler zihnimde bir patlamaya yol açtı. Birlikte babasını nasıl kızdıracacağımızı hayal ederken içimde tehlikeli bir arzu dolaşıyor.

Ne kenarında dans ettiği uçuşumun ne de onu uçuşuma daha da yaklaştırmak için can atan iblisin farkında.

Parlak gözleri, keşfetmek için can attığım derinlikleri ima ederek yaramazlıkla dönüyor. Bu masum küçük şey ne kadar kötü olabilir

Olmak mı? Öğrenmek istiyorum. Benim karanlığıma karşı onun aydınlığı... Bu müthiş bir yan yana geliş.

Sikim, kan davası ya da intikamla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ağrıyor ve her şey onunla ve o tatlı vanilya kokusuyla ilgili.

"İsyan edip onu kızdırmak mı istiyorsun, Karina?"

Dişleri alt dudağına gömölüyor, gözleri yüzümde geziniyor. Cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt ediyor. "Evet."

"Neden?" Beni ilgilendirmez ama bilmek istiyorum.

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Ona göre ben sadece emir vereceği başka biriyim. O ne zaman ne derse onu yapmam gerekiyor. Bunu aştım, Coda."

Siktir et onu. O kimsenin malı değil, hele onun hiç değil.

"Öp beni," diye emrediyorum. "Tam burada, babanın seni görebileceği bir yerde. Tam burada, birlikte çalıştığı herkesin önünde. Onun iradesine boyun eğmediğini göster ona."

Açıkçası, bizi görüp görmemesi umurumda değil - planımın işe yaraması için şu anda gözlerinin üzerimizde olmasına ihtiyacım yok. Ama dudaklarını dudaklarımda istiyorum. Tadının hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadığını, dudaklarının inandığım kadar yumuşak olup olmadığını bilmek istiyorum. Onu öptüğümde kollarımda titreyip titremeyeceğini ya da benim için çıldırıp çıldırmayacağını bilme ihtiyacıyla çıldırıyorum.

Bir an için seçeneklerini düşünür. Babasını kızdırmayı ne kadar çok istiyor? Beni öpmeyi ne kadar çok istiyor?

"Daha iyi bir fikrim var," diye fısıldıyor, dilinin ucu alt dudağının üzerinde gezinirken gri gözleri benimkilere takılıyor. "Beni eve götür."

Donup kalıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. "Benimle eve gelmek ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden başını sallıyor. "Evet, lütfen."

Hay sikeyim. Ölülerin kemikleri üzerine inşa edilmiş bir intikam yolunda yarışıyoruz... babasının yirmi beş yıl önce inşa ettiği bir yolda. Ve aniden, çekinceleri olan ben oldum.

O kadar masum ki, o kadar güveniyor ki. Ne istediğini biliyor mu? Hayır. Nasıl bilebilir ki? Kim olduğumu ya da ne istediğimi bilmiyor. Ne yaptığını bile anlamadan güvenliğini benim ellerime bırakıyor.

"Bu tehlikeli, Cara," diye mırıldanıyorum, ona bir çıkış, kendini kurtarması için son bir şans vermeye çalışırken sesim alçak çıkıyor. Onu kendimden kurtarmak için deli gibi çabalarken, elbisesinin ipeksi kumaşını sıyrarak sırtının küçük kısmında daireler çiziyorum. Gerçekten şiirsel bir durum... Hiç çekinmeden öldüren bir adam aniden kurtarmak için çırpınıyor. "Ne istediğini bilmiyorsun."

İnatçı bir isyankârlık gösterisiyle çenesini kaldırıyor ve benimkiyle eşleşen bir yoğunlukla bana bakıyor. O kadar masum ve o kadar meydan okuyor ki.

Sikim zonkluyor.

"Tam olarak ne istediğimi biliyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Ben çocuk değilim, Coda. Yirmi bir yaşımdayım. Bu yaş benim için yeterince büyük.

kendi seçimleri."

Kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca atıyor, saf, katıksız şehvet içimde kabarıyor. Bu küçük tükürük ateşi gerçekten bana meydan mı okuyor? Tüm tedbiri elden mi bırakıyor?

Şeytanı ayartmaması gerektiğini bilmeli. Onu doğrudan cehenneme götürecektir.

Başımı onunkine yaklaştırdığımda kalbimde tehlikeli bir parıltı kıvılcımlanıyor. Burunlarımız hafifçe sürtünüyor. Açlık ve ihtiyaç tehlikeli bir girdap halinde içimi parçalıyor.

Eğer babasını cezalandırmak istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?

Dediği gibi, kendi seçimlerini yapabilecek yaşta. "Pekala," diye fısıldıyorum dudaklarına yapışmadan önce.

yakıcı bir öpücük. Sahiplenici ve çiğ bir öpücük, olacakların bir vaadi.

Elleri takım elbisemin yakalarına dolanıp beni kendine çekerken yumuşak bir inilti duyuyorum. Dilinin benimkiyle iç içe geçmesinin tadı beni ateşliyor. Onu yiyip bitiriyorum, canlı canlı tüketiyorum.

O da beni aynı çaresizlikle öpüyor, ağzımın içinde inliyor. Dili benimkiyle birlikte hareket ediyor, vasıfsız ve her nasılsa fazlasıyla mükemmel.

Öpüşmemizin yoğunluğundan sersemlemiş bir halde birbirimizden ayrılıyor. Nefesi düzensiz, gözleri geniş ve cam gibiydi.

Elini tuttum. Biri olacakları durdurmaya çalışmadan önce bu kahrolası yerden siktir olup gitmenin zamanı geldi. Artık bunun için çok geç. Çok geç.

Onu almamı istemiyorlarsa yaklaşmama asla izin vermemeliydiler.

Onu kapıya doğru çekerken kalabalıktan bir mırıltı yükseliyor. Ama onlar umurumda değil. şu anda önemli olan tek şey Karina. Oynamak istiyor ve ben de ona izin vereceğim. Bu tehlikeli bir oyun ama onun incinmesine izin vermeyeceğim. Benim sorunum babasıyla, onunla değil.

O da benimle birlikte kapıdan çıkarken, söz konusu adama dönüp bakıyorum. Herif hâlâ kendi saçmalıklarına o kadar dalmış ki dünyasının yıkılmaya başladığını fark edemiyor bile.

İkinci Bölüm

Karina

W Ne yapıyorum ben?

Coda Passero'yu balo salonundan çıkarken takip ettiğimde, parmakları benimkilere dolanmışken, bu soru kafamın içinde yankılanıyor. Babamı ve tanıdığım herkesi arkamızda bırakıyoruz. Üzerimizde düzinelerce göz olduğunu hissediyorum ama arkama bakmıyorum. Yürümeyi de bırakmıyorum. Bacaklarım titrediğinde bile.

Bu güzel adamın kim olduğunu bilmiyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. O bir kale, vücudu taştan yontulmuş. Sırtını kaplayan kaslar, pahalı takım elbisesinin kumaşından bile görülebilecek şekilde her adımda kasılıyor ve kayıyor. Ezici cüssesine rağmen, büyüleyici bir zarafetle hareket ediyor.

Bir adam bu kadar güce nasıl hükmedebilir?

Babamın kimseye, özellikle de Coda Passero gibi adamlara güvenilmemesi konusundaki uyarıları zihnimde yankılanıyor. Ona göre Coda gibi adamlar acımasız, kurnaz... güç ve kontrol ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorlar. Yine de, beni aleve ölümcül bir şekilde çekilen bir pervane gibi ona doğru iten şey aynı ham, özür dilemeyen baskınlıktır.

Onda karşı konulmaz bulduğum karanlık bir çekicilik var. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor, yakınından bile geçmiyor. Chicago'da onun gibi başka bir adam olduğundan emin değilim.

Beni otelin kapısına doğru yönlendirmesini bekliyorum ama yapmıyor. Sola dönüyor ve beni

Asansörler bir oyuğa yerleştirilmiş.

Sessizce bekliyoruz, gözleri bana kilitlenmiş. Derinliklerine hapsolmuş, barındırdıkları gizemden büyülenmiş durumdayım. Orada çok fazla titreşim var ama hiçbirini okuyamıyorum.

Kim o?

Polis değilim. Babamın hayranı da değil. Bu bana pek bir şey anlatmıyor. Babamın Chicago'da pek hayranı kalmadı. Benim yaşımdan beri polislik yapıyor. Bu süre içinde bir sürü düşman edindi. Ve hepsi parmaklıklar ardına koyduğu adamlar değil.

Bence Coda da onlardan biri - bileklerine kelepçe takmadan yarattığı bir düşman. Sadece neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Babam... yaptığı şeyler hakkında bilmediğim çok şey var.

Büyürken hep onun bir kahraman olduğunu düşünürdüm. Polislerin iyi adamlar olması gerekir, değil mi? Birkaç yıl öncesine kadar bunun her zaman doğru olmadığını fark etmemiştim. Kahramanlar da sizi hayal kırıklığına uğratabilir. Onlar da hepimiz kadar insan. Bazen daha da kötüler.

Babam daha mı kötü yoksa sadece insan mı emin değilim. O kısmı henüz çözemedim. Ama onun bir aziz olmadığını biliyorum. Dünyanın siyah ve beyaz olmadığını biliyorum. İyi ve kötü ve bunların arasında bir sürü karmaşık şey var.

Hâlâ babamın hangisi olduğunu bulmaya çalışıyorum. Asansörün kapıları kayarak açıldı.

"Fikrini değiştirmek için çok geç değil." Coda'nın karanlık sesi değiştirmem gerektiğini düşündüğünü söylüyor.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Elini sırtımın küçük kısmına koyup asansöre binmeme yardım ederken günahkâr gülümsemesi bunu yapmadığıma sevindiğini söylüyor. Elinin ağırlığı doğrudan içime elektrik akımı gönderiyor. Bana her dokunduğunda aynı manyetik çekimi, aynı ezici arzuyu hissediyorum.

Tanrım. İnanılmaz bir şey.

Kapılar fısıldayarak kapanıyor ve bizi tekrar sessizliğe gömüyor.

Asansör müziği bile yok.

Otuzuncu kadın düğmesine basıyor. Bunu yapar yapmaz, asansör hafif bir sarsıntıyla aynalı duvarları sallayarak canlanır.

Bizi orada görüyorum, bedenlerimiz şaşırtıcı bir şekilde yan yana duruyor -kırmızı elbiseye karşı siyah takım elbise, masum ayieğine karşı karanlık bir muamma. Aynı yakıcı arzunun zıt kutuplarıyız.

Aniden bana doğru dönüyor, dikkatini avına vermiş bir avcı gibi. Ama ben avlanmak istiyorum. Tüketilmek istiyorum.

Tanrım, evet.

Belimi kavrayıp beni pürüzsüz krom duvarla aynı hizaya gelene kadar yukarı kaldırırken kalbim kt kt atıyor. Duvar ve onun sert vücudu arasında sıkışıp kaldım.

Ağzı benimkinin üzerine iniyor. pcğ tartışılmaz bir iddia, beni nefessiz bırakan ve daha fazlası için inleten acımasız bir keşif. Talepkar ama nazik, bir cehennem

Dudaklarımı yakan ve içimde çalkalanan arzunun ham kenarlarını yatıştıran.

Elleri kıvrımlarımın üzerinde dolaşıyor, parmakları arkalarında ateşten izler bırakıyor. Dokunuşu her iki dünyanın da en iyisi - sahiplenici ve saygılı - sanki beni yutmak mı yoksa bana tapmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi.

Bu gecedен önce hiç öpüşmemiştim bile ve o şimdiye kadarki tüm beklentilerime meydan okuyor. Başka hiç kimsenin bununla boy ölçüşmesine imkan yok.

Boğazıma sıcak öpücükler kondururken nefesim kesiliyor, dişleri etimi sıyrıyor. Her dokunuş içimde dalgalanan şok dalgaları gönderiyor.

"Lütfen," diye inliyorum, rahatlamak için ona sürtünüyorum. Buna ihtiyacım var. Çaresizce.

"Siktir." Homurdanarak beni bırakıyor, yanmış gibi uzaklaşıyor. Elini dağınık saçlarında gezdiriyor, fırtınalı gözleri kızarmış yüzümde geziniyor.

"Coda..." Ona uzanıyorum, henüz gitmesine izin vermeye hazır değilim.

Dokunuşumdan kaçıyor, bileğimi kalbimi hızlandıran bir şekilde kavıyor. Acıtacak kadar sıkı değil. Sadece burada kontrolün onda olduğunu anlamamı sağlayacak kadar sıkı.

"Yapma," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve alçak. "Ama..."

"Seni asansörde duvara yaslayıp sikmeyeceğim Karina," diye homurdanıyor, sesi içimi delip geçen bir çığlıkla dolu. "Kimseye izin vermeyeceğim"

sikim için yalvarırken çekilmiş görüntülerini ele geçirmek için."

Sesli bir şekilde yutkundum. Sanırım bunu düşünmemiştim. Belli ki öyle yapmış. Gözleri kıskançlıkla parlıyor - ruhumu korkudan değil, özlemden titreten kutsal olmayan bir sahiplenme. Bu adama ait olmak nasıl bir his olurdu, bir geceliğine değil, kalıcı olarak? Her yönden onun olmak?

O tehlikeli biri. Bunu biliyorum. Sadece bir aptal ona bakar ve gözlerinde fırtına bulutları gibi dönen aşılmaz karanlığı kaçırmır. Ama benim için tehlikeli olduğunu sanmıyorum.

Asansör titreyerek durdu.

Coda beni koridora çekti.

Çok sessiz, sanki bu onun doğal haliymiş gibi sessizliğe bürünmüş. Benim değil ama onun sessiz varlığının yoğunluğunu seviyorum. Genelde içimde doğuştan var olan gevezelik etme ihtiyacını yatıştırıyor.

Geçen her saniye kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Süiti ham, çıplak bir hırs çalışmasıdır, sadece komuta edici varlığıyla cüceleşen geniş bir lüks alanıdır. Panoramik pencereler şehrin nefes kesici bir manzarasını sunuyor - gece gökyüzünün engin tuvaline karşı parıldayan ışıklardan oluşan büyüleyici bir deniz. Mobilyalar karanlık, şık ve modern... Coda'nın kendisinin uygun bir yansıması.

Bu tür bir lüksü düşünecek zamanım olmadan, kolları arkamdan yılan gibi dolanıyor. Sıcak nefesi

Dudakları boynumda bir yol izlerken ensemdede, damarlarıma lav gönderiyor.

"Burada hiç kamera yok, Cara. Seni camlara yaslayıp becerdiğimde kimse seni tanımayacak," diye mırıldanıyor kulağıma, arzusun sarsıntıları omurgamdan aşağıya hızla iniyor. "Sen benim için haykırırken o mükemmel göğüslerini cama yasla." Parmakları sırtımın alt kısmında karmaşık bir desen çiziyor; beni onun olarak işaretleyen bir damga. "Yukarı bakıp bir meleği becerdiğimi gördüklerinde kıskançlıktan çatlayacaklarını mı sanıyorsun?"

İçimi kaplayan alışılmadık heyecanın etkisiyle dönüp ona bakıyorum. Gözlerinin içine bakarken ellerim göğsünde yer buluyor. O karanlık havuzlar, gözlerime yansıdığından emin olduğum bir açıklıkla kaynıyor.

Onu istiyorum. Babamı kızdırmak için değil. İsyan etmek için değil. Ama onun üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için ölüyorum.

"Seni öğrenmekten alıkoyan ne?" Sesim titremeyince gurur duyarak soruyorum.

Nadir görülen bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırarak onu yakışıklı şeytandan iblis prene dönüştürüyor.

Beni bırakıyor, tavandan tabana pencerelere doğru yürüyor. Bana melek dedi, ama Chicago'nun parıldayan ışıklarına karşı silüetiyle cennetten sürgün edilmiş bir meleğe benziyor.

Bana bakmak için geri dönüyor. Bu anda acı verici derecede güzel bir şey var - neondan bir haleyle çerçevelenmiş

Işıklar, onun zengin krallığının ortasında duran ben, isyan anımız çoktan unutuldu. Bu artık bizimle ilgili, içimizi kemiren pençeli, çaresiz acıyla ilgili.

O da hissediyor. Gerçek tam orada, bana yıldızlar gibi yansıyor.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyor usulca, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bu bir rica değil. Bu bir emir - vücudumun içgüdüsel olarak tepki vermesini sağlayan bir emir.

İtaat ediyorum çünkü bunu istiyorum, onu istiyorum. Soyunarak kendimi onun tüketen bakışlarına bırakıyorum. Şimdiye kadar bir erkeğin önünde hiç çıplak kalmamıştım. Bu adamın tüm kusurlarımı ve eksikliklerimi görmesine izin vermekten korkmalıyım. Ama korkmuyorum. Bana bakışı... Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Beni sahiplenmek için öne çıkmak yerine, dudaklarında karanlık bir gülümsemeyle başını sallayarak onaylamakla yetindi. "Aferin kızıma." Bir parmağını kıvrarak beni kendisine çağırıyor. "Gel, cara."

Uyuyorum, odayı geçip ona doğru giderken kalbim göğsümde vahşi bir dövme gibi atıyor. Çıplak ayaklarım yemyeşil halıya yumuşak bir şekilde basıyor, ta ki ondan birkaç santim uzağa gelene kadar.

Başlangıçta bana dokunmak için hareket etmiyor, bunun yerine unutulmaz gözleriyle beni inceliyor. Bakışlarına tekrar hapsoluyorum, orada kaynayan şehvet tarafından kısıtırılıyorum. Sanki fikrimi değiştirmem için bana zaman tanıyormuş gibi elini yavaşça kaldırıyor.

Bilmiyorum.

Parmak uçları göğsümün ortasından aşağı doğru kayıyor;
sahipleniyor, emrediyor, ele geçiriyor.

"Coda," diye inliyorum, sıcaklık içimde bir cehenneme dönüşürken titriyorum.

Beni daha sıkı kavlıyor, beni cam duvara yapıştırırken gücü inkar edilemez. Göğüslerim serin yüzeye baskı yapıyor, bu heyecan verici his içimde bir şaşkınlık yaratıyor.

Ağzı enseme buluyor, ısıyor ve öpüyor. Elleri her yerde; açıkta kalan bedenimin her santimini keşfediyor ve sahipleniyor. Dişleri tenimi sıyrıyor ve arkalarında tüylerim diken diken oluyor.

Parmakları karnımda gezinirken nefesim kesiliyor. Dokunuşunun altında kaslarım titriyor. Titriyorum, beklenti karnımın derinliklerinde birikiyor.

"Çok yumuşaksın." Eli aşağı kayıyor, avuç içi merkezime doğru bastırıyor.

Temas karşısında inliyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Şehir altımda bulanıklaşıyor, camlar nefesimden buğulanıyor. Aşağıdaki her şeyden çok daha gerçek, unutulmaz bakışlarla geri yansıyoruz.

Başparmağıyla yarığımı ayırıyor.

Çok ıslığım. Çok, çok ıslak. Bunu hissediyor ve homurdanıyor, ereksiyonunu kıcıma sürtüyor.

Dişleri tekrar boğazımın yan tarafına batıyor, sırtıma doğru hoş bir hırıltı yükseliyor.

"Coda..." İki parmağını içime soktuğunda sesim düzensiz bir fısıltıya dönüşüyor. Bu ani saldırı keskin bir çığlık attırdı.

Dudaklarımdan, tüm vücuduma şok dalgaları gönderen bir zevk ve acı karışımı dökölüyor.

Coda dondu, parmakları hâlâ içimde. "Karina..." Sesinde yoğun bir endişe ve şaşkınlık var. "Sen... neden bana bakire olduğunu söylemedin, Cara?"

Bakışlarıyla buluşmak için döndüğümde yanaklarım utançtan alev alev yanıyor. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama sonunda cevap vermeyi başarıyorum: "Fikrini değiştirmeni istemedim."

Dudakları yine o tehlikeli gülümsemeye kıvrılmadan önce ifadesi bir anlığına yumuşuyor. "Sence yapar mıydım?"

"I..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor, ben de başımı sallıyorum.

Dudaklarımı şefkatli bir öpücükle yakalamak için eğiliyor. "Yanıyorsun," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Çok yanıyorsun. Düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var."

Benden daha mı çok ortak noktamız var? Bekle. Onun bir olduğunu mu söylemeye çalışıyor?

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ben ona bu soruyu sormaya vakit bulamadan bacaklarımı ayırıyor. Yüzünü kalçalarımın arasına gömerken, dili klitorisimi kızdırmak ve eziyet etmek için dışarı fırladığında mantıklı düşünceler uzaklaşıyor.

Ağzı... Tutarlı bir düşünce oluşturamıyorum, tek yapabildiğim hissetmek. Bedenimi ateşe vermeye devam ederken bacaklarımı daha da açarak inliyorum. Parmakları kalçalarımın saplanıyor, dili acımasızca saldırmaya devam ederken beni sabit tutuyor. Benim tadımı çıkarıyor, iniltileri bana karşı titreşiyor ve bu güzel işkenceye daha fazla his katıyor.

Geri çekiliyor, o delici yeşil gözleriyle bana bakıyor, arzunun parıltısı acı verici, zevkli bir manzara. "Tadın çok tatlı," diye mırıldanıyor.

Milyonlarca parçaya ayrılmaya hazır olduğum şu anda bile bu kadar kontrollü konuştuğu için ona lanet olsun.

"Ve sen-"

Dilini bir kez daha sokarak sözümü kesiyor, bu kez daha derine itiyor.

Haykırıyorum, ellerim saçlarını sıkıca kavırıyor. Zevkin içinde bir acı parlıyor, ama bu sadece onu teşvik etmeye yarıyor.

"Sessiz ol," diye emrediyor. Yine, sadece daha aşağı hareket etmek için geri çekiliyor. Dili diğer küçük girişin etrafında dolaşmaya başladığında nefesim şaşkınlıkla kesiliyor. Utanç dolu bir inilti kaçıyor benden ama o sadece homurdanıyor, "Güven bana, cara."

Ben daha fazla itiraz edemedim, beni varlığından bile haberdar olmadığım hislerle mahvederek işine geri döndü.

Bedenim sarsılıyor, dayanılmaz hale gelen zevkle titriyor. Coşku dalgaları üzerimden geçerken çaresizce ona doğru eğiliyorum. Dilimde kalan tadı dışında dünya kararıyor.

"Coda..." Bir uyarı mı yoksa rica mı? Artık anlayamıyorum.

Bana karşı inliyor, sesi içimde titreşiyor. "Sen de burayı seviyorsun."

Sadece başımı sallayabiliyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Aferin kızıma." Dudaklarını, dilini ve parmaklarını kullanarak günahkâr keşfinin hızını artırır.

Saniyeler içinde, tekrar uçurumun kenarındayım.

Sanki aşağıdaki şehre haykırırcasına cama karşı serbest bırakıldığımı haykırıyorum. Ben paramparça olurken dünya dönmeyi bırakıyor. Kalbimin atışı durur. Zaman durur.

Coda yapmaz. Ben bitip tükenene ve merhamet dileyene kadar devam ediyor.

Dünya yeniden dönmeye başladığında ayağa kalkıyor. Ağzı benimkine çarpıyor, kendi sarhoş edici tatlılığını onun dilinde tatmama izin veriyor.

"Bu... sen..."

Bana gülümsüyor, gözleri tükenmemiş arzuyla kararmış.
"Bu sadece başlangıçtı, Cara."

Sadece başlangıç...?

Oh, Tanrım. Kendimi neyin içine soktum ben?

Bunun üzerine uzun süre düşünmeden çekildi ve telefonuna uzandı. Birkaç kez dokunduktan sonra bana uzattı. "Cep telefonunu ara ki numaran bende olsun."

Numaramı çevirirken ellerim titriyor. Telefonum odanın diğer ucunda bıraktığım kıyafet yığınının titriyor.

Coda bunu duyuyor ve her şeyi toplayarak o tarafa doğru ilerliyor. Cep telefonumu buluyor, ekranı kontrol ediyor ve bana dönmeden önce başıyla onaylıyor.

Saniyeler içinde tekrar yanıma geldi ve giyinmeme yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktü. Kıyafetlerimin arasından külotumu çıkarırken parmak uçları tenimi hafifçe sıyrıyor. Külotumu tekrar üzerime geçirirken dudaklarında bir gülümseme belirliyor,

Onları yerine yerleştirirken kalçalarımın iç kısmına öpücükler konduruyor.

Konuşamıyorum. Çıplak tenime değen ağzı sistemime şoklar gönderiyor. Isı yanaklarıma yükseliyor ve tutarlı düşünceleri bir araya getirmekte zorlanıyorum.

Sırada sütyenim var. Elleri yavaşça, kasıtlı olarak yanlarımdan yukarı kayıyor. Dantel tenimin sıcaklığına karşı soğuk ama Coda'nın dokunuşuyla anında ısınıyor. Zahmetsizce arkamdan kancalıyor, dudakları sonunda ağzımın kenarına inmeden önce boynumun sütununda geziniyor.

Onun basit ama şehvetli hareketi karşısında dudaklarımdan bir nefes çıkıyor ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Aldırmıyor gibi görünüyor.

En son elbisem geliyor, başımın üzerinden kolayca kayıyor ve yumuşak bir hışırtıyla vücuduma yerleşiyor. Sert başparmağıyla boğazımın çukuruna son bir dokunuş yaparak beni kendine doğru çekiyor ve sarılıyor.

Yeterince uzun olmayan bir sürenin ardından iç geçiriyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor.

Asansöre bindiğimizde "Arabayı kendin mi kullandın, Cara?" diye sordu.

"Hayır."

Başını sallıyor.

Lobiye el ele geçip serin gece havasına adım atıyoruz. Bizim için bir taksi çağırıyor, daha doğrusu benim için. Yüz ifadesinden yakın zamanda gitmeyeceğini anlayabiliyorum.

O

Yakınıma eğilip dudaklarını kulağımın kabuğuna dayadığında bunu onaylıyor.

"Yakında, cara."

Bu söz aramızda havada asılı dururken, taksinin yan tarafına dokunuyor ve beni dudaklarımda onun tadı ve telefonumda onun numarasıyla gecenin içine gönderiyor. Yalnızdım ama saatler önce balo salonuna giren kadınla aynı kadın değildim.

Otel arkamda kaybolurken, bana numarasından ve zevkinden daha fazlasını verdiğini fark ediyorum. Bana yasak olana karşı bir arzu verdi... yanabileceğini bile bilmediğim bir alevi ateşledi.

Üçüncü Bölüm

Coda

T Depo o kadar soğuk ki, hedefimin üzerinde dururken nefesimin havayı buğulandırıldığını görüyorum. Korkunun k e s k i n kokusu kanın metalik tınısıyla karışıyor, bana çok tanıdık gelen bir parfüm yaratıyor.

Emilio Esposito ayaklarımın dibinde bağlı ve ağzı tıkalı, gözleri başına gelecekleri çok iyi bildiğini söyleyen bir dehşetle dolu.

Yapmalı. Buraya gelmek için ne yaptığını çok iyi biliyor.

Onu inceliyorum ama acıma ya da tereddüt hissetmiyorum. Hayır. Doğru noktayı arıyorum.

"Lütfen." Boğuk yalvarışları ağzını kapatan koli bandının arkasından sızıyor, ama merhamet ticaretini yaptığım bir para birimi değil.

"Kapa çeneni," diyor Domani Brambilla yanımdan. Stronzo'nun yalvarışlarından bıkmıştı. "Eğer yaşamak istiyorsan, karını asla hastaneye yatırmamalıydın."

Emilio'nun işlediği suçları hatırlayınca parmaklarım silahımın kabzasını sıkıca kavırıyor. Bazı günahlar affedilemez. Bir kadını incitmek de bunlardan biri. Ama yine de Esposito'nun acı çekmesini istemiyorum. Son ödeme ölüm olduğunda zalimlikte sanat olmadığını uzun zaman önce öğrendim. Dünyadan ayrılırken bir adama işkence etmek hiçbir ders vermez. Sadece vicdanını rahatlatır.

Ölümü sadece işlediği suçun bedeli ve onun izinden gideceklerle bir mesajdır: Rafe'in kurallarını çiğnersen bedelini hayatınla ödersin. Bu kuralda merhamet ve ikinci şans yoktur. Bunu herkes bilir. Esposito yine de şansını denemeye karar verdi. Karısını incitti. Şimdi de ölüyor.

Silah sesi depoda yankılanır, yalvarışlarını sonsuza dek susturan tek bir yankı. Vücudu yana doğru yığılıyor. Kocaman açılmış gözlerindeki sonluluk, sayamayacağım kadar çok gördüğüm bir şey.

Tamamdır. Etkili. Soğuk. Kesin. Eğer izin verirsem, vicdanımın çevresinde dolaşacak bir hayalet daha.

Yapmayacağım.

Aklımdan çıkmayacak olan karısının yüzü.

Domani ona bakarak, "Onu hak etmedi," diyor. Haklı. Hak etmiyordu.

"Nasıl olsa onun için ağlayacak."

Domani bu hatırlatma karşısında kaşlarını çatar. Evlendiğinden beri Esposito gibi adamlara tahammülü daha da azalmıştır.

Telefonum kalçamda titriyor. Ses durgunluğu yırtıyor, aciliyetiyle sarsıyor. Herkes burada bununla uğraştığımızı biliyor. Aramazlar. Çok riskli.

Karina.

Cristo. Şu anda aramamalıydı, ölümle kaplıyken değil. Ama o olduğunu anlamak için arayanın kimliğini görmeme bile gerek yok.

Son üç gündür ondan kaçıyorum, umutsuzca doğru şeyi yapmaya çalışıyorum. En azından evinin karşısında durup onu izlerken kendime böyle söylüyorum. Şehirde onu takip ettiğimde, onu izlediğimde. Onun olduğu her yerde olduğumda, görünmediğimde. O daha iyisini hak ediyor... ama yine de uzak duramıyorum.

Onu taksiye bindirip gidişini izlediğimden beri aklımdan hiç çıkmıyor. Bunun babasıyla da bir ilgisi yok. Alessepo'nun çocuğu olması umurumda bile değil. Mesele o. Gülüşü, kahkahası, o gri gözleri, o sert cesareti.

"Karina?" Telefona cevap veriyorum, hala içimde dolaşan adrenaline rağmen sesim sabit.

"C-Coda," diye soluk soluğa adımı söylüyor, sesi titriyor. Tüylerim diken diken oluyor, onun için duyduğum korku içime işliyor.

"Karina, sorun ne? Konuş benimle." Silahı silme zahmetine girmeden kılıfına sokuyorum, duyularım yeni bir tür tehlikeyle karıncalanıyor - asla önemsemek istemediğim birini tehdit eden bir tehlike. Yine de ona, hiç kimseye vermediğim kadar değer veriyorum.

Domani bana bakıyor, tek kaşını kaldırmış.

Başımı sallıyorum, sessizce ona sormamasını söylüyorum. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını bilmesi için tek gereken bu.

Domani ve ben on beş yıl boyunca yan yana çalıştık. Ona kadar hiç arkadaşım yoktu. Onlara ihtiyacım yoktu, onları istemiyordum, onları edinmek umurumda bile değildi. Orospu çocuğu beni yıprattı.

Onun için sorgusuz sualsiz adam öldürürdüm, o da benim için aynısını yapardı. Ama Karina benim işim ve onun hakkında kimseyle konuşmaya hazır değilim.

"Babam... Sanırım o..." diye kekeliyor, açıklamaya çalışırken kelimeleri birbirine karıştırıyor. Sonunda bir iniltiyle pes ediyor. "Korkuyorum, Coda. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Korkuyor. Elini elime koyup beni o balo salonundan takip eden aynı ateşli küçük melek. Önümde durup çırılçıplak soyunan aynı cesur küçük tanrıça.

Tabii ki hayır.

"Neredesin sen?" Sesim granit sertliğinde, içimin derinliklerine yerleşen soğuk öfkenin bir yansıması. O orospu çocuğu onu bana koşturacak kadar karanlık bir şeye bulaştırmış. Bu kabul edilemez.

"Northwestern," diye fısıldıyor. "Başka nereye gideceğimi bilemedim ve kampüse geri döndüm."

"Orada kal. Ben geliyorum." Bağlantıyı kesiyorum, tüm temizlik ve mazeret düşüncelerini bir kenara itiyorum. Karina'nın bana ihtiyacı var ve bu diğer her şeyi gölgede bırakıyor.

Karanlıkta çok fazla zaman geçirmiş, bıkkın, alaycı orospu çocuğu bunun bir tuzak olabileceğini biliyor - üzerinde adımın yazılı olduğu bir kurşuna davetiye. Ama önemli değil. Birkaç gün içinde, çok karanlık olmasına izin verdiğim bir dünyanın ışığı oldu. O ışığın sönmesine izin verirsem lanetleneceğim. Benim gözetimimde olmaz. Hiçbir zaman.

"Gitmem gerek."

"Duydum," diyor Domani. "İyi misin?" "Olacağım."
"Desteğe ihtiyacın var mı?" "Hayır."
"Karina kim?"
"Benim işim."
Hafifçe kıkırdıyor. "Bu lanet günlerden birinde, Coda..."
"Belki, ama bugün değil." Duraksayıp ona bakıyorum. "Sen Bu pisliği temizlemek ve onu terk etmek iyi olur mu?" "Evet. Gidin."
Depodan marinaya doğru koşarken botlarım betonda yankılanıyor ve Domani'yi temizliğe bırakıyorum. Dünyam tek bir göreve daralıyor: Karina'ya ulaşmak.
Birkaç dakika içinde üniversiteye ve bana ihtiyacı olan ateşli küçük meleğe doğru koşuyorum.

On beş dakika sonra Northwestern Üniversitesi önümde beliriyor, ihtişamı içimi tırmalayan korkuyu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Gelişigüzel park ediyorum, herhangi bir tehlike işareti için gölgeleri tarıyorum - ya da daha kötüsü, Alessepo'nun herhangi bir işareti. Tek bulduğum

öğrenciler, sığınaklarının kenarlarında gezinen karanlığın farkında bile değillerdi.

Onu kampüsün neresinde bulabileceğimi söylemedi, ben de her gölgeyi kontrol ederek koşmaya başladım. Onu bulmam uzun sürmedi - yaşlı bir meşe ağacının altında toplanmış yalnız bir figür. Vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyor, bal sarısı saçları dağınık bir tül gibi yüzünü gizliyordu.

Bu manzara kalbimi kırıyor.

Sırf bu an için Alessepo'yu öldürebilirim. Son üç günü ondan kaçarak geçirdim çünkü o daha fazlasını hak ediyor; kahkahayı, güneş ışığını ve mutluluğu hak ediyor. Ona nasıl vereceğimi bilmediğim her şeyi. Ben bir kuzuya aşık olan lanet olası bir canavarım.

Ve her nasılsa, o üç gün içinde, ben onun yanındayken olduğundan daha kötü bir hale geldi. Bu Alessepo'nun suçu. Benim de suçum.

Bir daha asla. Bir daha asla böyle ağlamasına izin vermeyeceğim. "Karina."

Başını kaldırdı ve beni karşısında gördü. "Coda." Çaresiz parmaklarıyla ceketimi tutarak bana doğru atılırken yanaklarından yeni bir gözyaşı seli akıyor.

Onu kendime çektim, kollarıma aldım.

Vücudu titriyor; onun yumuşak vücudu ile benim sertleşmiş bedenim arasındaki tezat, aramızdaki uçurumun keskin bir hatırlatıcısı. Bunun bir önemi yok. Artık değil.

"Beni buradan götür," diye yalvarıyor, sesindeki kırılganlık kalbimi parçalıyor.

"Nereye gitmek istersen, Cara," diye söz veriyorum hemen, onu arabamın güvenliğine doğru yönlendiriyorum. "Artık güvendesin."

Yolcu koltuğuna yerleşirken ona bir bakış attım.

Miles Alessepo'nun prensesinin benim gibi bir adamın kollarında teselli bulacağını kim bilebilirdi? Ama buldu ve artık geri dönüşü yok. Ben onun karanlığa karşı kalkaniyim, güvenliğiyim. Onu benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim.

"Coda..." Sesi bir iplik gibi.

"Sus," diye yatıştırıyorum, parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Bırak seninle ilgileneyim."

Kampüsün göreceli güvenliğini bırakıp, hayatta kalmanın önemli olan tek ders olduğu bir gerçekliğe doğru yola çıkıyoruz.

Ben uzanıp elimi onun elinin içine sokarken şehir, ışıklar ve gölgelerden oluşan bir leke gibi yanımızdan geçip gidiyor.

"Karina, bana bak," diye nazikçe emrediyorum.

İtaat ediyor, geniş, sulu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Benimle güvendesin, Cara."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, kelimeleri o kadar zayıf ki neredeyse motorun mırıltısı altında kayboluyor.

Yine de onları duyuyorum. Bunları fısıldadığında kalbimin en büyük p a r ç a s ı n ı çalıyor.

Evime giden yol sessiz, şehrin daha varlıklı bir bölgesi olan Gold Coast mahallesine girdiğimizde sokaklar boşalıyor. Dairemi barındıran yüksek bina, gece gökyüzüne karşı bembeyaz bir monolit olarak ileride beliriyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor, sesi artık daha kararlı.

"Evdeyiz," diyorum basitçe.

Bakışları bana kayıyor, araştırıyor. Sonunda başını sallıyor.

Yeraltı garajına park edip asansöre biniyorum. Onu yakınımda tutuyorum, bir kolumu dikkatlice etrafına sarıyorum. Bana doğru eğiliyor, sunduğum rahatlığı kabul ediyor. Varlığı küçük alanı dolduruyor, vanilya ve endişe karışımı bir koku - itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süre hafızamda kalacak bir koku. Kapımın kilitlerini gördüğünde bakışları benimkilere kayıyor. Açıklama yapmadım. Onun anlayabileceği hiçbir şey söyleyemem.

Benim Dünya ve onun vardır
evrenler ayrı-

tam da olması gerektiği gibi. Ve yine de, o yine de burada.

Dairemin kapısı nihayet bir tıkırtıyla açıldı. Tekrar kilitlemek için dönmeden önce onu içeri alıyorum. Dairenin derinliklerine doğru sürükleniyor.

On dokuz yaşımdan beri zamanımın çoğunu Valentino yerleşkesinde geçiriyorum. Eve pek sık gelmiyorum, bu yüzden burada çok az şey var - beyaz deri kanepeler ve uyumlu koltuklar, cam bir sehpa, asla okumaya vakit bulamadığım kitaplarla dolu bir kitaplık.

İlk defa, burası boş gelmiyor. Karina buradayken değil.

"Rahatına bak, Cara." Takım elbisemin ceketini silkip sandalyenin arkasına atıyorum.

Eşiğin yanında durmuş, steril temizliğin tadını çıkarıyor. Etrafını incelerken kafasında dönen çarkları görüyorum.

"Burada güvende olacak mıyım?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Başka bir yerden daha güvenli." Adımlarımı onun yanına doğru atıyorum. "Benim iznim olmadan kimse girip çıkamaz."

Başını sallıyor, omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor. Ama gözlerindeki soruları görüyorum. İyi bir yere varmayacaklarını bildiğim için onları geçiştirmeye karar veriyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum ama kim ve ne olduğum hakkındaki gerçeği duymaya hazır değil.

"Bu gece ne gördün, Cara?" Onun yerine ben sordum. "Seni bu kadar korkutan ne?"

O irkildi, ben de kendime lanet ettim. Belki şimdi bunun da zamanı değildir. Teselliye ihtiyacı var, sorulara değil.

"Hadi," diyorum ve onu kanepeye götürüyorum. Onu kucağıma çekip sarılıyorum. "Bana cevap borçlu değilsin, Angioletta."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi kırılğan bir iplik gibi. "Tüm bunlar için... hayatına izinsiz girdiğim için. Muhtemelen benden bir daha haber almak istemediğini biliyorum."

Başını geriye yatırıp yüzünü inceliyorum. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu doğru, değil mi?"

"Hayır, değil." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. Onu korumak istiyorum, evet, ama bundan daha fazlası, onu istiyorum. Sebeplere, kurallara rağmen onu istiyorum. "Uzak durmak için çok uğraştım. Uzak durmalıyım. Ama taksinin uzaklaşmasını izlediğimden beri tek düşündüğüm sensin, Karina." Başparmağım dolgun alt dudağında geziniyor. "Gitmene izin verdiğim için pişmanım. Başladığımız şeyi bitirmediğim için pişmanım."

Beni izliyor, gözleri kocaman.

"Şu anda bile, sen acı çekerken, düşünmemem gereken şeyleri düşünüyorum."

Dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Ne gibi?" "Senin dizlerinin üzerinde, sikimi içine sokmuş güzel küçük boğaz." Ne demek istediğimi anlatmak için nazik parmaklarımı boğazının sütunlarına doluyorum. "Ben iyi bir adam değilim, Cara." Yutkunuyorum. "Senin için iyi değilim. Ama o balo salonundan çıkarken beni takip ettin ve şimdi korkarım ruhunu karartacağım."

"Yap şunu," diye inliyor. "Lütfen, Coda."

Yine ne istediğini bilmiyor. Ve ben yine ona vermekten başka bir şey yapamıyorum. Hayır.

Babası yüzünden. Benim kan davam yüzünden değil. Ondan ve bana hissettirdiklerinden başka bir sebep için değil.

Yaşıyorum. Yıllardır ilk defa yaşadığımı hissediyorum.

Onu kendime doğru çekip dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. "Mi fai sognare."

Tatlı tatlı iç geçiriyor ve bana sokuluyor, vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor, uymaması gerektiği halde. Birbiriyle uyumsuz parçalardan oluşan bir yapboz gibiyiz ama nedense birbirimize kusursuz bir şekilde uyuyoruz.

Şu anda, Karina kollarımdayken, geçmiş ve gelecek kayboluyor. Burada, şimdi, ben onun kalkanı ve intikamcısıyım ve önemli olan tek şey bu. Ne yaptığım değil. Babası değil. Mafya değil. Sadece o.

"Bugün babam hakkındaki gerçeği öğrendim," diye fısıldıyor. "Bir süredir onun iyi adamlardan biri olup olmadığını merak ediyordum ve artık biliyorum. O iyi biri değil."

"Ne oldu, Cara?"

"Bu adamlarla telefonda konuşuyordu. Beni görmedi ama duymamam gereken şeyler duydum." Bakışlarını benimkilere kaldırdı, gözleri geniş ve perili. "Bir sevkiyattan bahsediyorlardı. Değerli bir şeyden."

"Bana tam olarak ne duyduğunu söyle," diyorum, sesim onu bu ana bağlayan yumuşak bir komut.

Hikayesi parça parça dökülüyor, çok iyi bildiğim bir resim çiziyor: gölgede yapılan anlaşmalar, güç için takas edilen hayatlar. Zaman kadar eski bir hikaye.

O konuştukça zihnim hızla çalışıyor, pürüzlü bilgileri bir araya getirerek tutarlı bir bütün oluşturmaya çalışıyorum. Son Emniyet Müdürü Alexander Santorum da benzer bir olaya karışmıştı. Sokaklara büyük miktarlarda silah atıyor ve ardından dinleyen herkese silah şiddeti hakkında bağıırıyordu. Başlangıçta silahları kanıt odasından aşırđđđını düşünmüştük, ancak daha sonra suçlarının tam olarak bu olmadığını öğrendik. Silahlar şehre sevk ediliyordu.

Sanırım bağlantıları Alessepo'nun bıraktığı yerden devam etmek niyetinde. Alessepo'nun da aynı karanlık anlaşımaya dahil olması beni şaşırtmıyor. Orospu çocuğu Karina doğmadan önce de kirli işlerin içindeydi.

Ama bu kez haddini aşarak, doğrudan kapısına ve çöküşüne götüren ekmek kırıntıları bıraktı. Silahları zaten biliyoruz. Rafe birkaç yıl önce Santorum'u bağlılık yemini etmeye zorladığından beri biliyoruz.

"Tehlikeli bir oyun oynuyor," diye mırıldandım.

"Onu durdurabilir misin?" Gözlerinde bir yakarış, babasının günahlarından kurtulmak için umutsuz bir umut var.

Babasının bir pislik olduğunu hep biliyordum. O bunu ilk kez öğreniyor. Kahramanlarınızın pis piçler olduğunu öğrenmek zordur. Ebeveynleriniz olduklarında daha da zor olduğunu hayal ediyorum.

"Bilmiyorum, Cara, ama kesinlikle deneyebilirim." Başını eğerek bir nefes verir.

Onu daha yakına çekiyorum, dudaklarımı alnına yaslıyorum. "Güvende olacaksın, Karina. Bunu sağlayacağım," diye söz veriyorum. "Neye bulaşmış olursa olsun, zarar görmene izin vermeyeceğim."

Buna izin vermektense şehri yerle bir ederim. "Bu gece seninle kalabilir miyim?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, içimde bir şaşkınlık titreşimi dolaşıyor. Korkmuş, korkusu yüzünden çığ. Bunu vücudunun benimkine karşı titremesinden ve bakışlarımla buluşmakta tereddüt etmesinden hissediyorum. Orada bir kırılganlık var, güvenmek isteyen ama artık nasıl güveneceğini bilmeyen türden. Babası birkaç gün içinde bunu yok etti.

Stronzo.

Çenesini yukarı kaldırarak gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Sadece bu gece kalmıyorsun, Karina," diyorum ona sıkıca, bakışlarını esir alarak. "Bu iş temizlenene ve güvende olduğundan emin olana kadar benimle kalacaksın."

Sözlerim karşısında gözleri biraz açılıyor ama başını sallıyor. O kadar kaybolmuş görünüyor ki fiziksel olarak acıyor. Bunu ona yaptığı için Alessepo'nun canı cehenneme, masumiyetini lekelediği için.

Ona aldığı şeyin bir kısmını geri vermek için çaresizim - ona hala birkaç gün önceki aynı sert kadın olduğunu hatırlatmak için, eğildim ve dudaklarını sert bir öpücükle yakaladım.

Nefesi iniltiye dönüşüyor. Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, onu hissetmeye, gerçekten burada ve gerçek olduğuna kendimi ikna etmeye ihtiyacım var.

Öpüşmeyi derinleştirdiğimde bana bir can simidi gibi yapışıyor, ağzını keşfederken ellerim saçlarına dolanıyor. Bu, korkusunu silmek, onun yerine istek ve ihtiyacı koymak için tasarlanmış bir öpücük. Dilimin onunkine her dokunuşunda, dudaklarından kaçan her nefessiz solukta, ondan daha fazlasını talep ediyorum.

İsteksizce geri çekilip alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Cristo, bana yaptığın şeyler, Karina," diye inliyorum.

Bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrılıyor. Şimdi gözlerindeki ateşi görüyorum; aletimin zonklamasına neden olan tanıdık bir meydan okuma kıvılcımı.

İşte orada, ruhumu ele geçiren ateşli küçük melek.

Onu gelin gibi kollarıma aldığımda, içgüdüsel olarak kollarını boynuma doladığını hissediyorum. Onu kısa koridordan yatak odama doğru taşıyorum.

Onu nazikçe yatağa yatırdığımda bir iç geçirdi. Birbirimize bakacak şekilde uzandığımızda bana mükemmel bir şekilde uyuyor. Saçının gevşek bir tutamını taradığımda nefesi kesiliyor, yüzünün kıvrımlarını izlerken dokunuşum nazik.

"Uyu, Cara," diye fısıldıyorum, şakağına bir öpücük konduruyorum.

Gözleri kapanırken, onu izliyorum, uyanık ve kaynıyor. Korkmuş ve sessiz de. Benim gibi bir iblis nasıl oldu da yatağımda onun gibi bir meleklerle birlikte oldu?

Bilmiyorum, ama onu tutacağım.

Ve Alessepo bu gece döktüğü her gözyaşının bedelini ödeyecek.

Dördüncü Bölüm

Karina

Sarsılarak uyandım, araflar üzerime dolanmıştı. Kalbim
göğüs kafesime karşı çılgınca bir ritimle atıyor. Beni neyin
uyandırdığını bilmiyorum ama korku ikinci bir deri gibi
Üzerime yapışıyor ve

susturulmak
için.

Neredeyim
ben?

Gözlerimi hızla kırpıştırarak loş odada yönümü bulmaya
Çalışıyorum ama tanıdık gelmiyor. Tanınabilir bir şey, beni
gerçekliğe geri bağlayacak herhangi bir şey bulmak için
Çaresizce etrafıma bakıyorum. Duvarlar gölge, hava yağmur
ve amber kokusuyla yoğun. Bu tanıdık bir karışım, zihnimin
köşelerinden belli belirsiz anıları canlandıran bir karışım.

Etrafımda kıvrılmış bir beden kayıyor ve ben donup
kalıyorum, zihnim bir anlığına tamamen boşalıyor.

Coda. Kolları etrafımda bir kale gibi, nefesi ensemde sabit
bir ritim tutturuyor.

içimde bir rahatlama hissettim. Tabii ya. Onun
yatağındayım. Sanki bu hatırlatma onları serbest bırakmış
gibi, anılar yıkılan bir baraj gibi içeri doluyor - babamın kare
Çenesi kararlı, gri gözleri soğuk ve hesapçı, elindeki cep
telefonunu sıkarkenki görüntüleri. Ben, ofisindeki dolapta
saklanmış, her kelimeyi dinliyordum.

Rozetini bir kalkan gibi taşıyor ama işlediği suçlar
yüzünden lekelenmiş, bozulmuş. Kaç tane oldu? Kaç
tanesine adalet dedi? Diğer herkes.

iyi adam, şehrine yıllardır hizmet eden sevimli polis olarak görür. Ama bu bir yalan.

Onun yarattığı bir ağa dolandım, tek aileme olan sadakatim adil ve doğru olanla yan yana geldi. Her bir iplik, kanın bağlayıcı olduğu kadar zehirli de olabileceğinin boğucu bir hatırlatıcısı.

Dünyam bugün hiç beklemediğim bir şekilde parçalandı. Ve onu paramparça eden kişi de beni koruması gereken kişiydi.

Onu tekrar bir araya getiren kişi karanlığa batmış olan kişidir. Onu bir pelerin gibi giyiyor. Ya da belki de karanlık onu giyiyordur. Yine de, şu anda, ona kendi babamdan daha çok güveniyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor Coda, yanımda sarsılarak. Sığ nefesler alıyor, alnı huzursuzluk çizgileriyle çatılmış. Güçlü kolu, uykusunda bile beni korumaya niyetliymiş gibi bana sarılmayan kolu seğiriyor, gömleğinin altındaki kaslar esniyor. Pencerelerden süzülen loş ışıktaki bile onu saran gerilimi, yürüttüğü sessiz savaşı görüyorum.

Bir kabus.

Yanımda uyuyan korkunç dev Coda, bir kâbusun pençesinde.

Kalbim onun için sıkışıyor. Uyurken bile dünyası karanlık, aklından çıkmayan şeylerle dolu. Ama şimdi bile, kaşlarının arasında oyuklar açan sıkıntıyla, çok güzel. Çok vahşi, çok evcilleşmemiş.

Ona yaklaşıyorum, elimi koluna doğru uzatırken hafifçe titriyor. Derisinin altındaki kaslar tekrar seğiriyor, sıkılı dişlerinin arkasından boğuk bir inilti titreşiyor.

Parmaklarım kolunu okşuyor, temas hafif ama kasıtlı.

"Coda," diye sesleniyorum usulca, onu karanlıktan çekip çıkarmak ve ona yalnız olmadığını hatırlatmak için yanıp tutuşuyorum - artık değil. Aklından her ne geçiyorsa, artık onu tek başına taşımak zorunda değil.

Gözleri aniden açılıyor, derinliklerinde vahşi bir parıltı var. Bir an için bana bakıyor, hâlâ kâbuslarının yapışkan gölgelerine yakalanmış.

"Cazzo," diye hırıldıyor, sesi kalbimi tırmalayan kırık bir çatlak. Yüz hatlarına kazınmış kırılğanlık sarsıcı - tanıdığım boyun eğmez adamla tam bir tezat. Şu anda tüm savunmalarından sıyrılmış, uyuyan zihnini harap eden şey tarafından çıplak bırakılmış.

Daha da yaklaşıyorum, kendi sorunlarım onu rahatlatmak için duyduğum delici arzuyla yutuluyor. "Ben buradayım, Coda. Güvendesin." Elim sakallı yanağını buluyor. "Konuş benimle. İyi misin?"

Nefesi kesiliyor ve bir an için beni görmeden itebileceğini düşünüyorum. Ama bakışlarında bir şeyler değişiyor. Vahşilik kaybolmuyor -onun gibi bir adamdan asla kaybolmazdı- ama beni tanımasına, nerede olduğunu fark etmesine yetecek kadar azalıyor.

"Karina..." Uçurumun kenarındaki bir adamın çaresizliğiyle geri çekiliyor. Gözleri azapla titriyor, sanki var olmayan bir kaçış bulmak istercesine etrafına bakınıyor.

"Coda," diyorum usulca, bu kadar kolay gitmesine izin vermeyi reddederek. Belli ki teselliye ihtiyacı var. Sanırım sadece bunu kabul etmekten, buna ihtiyaç duymaktan korkuyor.

Çok fazla şeye ihtiyacı olan bir adam olduğunu sanmıyorum. Kendine böyle bir lüks tanımıyor. O bir ada, kendine hakim ve kendi içine kapanık, en ufak bir kırılganlık belirtisini hızla ve acımasızca bastırıyor.

Yaşamak için yıkıcı bir yol.

Elimi geniş sırtına koyuyorum ve kaslarındaki gerginliği hissediyorum. "Sorun yok. Ben buradayım." Dizlerimin üzerine çöküp kendimi arkadan ona doğru bastırıyorum. "Güvendesin."

Nasıl olduğunu bile anlayamadan, sırtüstü yatmıştım ve o üstümdeydi, ellerim yanımda kenetlenmişti.

Bana bakıyor, gözlerinde hâlâ vahşilik parlıyor. "Karina," diye gürlüyor, sesi çakıllı ve çiğ. "Ateşle oynuyorsun, küçük kız."

Korkmuyorum. Korkmuyorum. Ağırılığı bir paradoks - heyecan verici ama rahatlatıcı, ezici ama neredeyse yeterli değil. Sert hatları vücudumun yumuşak kıvrımlarına baskı yapıyor ve ben onun kargaşasının her zerresini hissediyorum.

"Ölmekte olan bir adama kurtuluş öneriyorsun," diye homurdanıyor, nefesi tenime değiyor. Karanlık içinde kıvranıyor, ikimizi de yutmakla tehdit ediyor. "Böyle devam edersen, vermek istediğinden daha fazlasını alabilir."

Beni korkutmak istiyorsa, işe yaramıyor. Benim özgürce sunmadığım hiçbir şeyi alamaz.

"O zaman al," diye fısıldıyorum şiddetle, beni bile şaşırtan bir çaresizlikle ağızlarımız arasındaki boşluğu kapatıyorum. "Al beni, Coda."

İniltisi içimde titreşiyor, son direncini de kıran bir teslimiyet sesi.

Öpüşmemiz çaresiz, dudakların ve dişlerin çarpışması, ihtiyaç tadı ve bağışlanmak için söylenmemiş bir yalvarış. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, sanki ruhunu demirleyebilirmişim gibi onu kendime çekiyorum - sanki ona kendi ruhumu sunuyormuşum gibi.

Aramızda büyüyen cehenneme teslim olurken bedenlerimiz birbirine dolanıyor, kavrayan uzuvlar ve ağrıyan ihtiyaçlar birbirine karışıyor.

Kıyafetlerimi yırtarken sert ve boyun eğmez elleri vücudumun üzerinde kayıyor, artık sabit ve kontrollü değil. O canlı bir tel, tenimde çatırdıyor. Vücudumun tüm dönümleri ateşin içine düşüyor. Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda nefesim kesiliyor, şiddetli ve talepkâr, bana kelimeler olmadan tam olarak bunun nasıl gideceğini söylüyor.

Bu adam tatlı ve nazik değil.

Sorun değil. Karanlığı sevdiğimi fark etmeye başlıyorum.

"Karina," diye kulağımı tırmalıyor, tişörtünü başının üzerinden yırtarcasına çıkarırken sesi arzuyla kalınlaşıyor. "Tamamen benim olmanın ne demek olduğunu öğrenmek üzeresin."

Ses tonundaki vaat omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, içimde derin bir ısı biriktiren lezzetli bir beklenti. Hareketlerinde bir aciliyet var, ilkel bir şey

ve durdurulamaz, pantolonunu bacaklarından aşığı çekip kendini bana gösterirken.

Takım elbisesiyle güzel olduğunu düşünmüştüm ama şimdikiyle kıyaslanamaz bile. Granitten oyulmuş ve mürekkeple kaplanmış, gecenin bir anıtı.

Ona dokunmak için uzanıyorum, kaslarının parmak uçlarımin altında dalgalanışının tadını çıkarıyorum. Çakıllı meme uçlarının üzerinde girdaplar çizerken ve sertleşmiş karın kaslarının üzerinde yollar çizerken bakışları bana sıcak bakıyor.

Adam yara izleri ve dövmelelden oluşan bir tuval gibi, her biri bir şiddet ve hayatta kalma hikâyesi anlatıyor. Parmaklarımı aşığıya doğru çekiyorum, büzgülü boxer'ının bel bandında duruyorum.

"Coda," diye fısıldıyorum, sesim beklentiyle titriyor.

Adını duyunca gözlerinde şeytani bir kıvılcım alevlenir.

Homurdanıyor, sesi hayvani bir ihtiyaçla dolu ve beni yatağı geri itiyor. Dudakları vücuduma iniyor, beni yataktan kaldıran ateşli bir iz bırakarak öpüyor - köprücük kemiklerimin üzerinden, göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden, açılmış bacaklarımin arasında diz çökene kadar, beni çarşaflara tutturan otoriter bir varlık. Koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudakları loş ışıktaki hınzırca parlıyor.

"Nefes al."

Ben daha ne demek istediğini anlayamadan bacaklarımin arasına dalıyor. Dili klitorisime baskı yapıyor.

göz kapaklarımın ardında havai fişekler patlatarak yakından, kabaca keşfediyor.

"Coda!" Bana ziyafet çekerken parmaklarımı saçlarına dolayarak nefes nefese kalıyorum. Bunun tatlı bir tarafı yok. Ham, evcilleşmemiş ve korkunç derecede güzel. Sanki hiç durmaya niyeti yokmuş gibi beni yiyor. Sanki istediği gibi kullanabileceği biriymişim gibi.

Tanrı yardımcım olsun, ama sanırım olabilirim.

Beni sıkıca kavlıyor, verdiği acımasız zevk saldırısından kaçmaya çalıştığımda beni altına sıkıştırıyor. Beni uyarmak için hırlıyor, içime beni inleten şok dalgaları gönderiyor.

Ve sonra hâlâ aşağıya uzanıyor -cesur, özür dilemeden- o yasak zevkin diğer yerini arıyor. Parmakları içeriye kaymadan önce girişte alay ediyor - izinsiz giriş çok hoş karşılanıyor.

Bana ne yapıyor? Tanrım. Bana ne yapıyor?

"Benim," diye hırlıyor kalçama doğru, duyularıma hınzırca saldırmaya devam ederken.

Tekrar ve tekrar boşalıyorum, başka bir şey yapmak için çaresizim. Her dokunuş bir patlama. Her yalama ve emme, vücudumda seken zevk cıvataları gönderiyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, onun kötü işkencelerine daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

Karanlık kıkırdaması tenimin her santiminde tüylerimi diken diken ediyor. "Bana ne istediğini söyle, cara," diye emrediyor, üzerime sürünerek.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum. Şeytanın ta kendisi olabilir. Ama onun için yanmaya hazırım.

"Aferin kızıma." Dudağımı ısıyor ve kalçalarımın arasına yerleşirken ağzıma doğru sırtıyor. Bakışları yüzüme kilitleniyor, ifadesi karanlık ve sırlarla dolu ama bir şekilde yumuşak ve nazik. "Beni mahvedeceğini zaten biliyorum."

"Coda," diye fısıldıyorum, geçen gece otelde söylediklerini hatırlayarak. "Bu... sen hiç...?" Şeytana bakire olup olmadığını nasıl sorarsın? Hiçbir fikrim yok.

"Asla," diye mırıldanıyor, gerçek gözlerine yansıyor. "Sadece sen vardın, Cara."

İtirafı ruhumu ateşe veriyor. Varlığımın her zerresine yayılıyor, güneş gibi parlıyor. Bu güzel, karmaşık adam.

İçime girdiğinde, yavaşça, saygıyla, dünya kendi ekseninde dönüyor. Adı dudaklarımdan bir solukta dökülüyor. Kıvrandım, bir ağa yakalandım. Boğuluyorum. Bu hem zevk hem de acı, iki dünyanın da en iyisi.

Bariyerim yırtılırken bir çığlıkla boğuluyorum. O da bunu hissediyor ve yüzünü boğazıma dayayarak inliyor.

"Benim," diye nefes alıyor, sanki ikimize de bu parçanın artık hep ona ait olacağını hatırlatır gibi.

Adını haykırıyorum, tırnaklarım derisine gömülüyor.

"Bana bunu istediğini söyle," diye homurdanıyor, daha derine iterken kontrolü kayıyor, bizi unutulmaya sürükleyen bir ritim tutturuyor.

"İstiyorum," diye nefes alıyorum. "Seni istiyorum, Coda. Hepinizi."

"Evet, işte bu, cara," diye inliyor. İticiliği daha da güçleniyor, her biri ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor ve yerine sadece onun adı geçiyor. Vücudunun benimkine doğru her kayışı doğrudan içime kıvılcımlar gönderiyor. Her dokunuş onu ruhumun derinliklerine işleyen bir damga gibi.

"Daha fazla," diye inliyorum.

"Daha fazlasını kaldırabilir misin, Cara?"

"Evet," diye boğulmayı başardım. Kesinlikle evet.

Vahşi bir hırıltıyla tekrar tekrar içime giriyor, her ilkel darbeye daha da derinleşiyor. Parmakları kalçalarımına saplanıyor, beni daha da yakınımına çekiyor, her cezalandırıcı hamleyi karşılamam için bana rehberlik ediyor.

"Benim," diye hırıldayarak köprücük kemiğimi hayvani bir vahşilikle ısıyor. Elleri her yerde, açıkta kalan etimin üzerinde dolaştıkları yerlerde yakıcı sıcaklık izleri bırakıyor.

Tanrım... Burası cennet... Burası cehennem... "Daha fazla," diye
hıçkırıyorum. "Daha fazla."

Bileklerimi başımın üzerinde sıkıca tutuyor. Ben onun emrindeyim, her kaprisine gönüllü bir tutsağım. Oda, etin etle buluşma sesiyle ve benim coşku çığlıklarımınla yankılanıyor.

"Gözlerini bana çevir," diye emrediyor, gözlerimi kendi gözlerine çevirmeye zorlarken sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. Bakışlarında bir fırtına kopuyor, nasıl adlandıracağını bildiğini sanmadığım bir duygu fırtınası. Ama şu anda hiçbir şey söylemesine gerek yok. Nasıl hissettiğini

çok iyi biliyorum.

"Coda," diye inliyorum, düzenlediği amansız zevk saldırısı beni sınıra sürüklüyor. Bedenim onun altında eğiliyor, gergin bir ip kopmaya hazır.

Beni eşiğe getirip bir kez değil, tekrar ve sonra tekrar fırlatırken gözlerinde yırtıcı bir memnuniyetle izliyor. Her doruk noktası beni paramparça ediyor, ruhumun parçaları onun dokunuşunun yoğunluğu altında yeniden biçimleniyor.

"Benim," diye ilan ediyor, iddiasını içime işliyor. "Benim."

"Senin," diye fısıldıyorum, hislerin girdabında, bedenim üzerinde sahip olduğu mutlak güçte ve onun kollarında artık doğru ve yanlış umursamadığım inkar edilemez gerçekte kayboluyorum. Tek umursadığım, bana her "benim" dediğinde kemiklerimin derinliklerine yerleşen doğruluk hissi.

"Her zaman senin," diyorum, sesim zayıf ama ısrarlı.

Keskin bir nefes alıyor ve ritmi yeniden başlamadan önce bir ritim tutturuyor. "Tekrar söyle," diye emrediyor.

Emir içimde yankılanıyor, her sinir ucumda titreşiyor. "Senin," diye inliyorum tereddüt etmeden. Bu bir yemin, bir dua... dudaklarımdan kulaklarına dökülen bir itiraf.

"Sana ihtiyacım var, Karina," diye homurdanıyor. "Havadan, hayattan daha çok. Sevebileceğin bir adam olmayı öğreneceğim."

Sözleri karşısında kalbim acıyla sıkışıyor. O kadar çığ, o kadar savunmasızlar ki. Beni mahvediyorlar. İçimdeki adam hesaba katılması gereken bir güç, ama yanımdaki adam, ihtiyaç kelimelerini fısıldıyor... o yıkıcı.

Sevilebilecek biri olmayı öğrenmesi gerektiğini düşünüyorsa, ona zaten öyle olduğunu öğreteceğim.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, boğazımı ortaya çıkarmak için başımı geriye çekiyor. Nabzımın orada attığını hissederek ısıyor ve sahip olduklarını tenime işliyor.

Sonra bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor, ben tekrar zevkle haykırana kadar her kararlı itişinde içime daha derin giriyor. Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde; beni yakalayan ve sıkıca tutan bir his ağı.

Kulağıma doğru hırlayarak, "Sen mükemmel birisin," diyor.

Gelgitli bir coşku dalgası nefesimi ve akıl sağlığımı çalarak üzerime çöküyor. Dudaklarımda onun adı, göz kapaklarımda ardında patlayan yıldızlarla onun altında paramparça oluyorum.

Orgazmım onu da benimle birlikte uçurumun kenarına yolluyor. Derinlere doğru itip hareketsiz kalarak kendini içimin derinliklerine boşaltırken çıkardığı inilti odayı yırtıyor.

"Karina," diye mırıldanıyor, sesi çakıl gibi sert. Üzerimdeki ağırlığı rahatlatıcı, üstüme yığılırken beni gerçekliğe bağlıyor.

Kalbinin benimkine karşı attığını hissederek bir memnuniyet seli içinde sürükleniyorum. Güçlü ve sabit, benimkini yankılıyor. Nefesi boynumun kıvrımlarına çarpıyor, sıcak hava akımları tüylerimi diken diken ediyor. Hâlâ bir can simidiymişim gibi bana tutunuyor.

"Sen... benimsin..." diye sahiplenici bir şekilde homurdanıyor, sanki iddiasını yineliyormuş gibi her kelimeyi bir artçı şok noktılıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, kalbim onun beyanıyla yükseliyor. Karanlığa ait olacağımı hiç düşünmemiştim ama şu anda burası bana her yerden daha çok evim gibi geliyor. O da her yerden daha çok evim gibi hissettiriyor.

Gözlerim dalgalanıyor, yorgunluk beni altına çekiyor. O hala içimde, üstümdeyken beni ele geçirmesine izin verdim... gözeneklerime sızmasına.

Beşinci Bölüm

Coda

Rafe'in yemek odası koyu renkli ahşaptan ve yüksek pencerelerden oluşan bir kaledir, havası konyak ve gücün misk kokusuyla doludur. Yine de evdeki mozole gibi hissettirmeyen birkaç odadan biri. Amalia'nın evde yaptığı değişikliklere rağmen, lanet olası evin tamamı hâlâ soğuk geliyor.

Bu oda değil. Sıcak ve davetkâr, kahkahalar duvarlara sinmiş. Bizim gibi orospu çocuklarının ait olduğu son yer. Odada toplanan her adam - şeytani sırıtışıyla Luca, Gabriel'in kaynayan sessizliği, Mattia'nın

hesaplayan bakışları, Diego'nun okunamayan ifadesi ve Domani'nin metanetli varlığı - kurduğumuz imparatorluğun bir uzantısıdır. Başka bir gün olsa, onların arasında oturmaktan gurur duyardım.

Bugün hiç sabrım yok. Evde Karina'yla olmayı tercih ederim.

Bunu Rafe'e söyleyemem.

Zaman onun bazı pürüzlü yanlarını yonttu, ardında yumuşamış bir titan bıraktı, ama o hala Capo. O çağırıldığında geliyoruz, tersi değil.

Belki bu işi hızlandırabilirim.

"Rafe," diyorum, sesim kahkahaları bir bıçak gibi kesiyor. Dikkati bana kayıyor, anında ve kuşatıcı bir şekilde.

"Miles Alessepo Chicago'ya büyük bir silah sevkiyatı yapıyor olabilir."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor, imalarla ağırlaşıyor. Başka bir şey söylememe gerek yok. Burası onun krallığı. Bunun neden lanet bir sorun olduğunu biliyor.

Sessizce detaylandırmak için kaşlarını kaldırıyor. "Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Uzun bir süre tereddüt ediyorum, La Cosa Nostra'ya olan sadakatim ile Karina'yı bu hayattan ve babasının günahlarından koruma arzum savaşıyor. Yeminimde hiç beklemediğim bir kırılma, on dokuz yaşımdan beri giydiğim zırhta bir çatlak.

Cazzo. Bana ne yapıyor?

Her ne ise, bırakmasına izin vermeyeceğim. Bu duyguya ihtiyacım var.

"Kızı Karina," diye itiraf ediyorum, heceler dilimde bir ihanet gibi tat bırakıyor. Bu işe karışmamalıydı. "Onu telefonda duymuş."

Masadaki herkes bunu işlerken havada bir değişiklik oluyor. Onun adını duyunca şaşırmayan tek kişi Domani. Diğer herkes bana yan gözle bakıyor, yeniden ayarlıyor, değerlendiriyor - onunla ne yaptığımı anlamaya çalışıyor.

Ona ulaşmak için kızını kullanacak kadar ileri mi gittim, yoksa bu başka bir şey mi?

Söylenmemiş soruya cevap vermiyorum çünkü veremiyorum. Çünkü ikisi de. Ona ulaşmanın bir yolu olarak başladı -ya da kendime öyle söyledim. Ama sanırım daha başlamadan bitmişti. Bu başka bir şey, babasının ya da kan davasının çok ötesine uzanan bir şey. Bu... Cristo. Sanırım bu bağışlanma olabilir.

Bunu nasıl açıklıyorsun? Kesinlikle kelimelerim yok. "Kullan onu," Diego'nun sesi sessizliği yararak Kontrolümün son ipini koparmakla tehdit eden bir öneri. "Santorum'un oynadığı oyunu oynamak istiyorsa, aynı bedeli ödesin. Diz çöküp Rafe'in yüzüğünü aynı şekilde öpebilir."

"Santorum'da işe yaradı," diye katılıyor Luca. "Müfettişin elimizin altında olması faydalı."

Elim cilalı maun ağacına çarpıyor, ses bir silah sesi gibi yankılanıyor. Bardaklar titriyor. Kafalar dönüyor.

Oda sessizleşiyor, bütün gözler bana kilitleniyor.

"Hayır. Kolayca kontrol edilemeyecek kadar uzun süredir kirli," diye homurdanıyorum. "Orospu çocuğu ailemi öldürdü. Kendi kızı benim kollarımda teselli arıyor. Ölümü hak ediyor."

Sessizlik uzayıp gidiyor. Kimsenin ne diyeceğini bildiğini sanmıyorum ama ben Alessepo'nun iktidardan gitmesini istiyorum. O koltuğundan düşene kadar, kızı korku içinde yaşayacak. Bu benim için kabul edilebilir bir şey değil.

"Haklı," diye mırıldandı Gabriel sonunda, masanın öbür ucunda bakışlarımla buluşarak. "Eğer geri dönüp Santorum'la tekrar yapabilseydim, onu öldürürdüm." Bakışlarını benden Rafe'e kaydırıyor. "Sadece bildiklerimizi kontrol edebiliriz ve etrafları her gün başka rozetlerle çevriliyken bilmediğimiz çok şey var. Her gün sırtımızda lanet olası bir hedef aramak zorunda kalmamayı tercih ederim. Santorum bize karşı hareket edemeyecek kadar korkaktı. Alessepo değil. Eğer onu kontrol etmeye çalışırsak, bu yüzümüze patlar."

Hepimiz biliyoruz ki o çizginin ardında öyle bir sessizlik ve öyle bir kardeşlik yok. Alessepo'yu kontrolümüz altına alsak bile, onu orada tutacağımızın garantisi yok. Eğer bizi kardeşliğine ihbar ederse, bu hepimiz için kötü sonuçlanır. Santorum'la daha kolaydı. O bir sürtüktü. Alessepo yirmi beş yıldır kirli. Hepimiz kardeşlerinin bu süre zarfında suçlarını halının altına süpürdüğünü biliyoruz. Şimdi onlara koşarsa, avlanan biz oluruz.

Bu hiçbirimizin almak isteyeceği bir risk değil.

"Bunu bir çete saldırısı gibi göstereceğim. Bizimle bir bağı yok." İzin istemiyorum, buna gerek yok. Duvardaki yazıyı onlar da benim kadar net görebiliyorlar. "O gittiğinde Karina güvende olacak ve operasyonlarımıza yönelik her türlü tehdit de onunla birlikte yok olacak."

Rafe'in eli masanın üzerinde ağır ağır duruyor, parmakları yavaş ve kasıtlı bir ritim tutturuyor. "Bunu iyice düşün, Coda," diyor, sesi yumuşak. Adam asla bağırılmaz. Sesini yükseltmeden de komuta edebiliyor. "Miles öyle beş para etmez bir dolandırıcı değil. Fark ettiğinden çok daha fazla bağlantısı var. Onu ortadan kaldırırsan, sadece ayıyı dürtmüş olmazsın. Tüm teşkilata savaş ilan etmiş olursunuz."

Bakışlarının ağırlığını hissediyorum, gözlerinin obsidyen derinlikleri içime işliyor. Önümde uzanan büyük sonuçlarla, yaklaşan bir kararın kıyısında duruyorum ve Rafe bunu biliyor. Hepimizden daha fazla savaş gördü, daha fazla barışa aracılık etti ve daha fazla düşman gömdü. Onun ihtiyatı omuzlarıma ağır bir yük gibi çöküyor.

"Onu kıskırtmak sadece intikam almakla ilgili değil. İnşa ettiğimiz her şeyle rulet oynamaktır" diye devam ediyor.

"Anlaşıldı," diye homurdandım. "Ama ailemi benden aldı ve şimdi de Karina'ya dehşet saçıyor. O ölür. Bu pazarlığa açık değil."

Rafe bir kez başını sallıyor, kararımı sanki kendisi vermiş gibi kolayca kabul ediyor. Kaptan olabilir ama bizi görevlendirmesinin bir sebebi var. Bu kararı kolaylıkla vermediğimi biliyor. Ama bir ebeveyni şiddetle kaybetmenin ne demek olduğunu biliyor. Ve biliyor ki

Bir kadını savunmak için her şeyi riske atmanın ne demek olduğunu. Önümde uzanan yolu anlayacak biri varsa o da odur. O bu yolda yürüdü.

Yerime ulaştığımda, kafesinde sinsice dolaşan kafesli bir canavar gibi bastırılmış enerjiyle titreşiyorum. Onu görmeliyim, ona dokunmalıyım. Cristo. Sik onu.

Beni kapıda karşılıyor, saçları ipek gibi dökülüyor. Gözleri, içimde dolaşan aynı çiğ açlığı yansıtıyor. Tek kelime etmiyor; söylemesine de gerek yok. Vücudunun benimkiyle çarpışması her şeyi anlatıyor.

"Tanrım, seni özledim," diye göğsüme doğru nefes alıyor.

"Her saniye, Angioletta." Onun kokusunu içime çekiyorum; barut ve kan dolu bir dünyada güneş ışığı. Cristo. Sadece kokusu bile sikimi sertleştiriyor.

Eğilip ağzımı arıyor. Ona izin veriyorum. Dudakları benim kurtuluşum, her öpücük henüz işlenmemiş günahlara karşı bir kale.

Karina'yı girişteki duvara doğru bastırırken Rafe'in uyarısı kafatasımda yankılanıyor. Dünyamı mahveden adamı yok etmek için duyduğum amansız dürtü ile

şimdi onun güvenliğini ve böyle bir kan davasının getirdiği riskleri tehdit ediyor.

"Karina," diye homurdanıyorum, sesim çakıl taşı gibi.

Sesimdeki ihtiyaca içgüdüsel olarak karşılık veriyor ve sikime uzanıyor. Eli pantolonumun içinden beni sarıyor, kumaşın içinden bile beni hiçbir mürekkebin yapamayacağı şekilde yakıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, Rafe'in uyarısı ve babasıyla ilgili tüm düşüncelerim, kemerimi çözüp beni sıkıca kavradığında yok oluyor.

Onu nazikçe aşağı itip dizlerinin üstüne çökmesini sağlıyorum. Elinde sikim, bana bakarken gözleri sıvı ateş havuzları gibiydi. "Bana benim olduğunu göster, Cara."

Tereddüt etmeden dudaklarını ayırıyor, tatlı nefesi sikimin başını yıkıyor. Beni derinlemesine emiyor, itaatıyla beni yok ediyor. Kutsal ve saygısızlık sınırında olan kaba bir ritme giriyoruz.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, o beni tüketirken kendimi toprağa bağlıyorum. Ağzı kadife bir mengene gibi, kısıtlamalarımı çözmekle tehdit ediyor.

Onun istediği de bu. Bunu gözlerinde görüyorum. Dokunuşunda hissediyorum.

"Karina," diye mırıldanıyorum, adı beni saçlarındaki ellerim kadar yeryüzüne bağlıyor. Ağzına doğru sallanıyorum, sert ve dengesiz, çaresiz ve ağırlı. Bakışlarının yoğunluğu hiç azalmıyor. Ona verdiğim her şeyi alıyor, her

o güzel gri gözleriyle daha fazlası için yalvarıyordu.

İnliyorum, taşaklarım yukarı çekilirken tekrar ağzına sokuyorum. Ve onu orada tutarken, dışarıdaki dünya yok oluyor. Sadece o var. Sadece bu var. Sadece aşk var. Cristo. Onu seviyorum.

Onu kollarımın arasına alıp sırtını duvara yaslıyorum ve ağzımı onunkine dayıyorum. İçimdeki duyguyu ona akıtıyorum, onu duygularımla dağlıyorum. Bunu hissediyor mu? Biliyor mu?

"Ti amo troppo per lasciarti andare." Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor. Seni gitmene izin veremeyecek kadar çok seviyorum. Bu beni dehşete düşüren bir gerçek. Benim dünyamda aşk bir sorumluluk, bir zayıflıktır. Yine de buradayım, onu lanet bir silah gibi kullanıyorum, onu benden almakla tehdit eden herkesi oymaya hazırım.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor.

"Artık cehennem bile seni elimden alamaz dedim, Cara." Söylediğim bu değildi, ama şimdilik yeterince yakın.

Bu konuda konuşmadık ama sanırım benim şiddet yanlısı, elleri kanlı ve yüreği cinayet dolu bir adam olduğumu biliyor. Ama yine de burada. Kollarımda. Onun da bana aşık olduğuna inanmak zorundayım. Ama bahsimi koruyorum. Gerçeği öğrenmeden önce benim hakkımda çıldırmasını istiyorum. Sonunda onu elimde tutacağımı garanti etmenin tek yolu bu.

Bu berbat bir şey, ama ben asla iyi bir adam olduğumu söylemedim. Sadece hayatta kalmak için ona ihtiyacı olan biri olduğumu söyledim.

"Göster bana," diyor, sesi karşı koyamadığım bir siren çağrısı gibi.

"Neyi göstereyim?" Ellerim onun üzerinde dolaşırken, onu çıplak bırakırken bile soruyorum.

"Her şey," diye yanıtlıyor, dudakları günah ve vaat dolu bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Bacakları etrafımı sararken onu zahmetsizce kaldırıyorum. Ağzım onunkinin üzerine çöküyor, derin ve inatçı bir şekilde içine dalarken onu sahipleniyorum.

Nefes nefese kalıyor, hafızama kazınan ve beni işaretleyen bir ses. Hay sikeyim. İliklerime kadar onunum. "Karina."

Onun adı daha çok bir dua gibi patlıyor
Ölümü çok sık öpmüş dudaklar.

Tırnakları omuzlarıma batıyor, onu bu ana, bana bağlıyor ve tek düşünebildiğim onun içine gömülmenin ne kadar doğru bir his olduğu. Burası ait olduğum yer, tam da burası.

"Tanrım, Coda," diyenefes alıyor, ben onu becerirken sesi zevk ve acıyla karışıyor.

"Sus, sadece hisset," diye emrediyorum, ikna etmeye çalıştığım kendim olsam da. Onun sıcaklığını, hayatını, sevgisini hisset; ruhumu pençeleyen ve intikam isteyen intikamın soğuk eli dışında her şeyi hisset. Bir kez olsun ben olma - silahla yaşayıp silahla ölen soğuk, acımasız orospu çocuğu. Onun ol, bir meleğe layık biri ol.

"Coda," diye fısıldıyor. "Benim Coda'm."

Onun sözleri içimde çalkalanan kaosu susturuyor.

Onu yakınımnda tutuyorum ve doruk noktası onu titretirken onu sertçe beceriyorum. Ve bir şeyi dehşet verici bir netlikle biliyorum; bunu korumak için, onu korumak için dünyayı yakıp kül edeceğim. Alevler beni de tüketse bile.

Altıncı Bölüm

Karina

G Büyüdüğüm o tanıdık kırmızı tuğlalı eve yaklaşırken ayakkabımın altındaki çakıllar çıtırdıyor. Pencereleer Evin önü, pek çok sırrı saklayamayacak kadar büyük. Verandadaki Amerikan bayrağı, babamın sadece hissettiğini iddia ettiğı bir vatanseverlik gösterisiyle dalgalanıyor. Onun tek gerçek sadakati kendine.

İçimde gergin bir enerji fısıldıyor ama korkunun beni koalamasına izin vermeyerek onu bastırıyorum. O işte ve Coda da... şey, benimle olmadığında nereye gittiğinden tam olarak emin değilim. Ama bugün sınıfa kendim gittim çünkü onun yapacak işleri vardı.

Sorun etmedim. Benim için önemli olan birkaç şeyi toplamak üzere buraya gelmem için bana küçük bir pencere bıraktı. Sanırım evinde saklı kalmamı tercih ederdi ama bunu yapamam. Babam neyin peşinde olursa olsun, hayat devam etmeli.

Onun suçlarının esiri olmayacağım. Yıllarca beni mahkum etmeye çalıştı. Yakın zamana kadar nedenini hiç anlamamıştım. Onun kontrolü altında olduğum sürece, ona sırt çeviremeyeceğimi düşünüyor. Beni ve bildiklerimi, söylediklerimi, yaptıklarımı kontrol ediyor. Hiçbir şekilde güvenmemem ve Coda gibi erkeklerden uzak durmam konusunda yaptığı uyarılar beni korumak için değildi. Sadece kendini ve sırlarını korumak istiyordu.

Garaj kodunu girerken elim sabit. Kilidin açıldığı sessiz klik sesi, bir filmin başlangıcı gibi geliyor.

Geri sayım. Neye, bilmiyorum.

İçerideki hava motor yağı ve eski anılar gibi kokuyor.

Sanırım bir zamanlar mutluyduk. Ama o kadar uzun zaman önceydi ki zar zor hatırlıyorum. Annem onu terk etmeden önce. Hep bir polise bağlı olmaktan yorulduğunu düşünmüştüm. Belki de sadece rozeti hak etmeyen birine zincirlenmekten yorulmuştu.

Asla bilemeyeceğim. Lise birinci sınıftan önce bir tekne kazasında öldü.

Kapıdan mutfağa geçiyorum. Ortam çok sessiz, çok durgun. Her şey düzenli ve tertipli, babamın bir uzantısı. Burada, kendi evinde bile, görünüş onun için önemli.

Her şey için bir yer ve her şey yerli yerinde.

Ben hariç. Ben buraya uymuyorum. Sahte davranmaya çalıştığımda, mükemmel bir evlatmışım gibi davranmaya çalıştığımda bile, yüzeyin altında bir fırtına koptu. O zaman buraya ait değildim, şimdi daha da az aidim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, kalbim kulaklarımda yankılanıyor. Üst katta, yatak odamın eşiğinde tereddüt ediyorum. Artık benimmiş gibi hissetmiyorum.

Kız pembesi yersiz geliyor, masumiyeti sarsıcı. Oda hiç değişmedi ama ben değiştim. Açıklayamayacağım kadar derin bir şekilde. Elimi Coda'nınkine koydum ve beni karanlığa taşımasına izin verdim. Ve onun ruhunun zifiri karanlığında bir yerlerde kendimi buldum.

Ben mükemmel bir kız değilim. Ben masum kahkahalar değilim. Kız gibi pembe ve parlak gülümsemeler değilim. Ben onunum. Ruhumu becerdi, gece için sahiplendi.

Yatağımın altından bir spor çantası çekiyorum ve dolaba doğru ilerliyorum. Kıyafetler, birkaç fotoğraf, en karanlık sırlarımı barındıran günlük - hepsi aceleyle kaçmak için bir araya toplanıyor.

"Karina?" Babamın kalın ve bulanık sesi sessizliği yararak geliyor.

Donup kaldım, kalbim durdu. Ciğerlerim işlevini yitiriyor.

O burada. Burada olmaması gerekiyordu.

Yine de gölgesi bir hayalet gibi arkamda beliriyor. Onunla yüzleşmek için yavaşça dönüyorum.

İçki içtiğini hemen anladım. Sarı saçları, kan çanağına dönmüş gri gözlerinin üzerinde donuk ve cansız bir şekilde asılı duruyor. Genellikle sert ve inatçı olan bu gözler bana odaklanmakta zorlanıyor. Kare şeklindeki çenesi kirli sakallarla gölgelenmiş ve uzun boylu, bir zamanlar korkutucu olan gövdesi, sanki bacakları ağırlığını taşıyıp taşımayacağına ya da onu yere doğru savurup savurmayacağına karar veremiyormuş gibi sallanıyor.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Kelimeleri hırıltılı, bulanık ama kesecek kadar keskin. Parmaklarından yarısı boş bir şişe sarkıyor.

Neredeyse öğlen oldu ve adam sarhoş. Çok hoş. İş yerinde bir şey olmuş olmalı. Öyle olduğunda her zaman bir şişe alır.

Ellerimi sabit tutarak bir kazağı katlayıp spor çantama koyuyorum. "Bir arkadaşımda," diyorum, sesim sakin.

"Arkadaş," kelimeyi zehir gibi tükürüyor. "Seni beceren erkeklere böyle mi diyorsun?"

Acı içimde çiçek açıyor, hızlı ve şiddetli. Diğer her şeyi gölgeliyor ama gösteremiyorum. Ona gösteremem. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Anne gibi, kız gibi" diye alay ediyor. İşte bu, en alçak darbe. Her zaman nereye indireceğini bilir.

Annem mükemmel değildi ama beni severdi. Ve onu yeterince sevmediği için asla affetmedi.

Öfke kabarıyor, sıcak ve hızlı. "Onun hakkında konuşma." Sesim titriyor, içimdeki fırtınaya ihanet ediyor.

Beni görmezden geliyor.

"Kendini mi pazarlıyorsun, Kari? Böyle mi geçiniyorsun?" İkimiz de biliyoruz ki bunu doğru olduğunu düşündüğü için değil, mümkün olduğunca çok zarar vermek istediği için söylüyor. O zarar vermek için burada değil, o yüzden onun yerine bana zarar verecek. Bu ilk kez olmuyor ama şimdiye kadarkilerin en kötüsü.

"Kesin şunu!" Bağırıyorum, hayal kırıklığım taşıyor. "Kesin şunu!"

Benimle bu şekilde konuşamazsın."

"Kendi evimde bana sesini yükseltme!" diye bağırıyor ve ben neredeyse güleceğim çünkü burası yıllardır evim gibi hissettirmiyor. Burası bir hapisane.

"Senin evin mi?" Çantamın fermuarını çekerken sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "O gittiği anda burası ev olmaktan çıktı ve bunu sen de biliyorsun."

Onu iterek geçiyor, neredeyse kapıya ve zgrlge doğru koşuyorum. Kolumu tutmaya çalışıyor ama duvara arpılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sarhoş ve koordinasyonsuz.

Duygularımı kontrol altına almaya çalışırken göğsüm kabarıyor, üzüntü ve acı değil, fke. Bu yaşıadığımız ilk kavga değil ama benimle bu şekilde konuştuğu son sefer olacak. Ben onun malı değilim ve ona bir açıklama borçlu değilim. Özellikle de onun hakkında bildiklerimden sonra.

Bölümün yarısını sikip atarken beni orospulukla suçlamaya nasıl cüret eder?

"Partide sürtük rolü yaptığını herkes gördü, Karina!" Bulamalı bağırışı beni koridorda kovalıyor. Beni takip ediyor, adımları ağır. "Onunla gittiğini gördüler. Onunla kaldığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Coda. Coda'yı biliyor.

Dikenin tam da istediği gibi, kalbime yöneltilmiş bir tehdit gibi indiğinde boğazımdan aşıağıya doğru safra akıyor.

Serin havaya doğru koşarken paravan kapı arkamdan çarpıyor, Chicago'nun eşsiz kokusu alkol ve öfke kokusunun yerini alıyor. Gözlerimin arkasındaki yanmayı, gözyaşı tehdidini görmezden geliyorum.

Coda'yı bu işe bulaştırmasına izin veremem. Benim hakkımda ne isterse söyleyebilir, ne olmak isterse yapabilir ama Coda sınırların dışında.

"Hayatımdan uzak dur!" Omzumun üzerinden bağırıyorum, merdivenlerden aşıağı koşarken sesim çatlıyor.

"Karina!" Arkamdaki verandaya tökezleyerek çıktı, gözyaşları yüzünden şekli bulanıklaşmıştı.

Arabanın anahtarlarını karıştırırken ellerim titriyor, çaresizce buradan gitmek istiyorum. Buraya hiç gelmemeliydim. Bu adam her kimse... beni yetiştiren kişi o değil. O adam kusurlu ve kusurluydu ama bir canavar değildi. Bu adam bir canavar.

Yavaş inişe ne zaman başladı? Yoksa hep bu yolda ilerliyordu da ben mi şimdiye kadar fark etmemiştim? Bilmiyorum. Ama artık karanlığın neye benzediğini biliyorum.

Sanki ruhuna hükmediyormuşum gibi beni öpen adam değil. O benim babam. Bu karanlık.

Coda bu dünyada doğru olan her şeydir.

Camry'min sürücü koltuğuna kaydım ve anahtarı kontağa soktum. Motor gürültüyle çalışıyor. Bu evi ve babamı arkamda bırakmak için çaresizce çok fazla hız ve çok az dikkatle araba yolundan geri geri çıkarken lastiklerin altındaki çakıllar çıkırdıyor.

"Sen onu hak etmedin!" Pencereden dışarı tükürdüm, sevgisi dikenli tellere sarılmış adama karşı son bir meydan okuma eylemi.

Ben hızla uzaklaşırken dikiz aynasında bulanık bir figür olarak beliriyor, başı sanki pişmanlık omuzlarına çökmüş gibi sarkıyor. Ama artık onun için de bizim için de çok geç. Ben bittim.

Benimle bir daha asla böyle konuşmayacak.

Coda'ya koşarken sokaklar bulanıklaşıyor, evler bir kaleydoskop gibi önümden geçiyor. Ona ihtiyacım var. Ona

ihtiyacım var.

Kollarını bana dola. Beni bir arada tutmasına ihtiyacım var. Sadece ona ihtiyacım var.

Nefeslerim acı dolu soluklarla geliyor, sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Önümdeki kavşağa dalan mavi ışıltıyı bir saniye geç görüyorum. Yeşil ışık yanıyor ve duramayacak kadar hızlı gidiyorum.

Zaman uzar. Bir an için her şey acı verici bir şekilde netleşir. -Parlak gökyüzü, diğer sürücünün yüzündeki dehşet dolu ifade, bunu durdurmanın mümkün olmadığını farkına varmak.

Arabasına çarptım.

Metal gıcırıyor.

Camlar kırılır.

Dünya dönüyor.

Emniyet kemerinin göğsümü acıyla ısırmasıyla bedenim öne doğru savruluyor. Ağrı başımda patlıyor, parlak ve şiddetli, ve sonra karanlıktan başka bir şey yok, pençelerini içeri sokuyor, beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor.

"Coda..." Onun adı dudaklarımda bir fısıltı, karanlık beni ele geçirip altına çekerken kurtuluş için bir yakarış.

Yedinci Bölüm

Coda

T Acil servisin floresan ışıkları tepede vızıldıyor, cilalı zemine steril bir parlaklık yayıyor.

Hasta insanlar bekleme odasının her tarafındaki sandalyelerde toplanmış, akılsızca çağrılmayı bekliyorlar.

Yanlarından geçip arka kapıya doğru ilerliyorum.

Resepsiyondaki orta yaşlı bir hemşire bana bakıyor, ağzını açıyor ve hemen kapatıyor.

Güzel.

Saçmalıklara ayıracak vaktim yok.

Kapıyı öyle bir itiyorum ki duvara çarparak açılıyor ve şiddetli bir rüzgâr gibi geldiğimi duyuruyor. Nefesim kesiliyor, kalbim sanki göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyor. Lanet olası doktor arayıp Karina'nın burada olduğunu ve beni sorduğunu söylediğinden beri aynı şekilde çarpıyor.

O zamandan beri nefes almadım.

"Efendim, oraya geri dönemezsiniz!" Danışmadaki hemşire beni yavaşlatmak için cesaretini çok geç topluyor.

Ona öyle zehirli bir bakış fırlatıyorum ki tekrar susturuyor.

"Karısı burada," diye yalan söylüyor Domani, o ve Mattia yanımda dururken, varlıkları bana meydan okumaya çalışan herkese sessiz bir tehdit oluşturuyor. Çağrıyı aldığımdayanımıdaydılar. Beni desteklemek için mi yoksa kontrol altında tutmak için mi geldiklerinden emin değilim. Umurumda da değil.

Protokol ya da izin de umurumda değil. Kurallar şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Karina burada, yaralı ve yalnız. Samalıklarla harcadığım her saniye, onun korkuyla geçirdiği bir saniye daha demek. Bu benim için dayanılmaz bir şey.

Kapının ardındaki alan karmakarışık. Hemşireler ve doktorlar sıkışık, bembeyaz koridorlarda bir o yana bir bu yana akıyor. Tıbbi ekipmanlar köşelere sıkışmış, ele geirilmeyi bekliyor. Hepsini görmezden geliyorum, korku içimi tırmalıyor ve benim için önemli olan tek şeyin bulunduğu odaya doğru acele ediyorum.

Kapıyı almam. Kendimi duyurmam.

Kapı açılıyor ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Yatakta çok küçük ve kırık görünüyor. izikler ve çürükler mükemmel cildini bozuyor. Alnını kaplayan bandaj kim bilir ne tür bir hasarı gizliyor. Yüzünde kurumuş kan izleri var.

Ona bakarken içimde ilkel bir şey yükseliyor, karanlık bir öfke dalgası tüm mantığı yok etmekle tehdit ediyor. O burada olmamalıydı. O olmamalıydı. Bu şekilde olmamalıydı.

Eğer ona vuran orospu çocuğunu bulursam, onu öldüreceğim.

Sanki beni hissediyormuş gibi bakışlarını kaldırıyor. Uyanık olduğum her ana musallat olan o gri gözler şimdi acıyla yüzüyor. Bu görüntü kalbimi tırmalıyor.

"Coda." Alt dudağı titrer ve gözyaşları dökülür.

Her birini kalbime saplanmış bir bıçak gibi hissediyorum.

"Karina," diye nefes alıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. İçimdeki canavar zincirlerinden kurtulmak ve onun adına öldürmek için çırpınıyor. Onunla savaşıyorum, kafesinin kapılarını acımasızca çarpıyorum. Şu anda bana ihtiyacı var ve önemli olan da bu.

"Coda," diye inliyor yine.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, onu yataktan kaldırıp kollarıma almak için olabildiğince nazikçe uzanıyorum. "Artık güvendesin, Angioletta. Ben buradayım."

Bana yapışıyor, parmakları sanki bizi birbirimize bağlamak istercesine ceketimin kumaşına sarılıyor. "Özür dilerim Coda. Gitmemeliydim. Çok kaba davrandı. Sadece uzaklaşmak istedim. Duramayacak kadar hızlı sürüyordum." Sözleri göğsümde boğuklaşıyor ama yeterince anlıyorum.

Babasının evindeydi. Kanım buza dönüştü. "Babandan kaçmaya mı çalışıyordun, Cara? Kazaya bu mu sebep oldu?"

Mattia ve Domani huzursuzca yer değiştiriyor.

"Cazzo," diye mırıldanıyor Mattia. Bunun o piçi bana sevdirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyor beni.

Karina kollarımda titreyerek başını sallıyor. "Bir tartışmaya girdik. Beni aradı..." Sözünü kesiyor ama bunu duymama gerek yok. Soğuk öfke üzerime çöküyor. O orospu çocuğu ona küfür etme cüretini mi göstermişti? Kendi kızına? Şu anda bu yatakta olmasının sebebi o muydu? Onu bugün kaybedebilirdim.

"Fahiſe," diye fısıldıyor sonunda.

Bu kelime odayı bir kurſun gibi delip geçiyor ve beni tam kalbimden vuruyor. Ve iim kan ağılıyor.

Ona fahiſe dedi. Karanlığı aydınlatan ateſli küçük melek. Dudaklarını büküp ona mkemmelden baſka bir ſey diyecek cesareti var mıydı?

Hiçbir erkeğın geçmemesi gereken bir çizgiyi geçti.

"Beni dinle Karina," diyorum, onu göğsüme bastırırken sesim ölümcül bir sessizliğe bürünüyor, kalbimin her sarsıntısında içimi öfke kaplıyor. "Seninle bir daha asla bu ſekilde konuſmayacak."

Baſının zerinden Mattia'nın bakıſlarıyla karſılaſıyorum. Kararımı çoktan verdiğimi ve artık kimsenin syleyeceğı hiçbir ſeyin fikrimi değıſtiremeyeceğini bildiğı için sadece baſını sallıyor.

Babası ona hiç acımadı, ben de ona hiç acımayacağım.

Onun için, lanet dünyasını yerle bir edeceğim.

Alessepo'nun evinin dıſındaki gölgelere meliyorum, silahın tanıdık ağırlığı elimde soğuk. Dıſarısı zifiri karanlık, ay kalın bir bulut örtüsünün arkasına saklanmış. Bunu bir iſaret olarak kabul ediyorum - gökler bile bu orospu ocuğının bu gece ödeme yapmasını sağlamak için hizalanıyor.

Sessizce hareket ediyorum, her adımım hesaplı, her nefesim ölçülü. Kilitli olmayan bir pencere bulmak sadece birkaç dakika sürüyor. Alessepo kendinden çok emin, kendi küçük krallığındaki güvenliğinden emin. Bu onun çöküşü olacak.

Pencereyi arkamdan çekip kapatarak bir ofise girerken ses çıkarmıyorum. Koridorda kayarken botlarım ses çıkarmıyor, adalet ve intikam arasındaki eşikte dolaşan bir hayalet gibi.

Etrafa bakmaya zahmet etmiyorum. Halletmeye geldiğim orospu çocuğu dışında burada beni ilgilendiren hiçbir şey yok. Merdivenler ayaklarımın altında sessiz, tek ses kalbimin çarpışı ve aşağıda bir yerde bir saatin tik takları.

Odasının kapısı açık, bir parça ay ışığı beni ileriye çağırıyor. Eşikte durup nefesinin sessiz ritmini dinliyorum. Birkaç saniyede bir horlayarak homurdanıyor. Odanın öbür ucundan bile alkol kokusunu alıyorum.

Öfkemle savaşırken parmaklarım silahımın kabzasını sıkıca kavırıyor. Kolay olurdu, o kadar kolay olurdu ki, şimdi ve burada tetiğe tek bir dokunuşla onun hayatına son vermek. Hayatının kan kaybını izlemek.

Gölgelerden uzak durarak odaya giriyorum. Bir an için sadece onu izliyorum, yüzündeki çarpık huzur ifadesi öfkemi körüklüyor. Onun dünyasını cehenneme çevirmişken nasıl huzur içinde uyuyabiliyor?

O pislik bugün hastaneye gelmeye bile çalışmadı. Kızı onun yüzünden ölebilirdi ve o

umursuyormuş gibi davranma zahmetine bile girmedir. Fark edemeyecek kadar sarhoştur.

Hatırlatmaya daha da yaklaşıyorum. Uçurumun kenarındaki bir yırtıcıyım, intikamın vahşî tatlılığı ile tehlikede olanın sadece benim ruhum değil, onun da ruhu olduğu bilgisi arasında sıkışıp kaldım.

Silahımı şakağına dayıyorum, botum yatağının çerçevesine çarparak onu sarsıp uyandıracak keskin bir tekme atıyor.

"Uyan artık, Alessepo."

Vücudu sarsılır ve gözleri kan çanağı ama berrak bir şekilde açılır. Güzel. Artık ayık. Çığlık atmıyor ya da merhamet için yalvarmıyor. Durumu değerlendirirken, bakışlarında teslimiyet hakim. Daha önce de ölümle burun buruna gelmişti, belki bu kadar yakından değil, ama iş işten geçtikten sonra yalvararak kurtulamayacağını bilecek kadar yakındır.

Bilmesi gerekirdi. Tetiğin bu tarafında bulunmuş.

"Kim-?"

Silahı şakağına daha da sert bastırarak onu susturuyorum.

"Kızını senden alan orospu çocuğu."

"Parti," diyor, sesi uykudan çatallaşmış.

"Onu partiden çok önce kaybettin. Senin ne olduğunu ve neler yaptığını biliyor."

Bakışları yüzümde geziniyor, değerlendiriyor, ne bildiğimi ya da balık tutup tutmadığımı anlamaya çalışıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben bir polisim."

Parmağım tetiği çekmemek için harcadığı çabayla seğiriyor. "Ve sen de tüm kariyerin boyunca kirliydin," diye homurdanıyorum, geçmiş boğazımı safra gibi tırmalıyor. "Andres ve Letty Passero'yu hatırlıyor musun?"

Tek tepkisi gözlerindeki kısa bir parıltı oluyor ve görüldüğü kadar çabuk kayboluyor.

"Onları öldürdüğün gece oradaydım. Yirmi beş yıl önce. Ellerindeki kanı unutmuş gibi davranma."

Gözlerini kırıyor, yavaş ve kasıtlı, o alıştırılmış, soğuk yüz ifadesi bir maske gibi yüz hatlarının üzerinden kayıyor. Polisler bunu çok iyi takıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söylüyor, o kadar yumuşak ki neredeyse gerçekmiş gibi geliyor.

"Sorun değil, Alessepo. Kabul etmene ihtiyacım yok. Ben oradaydım. Onu gördüm. O zamandan beri her lanet gün beni rahatsız eden bu şeyle yaşıyorum." Sırıttım, şeytani, vahşi bir sırıtış. "Şimdi de sana musallat olacak."

İfadesindeki belirsizlik, görünmek istediğı kadar sakin ve derli toplu olmadığına dair ilk ipucu. Zırhında çatlaklar var. Miles Alessepo çözülmeye başlıyor.

Güzel. Umarım her konu derinlemesine kesilir.

"Seni öldürmek istedim ama kızının vicdan azabıyla yaşamasına gerek yok. Ve yaptığın onca şeyden sonra ölüm senin için çok kolay," diyorum. Ben jüri ve celladım ve hükmümü veriyorum. "Benden bir şey aldın. Şimdi ben senden her şeyini alıyorum.

Kızın zaten benim ve tuğla tuğla, elinde hiçbir şey kalmayana kadar küçük imparatorluğunu parçalayacağım. Düştüğün zaman, bu şehirdeki herkes senin kim ve ne olduğunu tam olarak bilecek."

Silahı şakağından çekiyorum, kasıtlı bir hareket. Bu merhamet değil. Onu bırakmayacağım. Onun için bir kurtuluş umudu yok ve ben de ona bunu arama fırsatı vermeyeceğim. O kaidesinden düşecek ve ben de bunu gerçekleştireceğim.

Az önce tüm polis departmanına savaş ilan ettim.

Neyse o.

Hızlı bir vahşilikle kolumu savuruyorum. Burnunun kırılma sesi müzik gibi, parlak kırmızı sprey ise hemen tatmin edici.

"Onu bir daha tehlikeye atarsan ya da ona saygısızlık edersen, bir dahaki sefere seni öldürürüm, Alessepo," diye uyarıyorum onu, sesim soğuk. "O kadar yavaş olacak ki, sana izin vermeden önce günlerce ölüm için yalvaracaksın." Elimi boğazına dolayarak, gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar onu yukarı çekiyorum. "Ve sana ulaşmak benim gibi bir orospu çocuğu için çocuk oyuncağı. Seni benden uzak tutacak kadar derin ya da karanlık bir delik yok."

Nefes almak için savaşıırken gözleri şişiyor. Odasına girdiğimden beri ilk kez korku bakışlarını kaplıyor. İlk kez, ona nasıl hissettirdiğini tam olarak biliyor.

Güzel.

Onu bir an için tutuyorum, elim zavallı boğazında bir mengene gibi dersin iyice yerleşmesini sağlıyor ve sonra onu bırakıyorum.

Onu karanlıkta inler halde bırakıp odadan çıktığımda hâlâ nefes nefese.

Onu öldürmek çok kolay olurdu ama bu Karina'yı asla geri alınamayacak şekilde ona bağlardı. O zincirleri kırmaya niyetliyim, yenilerini oluşturmaya değil. Karina'nın hak ettiği gelecek bu, bu orospu çocuğundan ve ona yaşattığı acılardan arınmış bir gelecek.

Bunu gerçekleştirmek için tüm polis teşkilatını dağıtmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Sekizinci Bölüm

Karina

C Oda'nın ağızı tehlikeli, tadı ise dudakları dudaklarıma her dokunduğunda beni daha da derine çeken bir bağımlılık. Sarıyorum

Vücudum onunkine sarılıyor, geniş omuzlarına yapışıyorum, sıcaklık buhara dönüşüyor ve oturma odası etrafımda kayboluyor. Geriye kalan tek şey o ve ağızı.

Elimi aramıza sokup sikine uzanıyorum. Açgözlülükle.

Sert eli benimkini çelik gibi bir kararlılıkla kavrayıp beni uzaklaştırdığında neredeyse cennete gidecektim.

"Karina," diye fısıldıyor, bir uyarı ve yalvarış.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum, istediğimi elde etmek için yalvarmaktan çekinmiyorum.

-İhtiyacım olan şey. Kazadan bu yana bir hafta geçti ve bana neredeyse hiç dokunmadı. Ne zaman aramızda bir şeyler ısınmaya başlasa, aniden gidecek başka bir yer buluyor. Yaralarımın en kötüsü iyileşiyor, çizikler ve morluklar azalıyor. Beyin sarsıntısı bile artık sorun değil. Ama o rahatlamayı reddediyor. "Parçalanmayacağım, Coda."

Ama o kararlı - benim için ne kadar zor olduğunu hissetmeme rağmen pes etmeyi reddediyor.

"Karina, lütfen." Başparmağı yatıştırmak için alt dudağımı okşuyor ama bu sadece daha fazla yanmama neden oluyor. "Yapamam, sana zarar vermeyeceğim."

"Çok geç," diye fısıldıyorum, ona karşı kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissediyorum. "Bana öyle bir bakıyorsun ki

Cam, Coda. Ama ben değilim. Ben buradayım - et, kan ve seni istiyorum."

Sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi geriliyor ama benimle konuşmuyor ve beni bir daha öpmüyor. Ve ilk kez, şüphe içeri sızıyor.

Belki de camdan yapıldığımı düşündüğünden değildir. Belki de sadece beni istemiyordur. Belki de sorun o değildir. Sorun bende.

Kendimi onun kollarından kurtarıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. Bana uzanıyor, ama ben kaçıyorum, hızla aramıza mesafe koyuyorum.

"Beni yalnız bırak," diye fısıldıyorum. Hain sesim çatlıyor, mutsuzluğumu odanın içine haykırıyorum.

"Karina, konuş benimle," diye ısrar ediyor, sesi yumuşak.

Ama artık konuşmayacağım. Yalvarmaktan bıktım. Beni yeterince istemediğı ortadayken ondan beni istemesini istemekten bıktım. İster korku olsun ister başka bir şey, o kazanıyor. Kazanmasına izin veriyor.

Onu görmezden geliyorum, pencereden aşağıdaki şehre bakıyorum.

Kaba ve inatçı elleri beni arkamdan sarıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Kolları demir parmaklık gibi, beni yerime sabitliyor. Kalbi omurgama çarpıyor. Bu şefkatli bir kucaklaşma, bir özür değil. O kızgın.

Güzel. Bu ikimizi de yapar.

"Bırakın beni!" Kavrayışının içinde çırpınarak talep ediyorum. Ama o beni daha sıkı tutuyor, gücü mutlak ve yumuşaklığıyla dehşet verici.

"Asla, bu yüzden beni görmezden gelmeyi bırakabilirsin." Beni kollarında döndürüp yüzünü ona çevirirken sesindeki kaba hırıltı içimde titreşiyor.

Gözyaşlarımı gizlemek için yüzümü çevirmeye çalışıyorum ama o yine de görüyor.

"Tanrım, Karina." Sesindeki sertlik dağılıyor, geriye sadece çıplak bir korku kalıyor. Elleri titreyerek yüzümü kavırıyor, başparmakları yanaklarımdaki ıslak izleri siliyor. "Lütfen ağlama," diye yalvarıyor, sesi de elleri kadar sert titriyor. "Buna dayanamıyorum."

"O zaman bana paramparça olacakmışım gibi davranmayı bırak!" Hıçkırıklarımın yarısı öfke, yarısı yalvarış, hepsi ihtiyaçla yanıyor. "Eğer artık beni istemiyorsan, söyle gitsin. Ama bana cammışım gibi davranmaya devam etme Coda. Bu hiç adil değil."

Nazik dokunuşu tenimde kalıyor, kendi kalbini acımasızca korumasıyla acı verici bir tezat oluşturuyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, karanlık ve dipsiz havuzlar. Dinliyor -Bu sefer gerçekten dinliyor. Sessizliğinde titremelerimi dindiren bir hürmet var.

"Sana havadan daha çok ihtiyacım var, Angioletta." İtirafı içimde şok dalgaları yarattı. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun? Sana her yaklaştığımda aletim sertleşiyor. Seni o kadar çaresizce istiyorum ki kontrol edemiyorum."

"I..."

Tek bir çatık kaş beni susturuyor. "Ama sana karşı bencil olamayacak kadar çok seviyorum seni, Cara. Yaşadığın onca şeyden sonra seni incitme düşüncesi beni parçalıyor. I

seni kaybedemem. Kaza..." diye devam ediyor, daha önce hiç olmadığı kadar sarsılmış, derinden sarsılmış bir halde. "Seni kaybedebilirdim. Bu bana musallat oldu."

Kalbim hızla çarpıyor, göğüs kafesime bir kırıcı gibi çarpıyor. İfadesinin yoğunluğu aynı anda hem dehşet verici hem de heyecan verici. Bu güzel, karmaşık adam belki de hayatında ilk kez korkuyor. Beni seviyor.

"Bunu mu demek istedin?" Soru ben geri çağıramadan ağzımdan kaçıyor. Onun her bir parçası için çaresizim, her şekilde ona ait olma ihtiyacıyla açgözlüyüm. Kalbini istiyorum, her bir parçasını. "Beni gerçekten seviyor musun, Coda?"

"Evet." Cevabında hiç tereddüt yok. Bu bir yemin, sadık ve emin. Gerçek gözlerine yansıyor. Ciddi. "Ti amo. Seni seviyorum, Karina. Her şeyden çok."

Gözyaşları tekrar dökülüyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. "O zaman neden beni dışlıyorsun? Acıtıyor, Coda. Beni her dışladığında, bu beni incitiyor. Anlamıyor musun? Ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum. Aynı ihtiyacı, aynı acıyı. Sana ihtiyacım var, gücüne, dokunuşuna, her şeyine."

Sanki benim de onu aynı yoğunlukta sevebileceğimi hiç düşünmemiş gibi şaşkın görünüyor. Ona aynı vahşilikle ihtiyaç duyabileceğimi. Ve o anda gözlerindeki korkuyu, karanlıkta çok uzun zaman geçirmiş bir adamla beni dünyayı ateşe verecek kadar ateşli seven bir adam arasındaki mücadeleyi görüyorum ve gerçekten n e d e n korktuğunu anlıyorum.

Kendisi. Artık kırılabilir olduğum gerçeğiyle yüz yüze geldiğine göre, beni kırmayacağına dair kendine güvenmiyor.

"Hepinizi seviyorum," diye fısıldıyorum, kendi güveni olmadığı için ona güvenimi veriyorum. Beni asla kıramaz. Bunu yapabilecek biri değil. "Sana güveniyorum."

İniltisi odanın içinde gürlüyor, damarlarımda bir orman yangınına ateşleyen ilkel bir ses. Dudakları, kurtuluş gibi hissettiren bir açlıkla benimkilere çarpıyor, şiddetli ve inatçı.

"Karina," diye fısıldıyor dudaklarıma, sesi karanlık bir vaatle dolu. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Evet, evet. Tanrım, evet.

Sonunda.

Elleri, ruhumu ateşe veren kaba bir sahiplikle bedenimde dolaşılıyor. Parmakları etimi kazıyor, günlerdir yapmadığı gibi sahipliğini içime işliyor. Zevkle bu kadar mükemmel bir şekilde iç içe geçen acının tadını çıkarıyorum.

Giysilerini pençeliyorum, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek için savaşıırken çaresizlik beni yönlendiriyor. Onu istiyorum, ona ihtiyacım var, şimdi ona sahip olmalıyım.

Birbirimizi çılgınca bir ivedilikle soyarken nefeslerimiz birbirine karışıyor, sıcak ve düzensiz.

Beni zahmetsizce kaldırıyor ve pencerenin önündeki deri koltuğa oturtuyor. Ona sarılıyorum, oturma odasının serin havası çıplak bedenlerimizin kavurucu sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. Bakışlarım onun yeşil gözlerine kilitleniyor.

"Şu haline bak, mio angelo oscuro," diye mırıldanıyor, parmağı göğsümün ortasından merkezime doğru kasıtlı bir yol izliyor. Parmağını içime sokuyor ve içimde zevk sarsıntıları yaratıyor. "O kadar mükemmel ki."

"Lütfen, Coda..." Yalvarış benden kaçıyor, ham ve sadece bu adamın tatmin edebileceği bir ihtiyaçla kenarlı.

"Apri le gambe," diye hırlıyor. "Bacaklarını aç, cara."

İtaat etmek için çabalıyorum, bacaklarımı onun için açarken ellerimi omuzlarına koyarak kendimi sabitliyorum.

"Senin her parçan benimdir." Parmağını içimden çıkarıyor, sularım onu ıslatıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmişken, parmağını arka girişime bastırarak daha aşağıya iniyor.

O girişe doğru ilerlerken başım bir iniltiyle geriye düşüyor, içime zevk ve acıyı lezzetli bir dansla gönderiyor. Parmağı daha derine bastırıyor, geriyor, talep ediyor, diğeriyle şaftını kavırıyor, beni ona indiriyor.

"Sür beni," diye hırlıyor. "Durma, Cara. Aynı anda her yerde bana sahip olmanın, her parçanı sahiplenmenin nasıl bir şey olduğunu hisset."

İtaat etmekten başka bir şey yapamıyorum, ihtiyacın eşiğine geldim. Ritmimiz çılgınca, her itiş, yoluna çıkan her şeyi tüketen ve gölgede bırakan bir açlık tarafından yönlendiriliyor. Geriye kalan tek şey istemek ve ihtiyaç duymak ve almak ve sahiplenmek - o ve ben olmamız gerektiği gibi.

İstediğim, ihtiyacım olan şey buydu.

"Bir daha söyle," diyorum, sesim beni becerme şekliyle kırılıyor.

"Seni seviyorum," diye hırlıyor ve nefesimi kesen bir güçle içime giriyor. "Kendi hayatımdan daha çok. Sen benim kurtuluşumsun."

Ve o benim lanetim olabilir. Ama tam burası, ait olduğum yer burası.

Kalçalarının üzerinde zıplıyorum, her itiş vücudumdaki her sinir ucu boyunca elektrik kıvılcımları gönderiyor. Parmaklarının kıcıma yaptığı her baskı beni gerçeklikten daha da uzaklaştırıyor.

"Karina." Sesi düzensiz bir fısıltı. Gözleri dipsiz havuzlar gibi, tekrar tekrar içime girerken beni büyüsünün daha da derinlerine çekiyor.

"Bana bak," diye inliyorum, artık partide bulduğu masum kız değil, başka biri. Bana ne demişti? Mio angelo obscuro. Mio angelo obscuro. Evet. Onun karanlık meleği. Kraliçesi.

Bakışlarımız kilitleniyor ve dünya yok oluyor.

"Karina, amore mio," diye inliyor, hareketleri daha da çılgınlaşıyor. Kavrayışı daha sahiplenici. "Ben-"

"Bırak gitsin, Coda. Birlikte," diye fısıldıyorum, parçalanacak ve milyonlarca yıldıza dağılacakmışım gibi hissediyorum.

Beni sıkıca kavıyor, adım dudaklarında bir dua. Birlikte cennete ulaşırken onun nefesini içime çekiyorum.

"Ti amo," diye kulağıma doğru nefes alıyor, coşku içinde kıvranırken artçı şoklar içimde dalgalanıyor. "Ti amo."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kalbim bu güzel, karmaşık, kendine güvenmeyen ama bana ikimize yetecek kadar güvenen mükemmel adama olan sevgimle dolup taşıyor.

Aşağı inerken birbirimize sarılıyoruz, nefes nefese kalıyoruz, hiç olmadığımız bir şekilde bütünleşiyoruz. Ve bu anda, hala yüzleşmemiz gereken her şey -babam ve onun suçları- o kadar da büyük görünmüyor.

Bizi yenemezler. Biz kırılmazız.

Dokuzuncu Bölüm

Karina

TKampüsün öbür ucundaki evime doğru yürürken sudan esen rüzgarın keskin soğuğu içimi kesiyor.

Günün son dersinde telefonumu kulağıma dayamıştım. "Bu sefer ne kadar geç?"

"Bilmiyorum, Cara," diyor Coda, sesi içimden geçen hayal kırıklığını yatıştırmaya yetmeyen özür dileyici bir gümbürtüyle. "Önemli bir şey çıktı. Halletmem biraz zaman alabilir."

"Önemli bir şey," diye tekrarlıyorum. Son iki haftadır bana söylediği bahanenin aynısı. Onu artık neredeyse hiç görmüyorum. Hep gidiyor, hep bir şeyler yapıyor...

Bilmiyorum. Bana söylemiyor. Sorduğumda, sorularımı unutana kadar beni öpüyor ya da ondan başka her şeyin varlığını unutana kadar beni beceriyor. Bir şeylerin peşinde ve ne olduğunu bilmemi istemiyor.

Evinin duvarlarının dışına çıktığımız birkaç seferde, paranoyaya varacak kadar tetikte... her gölgeyi kontrol ediyor, sürekli omzunun üzerinden bakıyor.

Bu beni deli ediyor. Her ne yapıyorsa babamla ve silah sevkiyatıyla ilgili olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ancak konuyu açmayı ısrarla reddediyor, ne bulduğu ve bu konuda ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinme çabalarımı ustalıkla savuşturuyor.

Benim bu işe karışmamı istemiyor, bu seviyede bir karanlığın bana asla dokunmaması gerektiğini düşünüyor. Onu korumak istediği için seviyorum.

Ben. Ama onun dünyası artık benim dünyam. Onun karanlığı benim karanlığım. Ve eğer saatlerce dışarıda olmasının sebebi babamsa, bunu bilmeliyim.

Yaptığı şey hakkında bana söyleyebileceği hiçbir şey onun hakkındaki fikrimi değiştiremez. Ben her yönden onunum. Babam yüzünden bu değişmeyecek. Ben seçimimi yaptım. Bu o.

Ama bilmek istiyorum, çünkü onun her parçasını bilmek istiyorum. Bana olduğu gibi layık olduğunu anlamasının tek yolu bu.

Yakında bir gün, onu yatağa bağlayacağım ve bana tüm sırlarını anlatmaya zorlayacağım.

"Bana güveniyor musun, Angioletta?" diye soruyor ve mesele de bu zaten. Ona her şeyden çok güveniyorum. Tüm sırlara rağmen ondan hiç şüphe etmiyorum.

"Elbette sana güveniyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece seni özlüyorum."

"Ben de seni özledim, Cara." İç geçiriyor ve bunu kastettiğini biliyorum. Bu onun için hiç de kolay olmadı. "En kısa zamanda evde olacağım."

"Tamam," diyorum, ancak ikimiz de en kısa sürede sabahın erken saatlerine kadar olmayabilir. Onunlayken söylemek zor. "Ti amo."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum aramayı sonlandırmadan önce. İnleyerek telefonu çantama atıyorum. Evet, yakında sırlarına işkence etmek için onu kesinlikle yatağa bağlayacağım.

Sınıfa doğru koştururken başımı soğuğa karşı eğiyorum, bu işi bir an önce bitirmeye hazırım.

"Karina," babamın tanıdık sesi soğuşu kesiyor. Kapının önünde durduğunu görene kadar neredeyse tepesindeydim, çenesi özür dilemeye gelmediğini söyleyecek şekilde dikilmişti.

Babam burada. Çok güzel.

Üç hafta önce evinden kaçtığımdan beri ondan haber almadım. Tek bir kelime bile. Kazadan haberi olduğunu biliyorum. Müdahale eden memur muhtemelen ben daha ambulansa bindirilmeden önce onu aramıştır.

Ortaya çıkmadı. Aramadı. İşte bu kadar az umursuyor.

Acıtmaması gerektiğı halde acıtıyor.

Benimle buluşmak için öne çıktığında topuklarımın üzerinde dönüp gitmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" İçimden akan duygulara rağmen sesimi sabit tutarak soruyorum. Üç hafta öncesinden daha farklı görünüyor. Burnu yamuk ve etrafında solmaya yüz tutmuş morluklar var. Onu son gördüğümünden beri kırılmış. Hiç şaşırmadım. Sorarsam, işte olduğunu söyleyecektir. Gerçekte, muhtemelen sarhoşken düşmüştür. Bu ilk kez olmazdı. Her zaman içmez ama içtiğı zaman da kafayı bulur.

Yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak geri adım atma isteğıme direniyorum. Burası her zaman benim dünyam olmuştu, şehirde onun egemenliğinin ağırlığı altında boğuluyormuşum gibi hissetmediğim tek yer. Savaşmadan buna tecavüz etmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Seni görmem gerekiyordu," diyor yumuşak bir sesle.

"Araman gerekirdi. Dersim var." Kelimeler buz gibi ama umurumda değil. Benden alabileceği tek şey bu.

"Hadi konuşalım." Bunu bir öneriymiş gibi söylüyor ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Bu, hayatını durumları kendi lehine manipüle ederek geçirmiş biri tarafından ustaca söylenmiş bir emir.

"Ne hakkında?" Onun çelik gibi gözlerinde dönen sırları nasıl çözeceğimi bilmeyi dileyerek soruyorum. Coda'nın son zamanlarda neyin peşinde olduğunu anlamanın anahtarı olabilecek sırlar.

"Geleceğin hakkında." Söylenmemiş alt metin aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor. Benim geleceğim hakkında konuşmak istemiyor. Geleceğin kontrolünü nasıl yeniden ele geçirebileceği hakkında konuşmak istiyor. Onun için her şey kontrolle ilgili.

"Sağ ol ama almayayım," diye karşılık veriyorum, onun hırsının zehrinden uzakta kendim için yarattığım kırılgan huzuru korumak için çaresizce. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez mutluyum. Bu bir rol değil. Rol yapmama gerek yok. Her şey olup biterken bile, gerçekten mutluyum. O geri dönüp bunun bir kısmını bile benden alamaz.

"Sadece senin için en iyisini istediğimi biliyorsun," diyor, sesi o kadar içten ki neredeyse ona inanacağım. Neredeyse. Ama ben onun parmağı altında yaşadım. Hakaretleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

Ona göre ben bir fahişeyim. Bir fahişeyim. Onun gözünde, sırf onu terk ettiği için hayatımın yarısını nefret ederek geçirdiği kadından daha iyi değilim.

"'En iyini' alıp cehenneme gidebilirsin," diye çıkışıyorum, kararlılığımdaki çatlakları hissederek. Uzaklaşmaya, nefes almaya, buradan başka bir yerde olmaya ihtiyacım var.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor. Ben uzaklaşırken yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyor, artık sınıf umurumda değil. Sadece gitmek istiyorum.

"Karina," diye homurdanıyor. "Daha işimiz bitmedi."

Dönüp ona bakıyorum, öfkem kabarıyor. Beni kontrol etmek için aramadı bile, ama birdenbire konuşmak istediği için her şeyi bırakmam mı gerekiyor? "Üç hafta önce bana fahişe dediğinde ve sonra da kazadan sağ kurtulduğuma emin olma zahmetine bile girmediğinde benimle ilgili hislerini açıkça ortaya koydun. Eğer söyleyecek başka bir şeyin varsa, çok kötü. Dinlemekten bıktım."

Bir an için gözlerinde bir pişmanlık parıltısı gördüğümü sanıyorum. Ya da belki sadece görmek istediğim budur. Belki şimdi bile beni bir babanın sevmesi gerektiği gibi sevmesini istiyorum. Ama her neyse, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor ve bu umudu öldürüyor. Beni hiç sevmeydi. Asla da sevmeyecek.

Çenesi titriyor. "Coda Passero," diyor.

Kalbim korku ve meydan okumanın karışımıyla sıkışıyor. Coda'nın kim olduğunu biliyor. Nasıl biliyor?

"Onu bu işe karıştırma," diye uyarıyorum, beni çözmekle tehdit eden sarsıntılara rağmen sesim sabit. "Senin sorunun benimle, onunla değil."

"Senin korumana ihtiyacı yok, Karina. Rafe Valentino'nun ailesiyle birlikte, onun en önemli adamlarından biri. O bir

mafya."

Beni gerçekle şok etmek, Coda'ya olan güvenimi sarsmak istiyor ama başaramıyor. Biliyor muydum? Bu kadar çok kelimeyle değil. Ama şaşırmadım da. Coda'nın kim ve ne olduğunu biliyorum. Belki şu ana kadar ona atfedecek bir sıfatım yoktu ama nasıl bir adam olduğu konusunda bana hiç yalan söylemedi.

"Ne demek istiyorsun?" Hiç tereddüt etmeden tersliyorum.

Yüz ifadesi sertleşiyor. Açıkça görülüyor ki ifşaatının beni etkilemesini, beni Coda'ya bağlayan bağı koparmasını bekliyordu. İşe yaramadığı için mutlu değil.

"Baban polis şefi olmasaydı, böyle bir adamın senin gibi bir kıza aşık olacağını gerçekten düşünüyor musun?" Babam bana bakıyor, bakışlarında acımasız bir dürüstlük ve acıma duygusunun garip bir karışımı var. "Sen bundan daha akıllısın, evlat. Bana ulaşmak için seni kullanıyor."

"Her şey seninle ilgili değil."

"Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz."

"Belki değil, ama seninle uğraşmaktansa onunla uğraşmayı tercih ederim," diye karşılık vererek ona gerçeği söylüyorum. "En azından o kim ve ne olduğu konusunda dürüst. Sen rozetini bir kalkan gibi takıyorsun, bu seni iyilerden biri yapıyormuş gibi davranıyorsun. Ama değilsin. Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum."

İrkildi, ortaya çıktığından beri bana verdiği ilk gerçek tepki.

Saçlarını yüzümden uzaklaştırıyorum, yüz ifadesini inceliyorum, buraya nasıl geldiğini merak ediyorum. Ve bunu öğrenmeyi gerçekten umursamadığımı fark ediyorum. Yatağını yaptı. İçinde yatabilir.

"Gitmelisin," diyorum arkamı dönerek. Sonra da dayanamadığım için ekliyorum: "Coda seni burada bulmadan önce."

"Ona ailesini sor," diye sesleniyor ben uzaklaşırken usulca. "Seni bir piyon gibi kullandığına inanmıyorsan, ona ailelerimizin nasıl bağlantılı olduğunu sor."

Yürümeye devam etmek için kendimi zorlamadan önce adımlarım sendeliyor. Babam Coda'nın ailesi hakkında ne biliyor? Neden onları sormamı istiyor?

Endişe içimde çalkalanıyor ve Coda'ya olan inancımı sarsmasına izin vermemeye çalışsam da, ilk şüphe tohumları yine de içeri sızıyor.

Babamla yüzleşmem ağızımda acı bir tat ve göğsümde bir ağırlık bıraktı. Üzerime baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Coda'ya dönüş yolunu bile hatırlamıyorum. Tek gördüğüm babamın yüzündeki ifade. Tek duyduğum kulaklarımda çınlayan sözleri.

Baban Polis Müfettişi olmasaydı, böyle bir adamın senin gibi bir kıza aşık olacağını gerçekten düşünüyor musun?

Şimdiye kadar bunu hiç sorgulamadım. Asla bir nedenim olmadı. Ama şimdi şüphe içimi kemiriyor, beni boğuyor. Neden beni seçsin ki? Babamın söylediği doğruysa, Coda mafyanın içinde. Herkese sahip olabilir. Kalbinin istediği her şeye sahip olabilir.

Neden ben?

Ay güneşi gökyüzünden kovalarken kanepeye kıvrılıp kendime aynı soruyu soruyorum. Bana bu soruyu sordurduğu için babamdan nefret ediyorum.

Sonunda, kapı kolu tıkırdıyor.

Coda odaya girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum, gözleri karanlıkta hemen benimkileri buluyor. O kadar güzel ki, mükemmel işlenmiş bir heykel gibi, yüzünün her açısı ve çizgisi nefes kesici bir hassasiyetle oluşturulmuş.

"Karina, sorun ne?" diye soruyor sanki kargaşamı hissetmiş gibi. "Sen mafyadasın."

Kelimeyi söylediğimde irkiliyor, sanki dudaklarımdan çıkan ses bile ona fazla geliyor. İfadesinden tedirginlik süzülüyor, her zamanki özgüveninin yerini çok daha savunmasız bir şey alıyor.

"Karina, ben-"

"Lütfen," diye araya giriyorum, son iki haftadır yaptığını yapmaya çalışmaması ve beni bu konuşmadan uzaklaştırmaması için yalvarıyorum. "Bana sadece gerçeği söyle, Coda."

Aramızda gergin bir sessizlik uzanıyor. Sırların baskıcı ağırlığının yaklaştığını, inşa ettiğimiz her şeyi tehdit ettiğini hissedebiliyorum.

"Karmaşık bir durum, Cara," diye iç geçiriyor.

"Bilmeyi hak ediyorum. Konuş benimle. Lütfen." Sesim kırıldı, zırhım etrafımda parçalara ayrıldı. Tabii başlangıçta bir zırhım varsa. Söz konusu o olduğunda, sahip olduğumu sanmıyorum.

"Sana yalan söylemeye ya da seni engellemeye çalışmıyorum, Angioletta. Demek istediğim, mafyaya bakış açınız çok basit. Bundan çok daha karmaşık. Ama bağlantılı olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım evet." İtirafı sessizliği bir bıçak gibi kesiyor. "Derinden."

Kalbim hızla çarpıyor ama ona olan sadakatim sarsılmıyor, bu konuda değil. Tanıdığım Coda -sevdiğim adam- ilişkilerinin toplamından daha fazlası. Mafya da olsa, başka bir şey de olsa, o hâlâ Coda.

"Tamam," diye fısıldıyorum, sesim sabit.

"Cristo," diye nefes alıyor, sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bana bakıyor. "Seni asla hak etmeyeceğim, Cara." Bana doğru uzanıyor ama elimi kaldırıp onu durduruyorum.

Sormam gereken daha çok şey var, her şeyi mahvedebilecek başka sırlar. Ve sorarken ellerini vücudumda tutamam.

"Karina-"

"Babam bugün beni görmeye geldi."

Sanki üzerinde bir fırtına bulutunun toplanıp gözlerini ve aurasını karartmasını izliyor. Çenesi kenetleniyor, gözlerinin derinliklerinde soğuk bir öfke kaynıyor. "Baban uyarımı dikkate almalıydı," diye homurdanıyor.

Babamı benden uzak durması için uyardı mı? Tabii ki uyardı.

"Neden sana ailen hakkında soru sormamı istedi, Coda?"

"Baban..." Coda bir küfür savurur. "Karina, ne istediğini anlıyor musun?"

"Hayır!" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ağlıyorum. "Anlamıyorum. Sorun da bu, Coda. Senin ve babamın bu işin tüm parçalarına sahip olduğunuzu ve anlayamadığım bir oyun oynadığınızı yeni yeni fark ediyorum. Ortada kaldım ve neyin içinde durduğumu bile bilmiyorum."

"Böyle hissetmeni hiç istememiştim," diyor usulca, yüz ifadesi acı içinde.

"Ben biliyorum."

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde bir pişmanlık parıltısı görüyorum. "Baban benim dünyamla sandığından daha fazla bağlantılı. Yirmi beş yıl önce ailelerimiz arkadaştı. Baban devriye polisiydi. Benimki kanıt odasında çalışıyordu. İşler kötüye gidene kadar küçük miktarlarda uyuşturucu satıyorlardı."

O zaman bile babam yozlaşmıştı. Bunun farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi.

"Ne oldu?"

Coda derin bir nefes alıyor, sanki acı verici anılara karşı kendini çelikleştiriyor. "Anladığım kadarıyla baban yanlış insanlarla ilişki kurmuş. Tehlikeli insanlarla. Benimki artık yeter dedi ve ona her şeyin bittiğini söyledi. Koruması gereken bir karısı ve çocuğu vardı.

Dışarı. Baban onun öylece çekip gideceğine güvenmiyordu, bu yüzden ona asla ihanet edemeyeceğinden emin oldu."

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor, her atış vücudumda yankılanıyor. Korku ve endişe karışımı bir duygu beni tüketiyor, içimi bir dehşet düğümüne dönüştürüyor. O söylemeden önce bile biliyorum.

"Baban ailemi öldürdü, Cara. Dolapta saklanıyordum. Onu yaparken gördüm."

Safra yükselirken boğazım daralıyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. Bir sonraki sözleri bir gelgit dalgası gücüyle çarptı, kalan tüm güvenlik ve güven duygularımı paramparça etti.

"Yirmi beş yılımı onlara yaptıklarının bedelini ödemek için bekleyerek geçirdim."

"Ve şimdi sahipsin," diye fısıldıyorum uyuşukça. Babam haklıydı; ben onun çarpık güç ve manipülasyon oyununda bir piyondan başka bir şey değildim. Coda beni babama doğrultulmuş bir silah gibi kullanıyordu. Ben de aptal bir kuzu gibi körü körüne onun peşinden katliama gittim.

"Hiç umursadın mı, Coda?" Soru ben durduramadan ağızımdan çıktı, acım asit gibi köpürüyordu.

Bakışları benimkilere kayıyor -yırtıcı hayvan dikkatini tekrar avına yöneltiyor. Gözlerindeki dehşet dolu bakışa neredeyse inanacaktım. Neredeyse.

"Cara," diye boğuk bir sesle önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Sana söylediğim her söz doğrudu. Kalbim sana ait." Bunu beni manipüle etmek için söylüyor.

Kayıtsız, ama tek yaptığı gerçeği fark etmemi sağlamak: onun kalbi hiçbir zaman benim olmadı. Onun bir kalbi yok.

Babamı yok etmek istedi. Ama onun yerine beni yok etmeyi seçti. Ben ikincil hasar, kabul edilebilir bir kayıptım. Beni böyle görüyordu. Babamla olan lanet savaşında kabul edilebilir bir kayıp.

"Doğru." Yanaklarıma vuruyorum, düştüğünü bile bilmediğim gözyaşlarımı siliyorum. "Gerçekten ona ulaşmak için beni kullanmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Çenesi sıkılır. Boğazındaki kaslar sanki gerçeği yutuyormuş gibi çalışıyor. "Seni kullanmıyordum, Karina. Her şeyim üzerine yemin ederim. Ama bağlantının başlangıçta bir rol oynamadığını söyleyebilir miyim? Hayır, söyleyemem. Seninle partide tanıştığımda, onu öldürmek için oradaydım."

"Fikrini ne değiştirdi, Coda?"

"Sen," diye fısıldıyor.

Sesindeki çığ dürüstlük tüm yalanlardan daha derinlere iniyor ve babamın ektiği karanlık şüpheyi doğruluyor. Uzaklaştırmaya çalıştığım her şüphe ve korku, ağırlığıyla beni ezerek tam teşekküllü bir ihanete dönüştü. Hayatımın en güzel gecelerinden biri bir yalandı, babamdan bir şey alma fırsatını gören ve onu yakalayan bir adam tarafından düzenlenmişti - beni yakalamıştı.

"Yanılmışım Coda," diye fısıldıyorum, kelimelerim acıyla boğuluyor. "Düşündüğüm gibi bir adam değilmişsin. En azından babam beni sadece toplum içinde seviyormuş gibi davranıyordu. Sen özel hayatımda da bu yalana inanmama izin verdin."

"Karina, lütfen." Aramızda açılan uçurumu kapatmak istercesine elini uzatıyor ama ben geri çekiliyorum. Tenini benimde hissedersenem atlayacağım. "Bizi ayıran Şeyin bu olmasına izin verme. Seni seviyorum. Bildiğim en saf gerçek bu."

"Sakin bunu düzeltmeye kalkma," diye tükürdüm ona, sesim duygusallıktan titriyordu. "Seni her Őeyimle sevdim, ama bu senin için sadece bir oyundu." fkeme ve acıma rağmen, sözleri hala üzerimde bir güce sahip - bildiğim en saf gerçek onu hala sevdiğim. Ama Şu anda, bu bir ltuf yerine bir lanet gibi geliyor.

"AŞkın tadı ihanet gibi mi olmalı, Coda? Bir lanet gibi mi hissettirmeli?" diye sordum. "Eğer hissetmemi istediğin buysa, sen kazandın. Sonunda intikam aldığını bilmek için ihtiyacın olan Şey buysa, tebrikler. Beni kırdın."

"Seni asla gagalamak istemedim. Seni tüm bunlardan korumak istedim."

"Beni korumak mı yoksa kontrol etmek mi?" Karşı koyuyorum, daha önce hissettiğim g Şimdi dalgalanıyor. Buradan çıkmam gerekiyor. Beni ağlarken görmemeli. Artık göremez.

"Karina," diye nefes alıyor, adım bir dua ve yalvarış. "Lütfen."

Ama yalvaracak bir Şey kalmadı. Önümde diz ken adam - sığınağım olduğunu iddia eden adam- başından beri ıstırabımın mimarıydı. Hikyemizin nerede bittiğini hep merak etmiŐtim ve artık biliyorum. Bir patlamayla değil, kalbimin sessizce paramparça olmasıyla.

Yanılmışım. Biz kırılmaz değildik. Her zaman yıkıma doğru gidiyorduk. Sadece bunu göremeyecek kadar aptaldım.

Arkamı dönüyorum, acı ve kederden oluşan bir mozaikte kendimden parçalar kopuyor ve parçalanıyorum.

Acıtıyor. Tanrım, acıyor.

Ve bu sefer, parçaları toplamaya yardım edecek hiçbir şey ve hiç kimse kalmadı. Her şeyi aldı. Aynen başından beri planladığı gibi.

Onuncu Bölüm

Coda

Ay ışığı odada uzun gölgeler oluştururken sandalyenin önünde ne kadar süre kıpırdamadan diz çöktüğümü bilmiyorum. Mutfaktaki saat, her biri her şeyi ne kadar mahvettiğimi hatırlatan, sonsuzluğa uzanan saniyeler boyunca ilerliyor.

İki hafta boyunca Miles Alessepo'nun hayatındaki her ipliği titizlikle çözdüm... ve her nasılsa ayaklarımın dibinde paramparça olan benimki. Asla iyileşmeyecek bir yaradan kanayan benim.

Birkaç dakika önce oturduğu yerdeki boşluk benimle alay ediyor, kurşun yarası gibi ağrıyor. O bunu bilmiyor ama yaptığım her hareket, çektiğim her ip intikam için değildi, onu korumak içindi.

İntikam arzum haftalar önce ölmüştü; Alessepo'nun yatak odasında silahımı şakağına dayadığım ve daha fazlasını istediğimi fark ettiğim gece.

Onun için huzur istedim.

Ve yine de onu kırdım.

"Karina." Onun adı bir fısıltı, bir dua, ölmekte olan bir adamın nefesi.

Çıkıp gittiğinde yüzündeki ifadeyi hatırladıkça ellerim kenetleniyor. Onu düzeltebileceğimi hiç sanmadığım şekilde kırdım. Babasını suçlayabilirdim, suçu onun ayaklarına atmak kolay olurdu. Ama bu seferki benim suçum.

Ona her şeyi haftalar önce anlatmalıydım. Belki de anlatsaydım, şu an burada olurdu.

Cristo. Neden ona söylemedim?

Çünkü onu kaybetmekten korkuyordun.

Gerçek bu. Dokuz yaşımda bir dolapta saklandığımdan beri kaybetmek zorunda kaldığım ilk şey o. O zamandan beri başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ona kadar. Onu kaybedemezdim, bu yüzden ona söylemedim.

Ben kendi sonumun tasarımcısıyım.

Bu Alessepo'nun suçu değil.

Ama neden bugün onu görmeye gitti ki? Onca gün arasından, silahları ele geçirmek için kartelle buluşması gereken günü seçmişti. O

buluşmaya hiç gelmedi. Biliyorum çünkü oradaydım, bekliyordum, izliyordum. Tek ihtiyaım olan fotoğraflardı ve son iplik de çözölmüş olacaktı.

Onun yerine, dünyamı havaya uçurmak için kampüse geldi. Tesadüf mü? Bu şehirde, benim dünyamda, böyle bir şey yok. Sadece hamleler ve karşı hamleler vardır.

O kadar gün arasında bugün bir hamle yapmış olması beni endişelendiriyor.

Bir huzursuzluk dalgası beni ayağa kaldırıyor. Onun güvende olduğunu bilmem gerek. Güvende olduğunu öğrenene kadar rahat edemeyeceğim.

Telefonumu çıkarıyorum, ekran titreyerek canlanıyor. Ekrandaki fotoğrafı neredeyse beni dizlerimin üzerine ökertecekti. Cristo. Beni affetmeli. Onsuz hayatta kalamam.

Kazadan sonra telefonuna yüklediğim konum uygulamasını açtım. Ona sadece acil durumlar için olduğunu söyledim. Acil durumun bazen benim onun güvenliğini sağlamak için duyduğum çaresiz ihtiyaç olabileceğini hiç söylemedim.

Uygulama yüklenirken nefesimi tutuyorum, dönen simge benimle alay ediyor. Bırakın yurttta ya da babasının evinde güvende olsun. Güvende olduğu sürece ikisini de kabul ederim.

Harita nihayet yükleniyor.

Sevdiğim her şeyi, kaybetmeyi göze alamadığım ama yine de kaybetmiş olabileceğim her şeyi temsil eden bipe bakıyorum.

Soğuk korku kanımı buza çeviriyor.

Blip olması gereken yerde değil. Kampüste değil. Babasının

evinde de değil. Şehrin uzak bir kőşesinde.

Çete bölgesi. Alessepo'nun bugün erken saatlerde olması gereken yerden birkaç blok ötede.

"Lanet olsun." Sesim boğuk bir fısıltı, onun güvenliği için beni dinleyen tanrılara düzensiz bir dua. Numarasını tuşluyorum, panik beni vururken ellerim titriyor.

Bir kez, iki kez çalıyor; her keskin tını beni sarsıyor. "Aç şunu, Karina," diye mırıldanıyorum, kelimeler bir emir, bir yalvarış.

Nabzım şakaklarımda zonkluyor, onu bulamazsam beni tüketmekle tehdit eden kaosun davul sesi gibi. Bana iyi olduğunu söyleyen sesini duyamazsam. İyi olmak zorunda. Çünkü eğer iyi değilse, eğer ona dokunmuşlarsa... bu şehri kurtarmak mümkün olmayacak.

Onu tuğla tuğla yıkacağım.

Telefon sessizliğe gömülüyor, ölü hat benimle alay ediyor.

Alımda ter boncukları oluşurken tekrar aramaya basıyorum. Oda üzerime kapanıyor gibi hissediyorum, duvarlar onun adını fısıldayan gölgelerle boyanmış.

Hat sessizleşmeden önce dört kez çalıyor.

Tekrar deniyorum ve sonra tekrar.

Zihnim kontrolden çıkmış bir şekilde dönüp duruyor, onu babasının oynadığı her ne boktan oyun varsa onun hedefinde yakalandığını hayal ediyorum. Cevapsız kalan her aramayla birlikte senaryolar daha da karanlıklaşıyor ve şiddetleniyor.

Bağlı mı? Kelepçeli mi? Ona zarar veriyorlar mı?

Düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum ama katran gibi yapışıyorlar, ağır ve inatçı.

Yumruğumu duvara vuruyorum, kalbimin etrafındaki sıkılaştan mengeneyle kıyasla acı önemsiz kalıyor. Onun yerini tekrar kontrol etmek için haritaya geri dönüyorum.

Bipi gitmiş, sanki dünyadan koparılmış gibi silinmiş. "Lanet o l s u n , Karina." Sesim kesiliyor, onun için duyduğum dehşet içime yayılıyor. Sikerim böyle işi. O benim. Onu alacağım.

sırtını.

Anahtarlarımı masadan kaptığım gibi kapiya koşuyorum.

Miles Alessepo'nun evi, vatanseverlik ve saygınlık cephesiyle boyanmış bir sırlar ve yalanlar kalesidir. Onunla ilgili saygın olan tek şey, kendini bu işe adanmış olmasıdır.

Ön tarafa park edip motoru durdurdum. Bir an için orada oturuyor, kalbimin çılgınca çarpışını sakinleştirmeye çalışıyor, boğazımı tırmalayan korkuyla savaşıyorum. Deniyorum ve başarısız oluyorum.

-Kendimi Karina'nın içeride olduğuna ve her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek için.

Sırf daha az acı veriyor diye hoş bir yalana inanılmayacağını bilecek kadar uzun süre kendi dünyamda yaşadım.

Rover'dan dışarı adım atıyorum, çakıllar ayakkabılarımın

altında çıtırdıyor. Kapiya yaklaştığımda, her şeyin ağırlığını hissediyorum.

Beni buraya getiren kararım başıma yıkıldı. Bu orospu çocuğundan varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum. Ama Karina'yı zehirleyen de bu. Bu yüzden şu anda dışarıda, yalnız ve onu hiç sevmediğime ikna olmuş durumda.

Onun için bu işin peşini bırakmalıyım.

Onu geri almak için yeni bir yol öğrenmeliyim.

O kadar uzun zamandır mafyanın en tehlikeli adamıydım ki, nasıl Coda olunacağını unuttum. Kahretsin. Coda'nın kim olduğunu bile unuttum. Son birkaç haftamı onu enkazdan çıkarıp yeniden öğrenmekle geçirdim. Onun yüzünden.

Ben öldürdüğüm adamlar
değilim. Ben intikam
değilim.

Ben onunum.

Onu geri almak için babasına diz çökmem gerekiyorsa, bunu yaparım.

Eğer yapmam gereken buysa, onu tekmeleyerek ve çığlık atarak tüm lanet yol boyunca sürükleyeceğim.

Ne gerekiyorsa.

"Aç kapıyı, Alessepo!" Kapısına vurarak bağıriyorum.
"Bitmemiş bir işimiz var."

Kapı sallanarak açılır. Alessepo'nun saçları dağınık, gri gözleri perili. Yüzünün sert hatları bu adamda görmeyi beklemediğim bir şeyle yumuşamıştı: korku.

"Karina," diye homurdanıyorum, bir davet beklemeden fuayeye adım atarken.

"Tanrım, Coda..." diye devam ediyor, kapıyı arkamdan iterek kapatırken elleri titriyor. Bu, ailemi öldüren ve sistematik bir şekilde zorbalık yaparak en tepeye çıkan dokunulmaz subay değil. Bu, dikişlerinden çözülen bir adam.

"Nerede o?" Talep ediyorum. Önemli olan tek şey o.

Elini saçlarında gezdiriyor, yüzünde avlanmış bir ifade var. "Bir anlaşmadan caydım. Bir silah sevkiyatı." Kelimeler aramızda ağırlaşıyor. "Daha önce bulaştığım her şeyden daha büyük bir iş. Peşime düşeceklerini biliyordum ama bu şehrin böyle bir soruna ihtiyacı yok."

"Anlaşmayı biliyorum," diye homurdanıyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Yanıma taşındığı gün seni telefonda dinlemiş. Alamilla Karteli'ne bulaşmışsın. Biz onu ele geçirmeden önce selefin onlar için şehre silah getiriyordu. Sen de onun izinden gidecek kadar aptalsın."

Santorum daha akıllıydı. Kontrolü elinde tutmayı başardı. Alessepo bunu asla başaramadı. Dolar işaretlerini gördü ve boynunda bekleyen boyunduruğu hiç fark etmedi. Bu hep onun sorunu oldu. Açgözlülük. Bunu yaparsa Chicago'yu neye dönüştüreceğini düşünmesine şaşırdım. Bu onun için bir ilk olmalı.

"Bunun Karina'yla ne ilgisi var?" Ben soruyorum.

"Eğer dediklerini yapmazsam onu öldürmekle tehdit ettiler." Sesi yükseliyor, çaresizlik ve öfke karışımı. "Sence

O lanet olası kazaya benim sebep olduğumu bilmek beni öldürmedi mi? O benim kızım, Passero. Onu korumaya çalışırken kalbini kırdım. Onu bu evden çıkarmam gerekiyordu, ben de yapmam gerekeni yaptım. Ve onu korumak için mesafemi korudum. Ama üniversitede izleniyordu. Onu oradan çıkarmam gerekiyordu. Koşarak sana geri döneceğini biliyordum."

"Bana geri koşmak..." Onu benimle istediğini mi söylüyor?

"Onu güvende tutman gerekiyordu," diye homurdanıyor ve bu soruyu ben daha dile getiremeden yanıtlıyor. Ses tonundaki suçlama açık, ama altında yatan endişe daha yüksek.

"Belki de o zaman onu kullandığımı ona söylememeliydin," diye mırıldanıyorum, ona soğuk soğuk bakarak.

"Bir özre inanmazdı. Sorun çıkarmak için orada olduğumu düşünmesi gerekiyordu. Ben kızımı tanırım, Passero."

"Yeterince iyi değil. Tek yapabildiğin onu kurdukları lanet tuzağa doğru koşturmak oldu."

Bunu takip eden sessizlikte, biz düşman değiliz. Biz sadece aynı kadın için korkuyla birbirine bağlı iki adamız.

"Pek çok şey olabilirim ama bunların hiçbirinin Karina'ya dokunmasını istemedim," diye geveliyor. İtirafında beklemediğim bir samimiyet, beni şaşırtan bir babalık titreşimi var. O bir piç, evet, ama o bir

Kızını seven bir piç. Ve şu anda, güvенеbileceğim tek şey bu sevgi.

"Birlikte çalışırız," diye homurdanıyorum, kelimelerin tadı dilimde asit gibi. "Onu eve getireceğiz ve Alamilla'nın icabına bakacağız. Ama o güvende olduğunda, senin işin biter. Teşkilattan ve Chicago'dan ayrılacaksın. Nereye gittiğin umurumda değil ama bir daha burada onun hayatını mahvetmeyeceksin." Bakışlarıyla karşılaştım, benimkiler soğuk ve acımasızdı. "Pozisyonunu bir daha onun hayatını mahvetmek için kullanmayacaksın."

Miles başını eğerek bir nefes verir. "Anlaştık. Plan nedir?"

Gülümsüyorum, acımasız, ölümcül bir gülümseme. "Önce onu bulacağız. Sonra da onunla aramda duran herkesi öldüreceğim." Eğer yaşamak istiyorlarsa, onu asla almamalıydılar.

On Birinci Bölüm

Coda

Tehirde sokak çeteleri ve kartellerin kendilerine ait olarak oydukları küçük cepler

Erişimimizin uzanmadığı çok az yer var. Biz onların işine karışmayız. Onlar da bizimkinden. Bu hep böyle olmuştur. Ta ki şimdiye kadar.

Alamilla bizi işinde istemiyorsa, Karina'yı rahat bırakmalıydı. Şimdi, onun işi Valentino'nun işi. Ve hayatını kaybetti.

Miles ve ben depolarına yaklaşırken hava çürüme kokuyor, harap bir yapı bölgelerinin kenarında bir mezar gibi duruyor. Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için gölgelere tutunuyoruz.

Karanlıkta çok uzun zaman geçirdim, tanıdık bir dost. Miles'ı da kolayca saklıyor. Sanırım o da kendi payına düşen zamanı gölgelere tutunarak geçirmiştir.

Biz yaklaştıkça hiçbir şey hareket etmiyor ama onu buraya götürdüklerinden eminiz. Miles borçlu olduğu her iyiliği istedi. Rafe'i aradım.

Alamilla onu saklamak için fazla uğraşmadı. Onu Miles'ın silahları almak için buluşacağı yere getirdi. Sanırım bunu tasarlamıştı. Miles'ın ortaya çıkmasını istiyor. Ya ortaya çıktığında onu öldürmeyi planlıyordu ya da Karina'yı almak Miles'ı hizaya getirmek içindi.

Her iki durumda da Alamilla büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak.

"Hazır mısın?" Miles'a soruyorum, sesim ancak geceyi delemek kadar yüksek çıkıyor.

"Hazırım," diye yanıtlıyor Miles, kare çenesi kararlılıkla dikilmiş bir halde.

Biz bir adım atamadan, tanıdık bir figür gölgelerin arasından sıyrılıp bize doğru ilerliyor. Miles geriliyor ama elimi koluna koyup onu sakinleştiriyorum.

Domani'yi vurursa çok kızarım.

"Burada ne yapıyorsun?" On beş yıl boyunca girdiğimiz her savaşta benimle birlikte savaşmış ve ölmüş olan adama soruyorum. Onu burada gördüğüme sevindim.

"Bunu yalnız yapacağını mı sanıyordun?" Kaşlarını çatıyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme dans ediyor. "İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun, orospu çocuğu. Bizimle olmaz."

Kısa bir süre önce ben de ona benzer bir şey söylüyordum. Karanlıkta ona yardım eli uzatan bendim. Şimdi, burada duruyor, iyiliğe karşılık vermeye hazır. Minnettarlığım içimde kabarıyor. Bu hayatta borçlar nadiren geri ödenir. İkimiz arasında, her zaman ödenir. Birlikte at sürüyoruz. Birlikte ölürüz.

Bakışlarını Miles'a çevirir. "Alessepo."

"Brambilla."

Miles'ın onun kim olduğunu bilmesine şaşırmadım. Biz Chicago'daki en büyük suçlularız. İsimlerimiz muhtemelen onun departmanında dolaşıyordur. Ama yine de bizi yakalayamıyorlar.

İşlerin böyle yürümesi komik.

"Hadi yapalım şunu," diyorum iki adama da başımı

sallayarak.

Sessizce, deponun içine giriyoruz. Pas kokusu her köşeye sinmiş. Ayak seslerimiz beton zeminde zar zor duyuluyor, nefeslerimiz bizi çevreleyen ürkütücü sessizliğe karışıyor... ta ki sessizlik bozulana kadar.

"İIntrusos!" Bir grup silahlı kartel yesi bizi görünce bir bağırırış duvarlardan sekiyor. şaşkınlık hızla saldırganlığa dönüşüyor.

Domani, katliama hazır bir panter gibi kıpırdanırken, Miles'ın genellikle soğukkanlı olan ifadesi ölümcül bir niyet maskesine dönüşür.

Depodan silah sesleri yükseliyor, etrafımızda kaos alevleniyor. Birlikte hareket ediyoruz, onlar ateş ederken biz kartel üyelerini teker teker indirirken gölgeler sütunlar arasında uçuşuyor.

Miles ve Domani iki tarafta benzer pozisyonlar alırken ben de hızla bir sandık yığınının arkasına saklanıyorum. Ateşli silahlarımız kendimizin uzantısı gibi; soğuk, kesin ve inatçı.

Alamilla'nın adamları birbiri ardına düşüyor, mermilerim etlerini bulduğunda taş gibi yere akılıyorlar. Yanımda, Domani ve Miles da aynı derecede ölümcül, aynı derecede acımasız.

Sayıcı bizden stnler, ama yakın bile değiller. Onlar savaşta oynayan çocuklardan biraz daha fazlası. Onların hayatta olduğundan daha uzun süredir bu savaşı biz yönetiyoruz.

"Kaç tane var lan?" Miles yeniden doldurmak için durakladığında sağımdan homurdanıyor.

Çok fazla. Cristo. Alamilla'nın tüm adamları Miles'ı mı bekliyordu?

Bir mermi vızıldayarak geçiyor ve az önce başımın olduğu yerde havaya şarkı söylüyor. Bir küfür mırıldanarak Stronzo'yu diz kapağından vurdum. O düşerken tekrar ateş ediyorum ve onu iki gözünün ortasından vuruyorum.

Bocalıyorlar, yenildiklerini anlıyorlar. Biri kapıya doğru koşuyor.

Domani nişan aldı ve onu düşürdü.

Son bir avuç insan bu lanet depoda ölmektense Alamilla'nın gazabıyla yüzleşmeyi tercih ederek fareler gibi dağılıyor.

Yankılar kaybolur ve yerini sessizliğe bırakır.

Saniyeler içinde ayağa kalktım, depoda ilerledim, her karanlık köşeyi, her odayı kontrol ettim.

"Karina!"

Hafif, boğuk bir ses bana geri dönüyor. Onu kovalıyorum, kalbim boğazımda, nefes almıyorum. Yaşamıyorum.

Onu deponun arka tarafındaki küçük, penceresiz bir odada buldum. Bir sandalyeye bağlanmış, ağzı bantlanmıştı. Korku ve rahatlamayla açılmış gözleri bana dikilmişti.

"Karina," diye nefes alıyorum, içimde bir koruma ateşi yükseliyor.

Bandın arkasında inliyor.

"Şşş, her şey yolunda. Artık güvendesin," diye fısıldıyorum ve iki adımda yanına ulaşıyorum. Yüzündeki bandı nazikçe sıyrırken ellerim titriyor ve sonra düğümler üzerinde çalışmaya başlıyorum, onu kurtarmak için ipleri hızla çözüyorum.

"C-Coda?" Sesi kısık, bir fısıltıyı ancak geçiyor ama sonsuzluktan beri duyduğum en tatlı ses.

"Ben buradayım, Cara. Yanındayım." Ellerimi üzerinde gezdiriyorum, kendimi onun gerçek olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. O güvende. Şu anda başka hiçbir şey yok; ne silah sesleri, ne de ihanetim. Önemli olan tek şey onu karanlıktan korumak ve bana yakın tutmak.

Bakışları benimkilere karışıyor, duygular gri derinliklerde ikiz güneşler gibi parlıyor - korku, minnettarlık ve daha derin bir şey, neredeyse tamamen yok edeceğim kadar kırılgan bir şey

-Güven.

Şimdi onu orada görmek bana umut veriyor. Biz bozulmadık. Bunu hâlâ düzeltebilirim. Gerekirse hayatımın geri kalanını bunu deneyerek geçireceğim.

Onu hapishanesinden çıkarırken bir kolumu onun etrafında kilitli tutuyorum. Silahım diğer elimde, onu korumak için hazır. Yanımda titriyor ama dikkatli adımlarla deponun ana bölümüne doğru ilerlerken sarsılmıyor.

Yarı yolda kolumu tuttu. "Silahlar burada," diye fısıldıyor. "Onlar hakkında konuştuklarını duydum."

Başımı sallıyorum, Alamilla'nın onları burada tutmasına pek şaşırmıyorum. "Biz hallederiz, Cara."

Burayı Domani'ye bırakacaklar. Onlara Chicago polisinden çok bizim ellerimizde güveniyorum. En azından onları sokaklara salıp Chicago'yu bir ölüm tarlasına çevirmeyeceğiz. Chicago'nun En İyileri için aynı şeyi söyleyemem. Artık değil.

Cevabım Karina'yı tatmin etti. Bu sorunu halledeceğimi bildiğinden emin bir şekilde yanıma yerleşiyor. Nasıl olduğunu sormaması ya da cevap talep etmemesi hoşuma gidiyor. Sadece söz verdiğim gibi yapacağıma güveniyor.

Bunu da en az onun son saatlerdeki güvenini özlediğim kadar özledim. Ne yapmış olursam olayım ya da ellerimde ne kadar kan olursa olsun, bu ateşli meleğin bende hâlâ inanılmaya değer bir şeyler gördüğünü bilmeyi.

Onun güvenini kaybetmek dayanılmaz bir şey. Bunu bir daha asla tehlikeye atmayacağım. Hem de ona bu kadar ihtiyacım varken. Hayatımın temel taşı haline geldi, bu yeni Coda'nın yapı taşı- karanlığa değil ona ait olan.

Deponun ana boşluğuna çıkıyoruz. Bakışları hemen ardımızda bıraktığımız cesetlerin üzerine düşüyor.

"Coda," diye fısıldıyor.

"Seni asla almamalıydılar, Karina," diyorum, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyor. Buna cüret ettikleri için hâlâ kızgınım.

"Pişman değilim. Üzgün değilim. Sana dokunan herkesi bekleyen şey budur."

Hiçbir şey söylemiyor. Ne söyleyeceğini bildiğini sanmıyorum.

"İşte ben buyum, Angioletta. Seni içeri almamı istedin. Sırlarımı öğrenmek istedin. Ben buyum," diye mırıldanıyorum. "Ellerimde kan, kalbimde cinayet var. Merhamet etmeden öldürüyorum. Sana kadar, ben buydum. Tek bildiğim buydu." Yanağına dokunuyorum. "Sen her şeyi değiştirdin."

Titriyor, bana bakıyor, gri gözleri kocaman ve dipsiz.

"Beni daha iyi yapıyorsun. Seni sevmek beni daha iyi yapıyor."

Bakışları yüzümde geziniyor, savunmasız ve arayış içinde. Umut etmekten korkuyor ama inanmak için çaresiz. Şu anda bile beni seviyor. Şu anda bile, ona layık bir adam olduğuma güvenmek istiyor. Değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ama uyanık olduğum her anı ona layık olmak için savaşıyor. Geçireceğim, tıpkı onunla tanıştığımdan beri yaptığım gibi.

Bu seve seve savaşıcağım bir savaş. Siperlerde bir ömür geçirdikten sonra, bir savaş daha nedir ki? Onunla geçireceğim çalıntı huzur anları için savaşıyor bir adam olacağım. Bu düşünülmesi gereken bir karar bile değil. Onun kollarımda olmasıyla bitecek her şeyi yaparım.

"Coda, ben..."

Domani ve Miles deponun karşısındaki koridordan çıkıp onun dikkatini dağıtıyorlar. Kaşları çatılıyor, onlardan bana bakarken gözlerinden şok süzülüyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, içimden taşan soruyu yanıtlayarak. "Birlikte geldik, Cara. Ayaklarının dibindeki adamların büyük bir kısmından o sorumlu."

"Benim için geldi," diye fısıldıyor. Ses tonu onun için kalbimi kırıyor. Geleceğinden şüphe ettiği gerçeği. Geldiği için mutlu olduğu gerçeği. Benim için o her zaman düşmandı... ama onun için her zaman babasıydı. Kalbini kırsalar bile aile, aile olmaktan asla vazgeçmez. Sanırım bunu bir yerlerde unutmuşum.

"O seni seviyor. Son zamanlarda yaptığı her şeyi seni korumak için yaptı," diyorum ikisini de serbest bırakarak. "Ona inanmak ya da onu affetmek zorunda değilsin ama benim ona inandığımı bilmelisin."

Dişleri alt dudağına batıyor ve sonra başını sallıyor. Domani ve babası bize ulaşıyor.

"Alamilla öldü," diyor Domani lafı dolandırmadan.

"Silahlar burada. Seninle birlikte gidecekler."

Çenesini sallayarak başını sallıyor. "Onları bulduk. Mattia ve Diego onları yüklemeye yardım etmek için yola çıktılar bile." Bakışları yanımdaki Karina'ya kayıyor. "Buradan çıkmalısın."

Karina onun gözlerinin üzerinde olduğunu fark etmez. O babasına bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ona. Sözcükleri titriyor ama güçlü duruyor. "Her şey için."

Miles granitten oyulmuş bir heykel gibidir, sert gözleri onu duyduğunu gösterecek kadar yumuşar. Başını sallıyor,

bir kez, sertçe. "Buraya hiç gelmemeliydin evlat," diyor.

Bence özür dilemeye en çok yaklaştığı an bu oldu.

Gözleri benimkileri buluyor. "Onu buradan çıkarın. Silahlar devre dışı kalana kadar onu tutacağız."

Başımı sallıyorum, onu buradan götürdüğüm için çok mutluyum. Sonra duraksıyorum. "Anlaşmamız hâlâ geçerli."

"Biliyorum," diyor. "Artık bunu değiştirmeye çalışmayacağım."

"Hadi," diye ısrar ediyorum, Karina'yı nazikçe kapılara ve ötesinde bekleyen özgürlüğe doğru çekiyorum -bu yerden özgürlük, geçmişten özgürlük ve babasının günahlarından özgürlük.

On İkinci Bölüm

Karina

C Oda ve ben şafağın ilk ışıklarında onun dairesine doğru koşarken konuşmuyoruz ama sessizlik aramız gergin değil. Huzurlu, kolay.

Onu saatler önce affettim... tam da bu şehirde onun olabileceğinden daha büyük canavarlar olduğunu fark ettiğim anda. Kusurlu ve kusurlu biri ama kötü değil ve bana zarar vermek için yola çıktığına inanmıyorum. Öyle olsaydı, babam yanındayken beni kurtarmaya geleceğini sanmıyorum.

Beni orada bırakabilirdi. Ama bırakmadı. Çünkü bu Coda değil. Sevdiğim adam karanlık ve karmaşık, gölgelere saplanmış, ama sadık. Beni kullanmayı düşündüğünü bilmek acı veriyor. Ama onu gerçekten bu kadar sert yargılayabilir miyim?

Beni tanımıyordu. Tek bildiği intikamın tadıydı. Bunu küçüklüğünden beri taşıyordu. Tanıştığımız gece ellerine rehberlik ettiyse, bunun için onu gerçekten suçlayabilir miyim?

Hayır. Eğer aşk ihanet değilse, talepkar da değildir. Mükemmellik beklemez, özellikle de daha önce hiç sevmemiş birinden. Bana her adımda kendinden bir parça verdi.

Beni sevdi, şiddetle, çılgınca, o kadar mükemmel sevdi ki, kollarının beni sarmaması ve vücudunun benimkine değmemesi acı veriyor. Beni intikamcı bir meleğin öfkesiyle korudu.

-Acımasız ve inatçı. Ve o benim için değişti.

O kadar derin yollar ki, henüz değiştiğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum.

O partide tanıştığım adam değil. Ve ben de o kız değilim.

Artık farklı bir şeyiz. Daha güçlü bir şey. Bunu birlikte inşa ettik.

Otoparka girdi ve motoru durdurdu. Ben emniyet kemerime uzanamadan elini benimkinin üzerine koydu. "Tuttum seni, Cara."

Bakışlarını karşılıyorum ve başımı sallıyorum.

Cipin etrafında dönerek bana doğru geliyor. Kapımı açıp üzerime eğildiğinde kalbim güm güm atıyor. Sarhoş edici kokusu -şimdi barutla bağlanmış- etrafımda dönüyor.

Kemerimi çözerken parmakları yan tarafımı okşuyor, titreyen dudakları tepeme değiyor. "Senza di te non sono niente," diye nefes alıyor.

Beni cipten çıkarıp kollarına almadan önce ne demek istediğini sormaya fırsat bulamıyorum.

Asansöre doğru ilerlerken beni göğsüne bastırıyor, kalbi benimkiyle birlikte çarpıyor. Etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ama onun varlığı, gücü ve sıcaklığı beni topraklıyor. Bulunduğumuz katın düğmesine basıyor ve kapılar etrafımızda kapanarak bizi kendi özel sığınağımıza hapsediyor.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Sesi asansörün sınırları içinde yumuşak bir şekilde yankılanıyor. "Sana bir süre önce söylemem gereken bir şey."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, fırtınalı gözlerindeki kırılganlıktan etkileniyorum. Sözlerini toparlarken çenesi geriliyor, kendini sabitlemek istercesine beni sıkıca kavıyor.

Ama o devam edemedi asansör durur ve kapılar kayarak açılır.

Dışarı çıkıyor ve kısa koridorda dairesine doğru adım atıyor. Sessizliği artık huzurlu değil, gerçeklerle gergin.

Pencerelerden içeri süzülen sabah ışığının zayıf parıltısı dışında, daire karanlıkla yıkanıyor. Dün gecenin anıları hayalet bir uzuv gibi ağrıyarak zihnimi kurcalıyor. Çok şey söyledik, çok şey söyledim. Şimdi nasıl geri alacağımdan emin olmadığım şeyler.

Oturma odasından geçip koridorda ilerliyor. Yatak odasında durmasını bekliyorum ama durmuyor. Beni yavaşça yere indirmeden önce doğruca banyoya taşıyor.

Gözleri yüzümde geziniyor, sanki ortadan kaybolmamı bekliyormuş gibi yüz hatlarında perili bir ifade beliriyor. Ondaki kaçmamı.

"Konuş benimle, Coda," diye fısıldıyorum.

"I..." Boğazını temizliyor, ayaklarımın dibindeki fayanslara bakıyor. "Kazanın olduğu gece babanı görmeye gittim. Evine girdim ve silahımı şakağına dayayarak onu uyandırdım." Bakışlarını benimkilere kaldırdı, gözlerinde kaynayan bir duygu vardı. "O zaman onu öldürme şansım vardı. O zaman onu öldürmek istedim."

"Neden yapmadın?" Fısıldıyorum.

"Çünkü hayatının geri kalanını onun ölümüyle vicdan azabı çekerek geçirmeni istemedim." Yutkunuyor, boğazı gözle görülür şekilde çalışıyor. "Senin için barışı intikamdan daha çok istedim. O gece ona karşı olan kan davamı bıraktım, Angioletta. Senin için. Çünkü sen daha önemliydin."

Sözleri o kadar çığ ki, doğrudan kalbimi parçalıyor. "Coda-" Bitirmeme izin vermedi. "Bu beni masum yapmaz, Karina. Son iki haftayı sistematik olarak onun hayatındaki her ipliği çözerek geçirdim. Silah anlaşmasından caymaya karar vermemiş olsaydı, yarın Chicago'nun her yerinde buluşmasının fotoğrafları olacaktı. Seni incittiği için onu yok etmeye niyetliydim."

"Ama sen onu affettin," diye fısıldıyorum, ona doğru bir adım atarak.

"Hayır." Bakışları benimkilere karışıyor, sıcak ve vahşi. "Yaptığı şeyi asla affedebileceğimi sanmıyorum. Ben o tür bir adam değilim, Cara. Kalbimde affetmek yok. Sana kadar sadece cinayet ve intikam vardı. Seni ondan nefret ettiğimden daha çok seviyorum."

Çığ ve samimi itirafı içimde yankılanıyor. Dürüstlüğü acı verici ve acımasız, ama bu o, hepsi o. Sevmeye başladığım adam. Geçmişi, kan davaları, karanlığı... Hepsi Coda'nın bir parçası.

"Onunla bir anlaşma yaptım," diyor. "Seni geri almak ve silahları ortadan kaldırmak için birlikte çalıştık. Karşılığında, o da öyle, Cara."

"Ne?"

"Chicago'dan ayrılıyor. Onun ve işlediği suçların sizi hedef göstermeye devam etmesine izin vermeyeceğim."

Bunu işliyorum, nereye sığdıracağımı bilemiyorum. Hayatım boyunca kendimi onun tutsağı gibi hissettim. Coda beni sevdiğini söylüyor ve belki de bu doğrudur. Belki de tüm o kendine hizmet eden açgözlülüğün altında bir yerlerde babamın bir kalbi vardır. Ama aramızdaki hasar bitti. Ona asla aynı gözle bakamayacağım. Bakamam. Çok şey mahvetti. Onu affedebilirim ama asla unutmayacağım. Ve onu tanımak istemiyorum. Şimdi değil, belki bir daha asla.

Ama şu anda önemli olan o değil. Önemli olan önümde duran ve günahlarını itiraf eden adam. Önemli olan tek şey o.

"Masum olmadığını biliyorum Coda," diyorum sonunda, sesim duygularımın ağırlığıyla titrerken. "Günahlarını bir gölge gibi taşıyorsun, her zaman peşinde. Ama sen sadece günahlarından ya da geçmişinden ibaret değilsin. Ne kadar öyle olduğunu düşünürsen düşün, kurtarılamaz değilsin."

Ona uzanırken gözlerimde yaşlar birikiyor, elimi kalbinin kas tabakasının altında güçlü ve sabit bir şekilde attığını bildiğim göğsüne koyuyorum. "Sen aynı zamanda beni kurtaran adamsın. Vahşice seven ve beni kimsenin koruyamayacağı kadar koruyan adamsın."

"Karina."

"Sadık ve güçlüsün ve asla hayatta kalmaman gereken çok şey atlattın," diye fısıldıyorum, hayatta kaldığı her şeyi düşününce kalbim sızlıyor. "Sen

ellerinizdeki kandan ya da yaptıklarınızdan daha fazla." Duraksıyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Sen her şeysin. Benim için sen her şeysin."

Kolları beni sarıp göğsüne doğru çekerken dudaklarından acı dolu bir ses dökülüyor. "Ciddi değilsen söyleme," diye uyarıyor, gözlerinde yine karanlık çalkalanıyor, en sevdiğim yırtıcı hayvan zincirlerini kaydırıyor. "Ölmek üzere olan bir adama boş yere umut verme."

Ona onu sevdiğimi söyleyebilirim. Belki beni duyardı bile. Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değil. Bunu kanıtlamama, ona değerli olduğunu ve hep öyle olduğunu göstermeme ihtiyacı var.

Kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Acı -sonsuz ve her şeyi kapsayan- bir an için gözlerinden geçiyor.

Sonra dizlerimin üzerine çöküp ona uzanıyorum.

Acı umuda dönüşür ve sonra kutsal olmayan bir saygıya dönüşür.

İnliyor, kırık, çaresiz bir ses.

Parmaklarım sakin sert çıkıntısının etrafına dolanıyor. Şu anda bile benim için sert. Şu anda bile çaresiz.

Pantolonunu indirip onu pantolonunun sınırlarından kurtarıırken nefesi kesiliyor. Aletinin damarları dokunuşumla nabız gibi atıyor, kalbinin güçlü atışının zonklayan bir yankısı. Koyu renk gözleriyle beni izliyor, arzunun tuzağına düşmüş bir yırtıcı, adını koymaya cesaret edemediği bir duygu karşısında donup kalmış. Umut.

"Karina," diye homurdanıyor, adım acı dolu bir yakarışa dönüşüyor. Ellerini saçlarıma gömüyor, parmakları sanki onu

gerçekliğe bağlayan tek şeymiş gibi saç tellerimin etrafında kıvrılıyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Bakışları üzerimde ağırlaşıyor, karanlık, ateşli... kalbimi çılgınca çarptıran bir açlıkla dolu.

"Seni seviyorum," diyorum. Ama bu sefer, onun duyması için bir fısıltı değil. Bu benim için bir inanç. Onu seviyorum, en karanlık anlarında bile. En kötü kararlarında bile. Korku kalbimi pençelediğinde bile. Onu seviyorum.

Ona cevap verme şansı vermedim. Öne doğru eğildim, dilim sikinin şişmiş başının üzerinde geziniyordu.

Hayvani bir inilti boğazından yırtılıyor.

Beni hareket ettirmek için saçlarımı çekiyor, aleti boğazımda kaybolurken ihtiyacı olan ritmi yaratıyor. Sert ve kirli, ama arkasında güzel olduğu kadar kalp kırıcı olan acil bir çaresizlik var.

Acımasızca üzerinde çalışıyorum, onu beni boğacak kadar derine götürüyorum, dilimin her vuruşu bağlılığımın bir kanıtı.

Bu onun şiddet ve kanla dolu dünyası değil. Bu bizim dünyamız; saf, dürüst ve her şeyi tüketen.

Nefes alış verişi düzensizleştiğinde ve gözleri şehvetle açıldığında geri çekiliyorum. Bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor; gözleri fal taşı gibi açılmış ve hayretler içinde.

"Sen..." Sözcükleri boğazında düğümleniyor, umutla, korkuyla, damarlarında dolaşan arzunun ağırlığıyla titriyor. "Beni hâlâ seviyor musun, Cara?"

Dudaklarımı karnına bastırıyorum, kasların nasıl titrediğini ve titrediğini hissediyorum. "Hayattan daha fazlası," diye fısıldıyorum

sıcak tenine karşı. "Seni seviyorum, Coda. Yaptığın ya da yapabileceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Gözleri buğulanıyor, duyguları derinliklerinde savaşıyor. Rahatlama, özlem... Nefesimi kesecek kadar derin bir aşk.

"İçinde olmaya ihtiyacım var," diye geveliyor, sesindeki çığlık damarlarıma lav püskürtüyor. Beni ayağa kaldırıyor, elleri çoktan vücudumda dolaşmaya başlamış, her dokunuşu şehvet dolu bir sahiplenme ve çaresiz bir hayranlıkla renkleniyor.

Beni duşa doğru çekmeden önce giysilerimiz ayaklarımızın dibine yığılıyor ve suyu başlatacak kadar uzun süre duruyor.

Saniyeler içinde tekrar kollarımdayım, dudakları dudaklarımda. Dünya dönüp duruyor, ona ve dokunuşuna kapılıyorum. Tadına ve kaba sahipliğine. Tanrım, onu çok özledim. Onsuz geçen her saat dayanılmazdı.

Buhar banyoyu buğulandırırken beni duşa sürüklüyor. Sırtım duş duvarının soğuk fayanslarına yaslanırken ona karşı eğilerek nefes alıyorum.

Beni keşfederken, her dokunuşunda, dudaklarından kaçan her iniltide bana taparken dudakları ağızımdan amıma kadar ateşten bir yol izliyor.

Beni yerken duvara karşı kıvraniyorum, o kötü dil klitorisime tekrar tekrar çarpıyor. Beni tüketme arayışında acımasız, ruhum üzerindeki iddiasını teyit etmek istercesine sahipliğini varlığımın her zerresine damgalıyor.

Ben sınırdarken, inlerken, o kendini ayırıyor. Ve sonra onu hissediyorum, sıcak ve zonkluyor giriş yerimde. A

İçime doğru iterken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, lezzetli bir hamleyle kendini derinlere gömüyor.

"Siktir," diye inliyor, alnı benimkine değiyor. "Bunu özlemişim. Beni kavrayışını. Sıcaklığını. Buna asla doyamayacağım."

O içime girerken aramızdaki bağ yoğunluğuyla elektrikleniyor. Her santimi iç duvarlarıma çarpıyor, ta ki sadece o, ben ve bizi birbirimize bağlayan bu ham çaresizlik kalana kadar.

Sonra bana acımasızca vururken kontrolü kaybediyor. Ben de onun ritmine uyarak sırtını pençeliyorum. Her hamlesinde ikimizi de sarsan şok dalgaları dudaklarımızdan coşku çığlıkları koparıyor.

Her şeye rağmen bakışları benimkilere kilitleniyor, gözleri nefesimi kesecek kadar saf bir duyguyla dolu. Bu tam bir bağılılık bakışı, mutlak bir teslimiyet.

"Hai conquistato il mio cuore," diye inliyor. "Ti amo più della mia stessa vita. Evlen benimle, cara."

Tereddüt yok, soru yok. Cevabım hemen. "Evet."

Hırlıyor, dudakları vahşi olduğu kadar evcilleşmemiş bir öpücükle benimkine çarpıyor.

Birlikte paramparça oluyoruz, zevk dalgaları üzerimizden geçerken çığlıklarımız duşta yankılanıyor. Ben nefes nefese kalırken o bana yapışıyor, sanki beni gerçekliğe bağlayan tek şey oymuş gibi ona tutunuyorum. Öyle olabileceğini düşünüyorum.

Bu dünyada belki de sahip olduğumuz tek kurtuluş birbirimizin kollarında bulduklarımızdır. Belki de ihtiyacımız olan tek cennet, birlikte inşa ettiğimiz cennettir.

Bu kadarı yeterli. Benim için yeterli.

Onun da aynı şeyi hissettiğini bilmek için sormama gerek yok. Bizim için bu aşk yeterli. Her zaman da öyle olacak.

Sonsöz

Coda

Five Yıl Sonra

"Daha fazla," diye inliyor Karina. Dudakları şişmiş, gözleri mükemmel vücudunda dolaşan zevk dalgaları yüzünden cam gibi olmuştu.

Vibratörü ondan çekiyorum, ancak tekrar içine daldırıyorum, adımı inlemesinin tadını çıkarıyorum. Aşırı his yüküyle başa çıkmaya çalışırken elleri çaresizce çarşafların üzerinde sallanıyor.

"Bana bak," diye emrediyorum, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor.

Kirpikleri dalgalanıyor, gri gözleri benimkileri arıyor; güven ve sevgi dolu, arzuyla açılmış. Bu manzara sarhoş edici.

Onu bu şekilde kaç kez görürsem göreyim, her seferinde nefesimi kesiyor. Beş yıl oldu ve şimdi ona her zamankinden daha çok aşığım. Her geçen gün daha da saplantılı hale geliyorum. O benim dünyamın merkezi, çocuklarımin annesi, uğruna öldürdüğüm ve kanımı akıttığım kadın.

Onun için yapamayacağım tek bir şey bile yok.

"Her delik benimdir," diye hatırlatıyorum ona, amındaki vibratörün hızını artırıp yatağın yanındaki kayganlaştırıcıya uzanırken boynunun genişliğini öpüyorum.

Kıcının yarığından aşağı damladığını hissettiğinde dudaklarından boğuk bir çığlık dökülerek yataktan kalktı. Önce bir parmağımı, sonra diğerini içine sokuyorum.

Defalarca sahiplendiğim o küçük, dar deliğini.

Şimdi tekrar alıyorum.

Sikime daha fazla kayganlaştırıcı sürmeden önce onu gerip hazırlarken zevkle ona işkence ediyorum. Başını o yasak girişe bastırıp yavaşça ileri doğru iterken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Vücudunun etrafımda titrediğini, kendini bana isteyerek teslim ettiğini hissediyorum. Tıpkı beş yıl önce tam da bu odada parmaklarımı ilk kez bedenine soktuğumda yaptığı gibi, ruhunu bir iniltiyle bana sunuyor. O zamanlar çok masumdu, çok saftı.

Şu anda ne istediğini çok iyi bilen vahşi bir kraliçe.

"Becer beni, Coda," diye inliyor, bir yalvarış değil, bir emir.

Dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor, ben onun içine girerken, santim santim acımasızca. Onun emriyle içimde dalgalanan güç, her duyumu keskinleştiren heyecan... Cristo, ben onun emrindeyim, her santimim.

"Siktir, Karina," diyorum, sesim şehvetle kalınlaşıyor. "Çok sıkısın."

Vibratör amının içinde uğulduyor, vücudunda şok dalgaları yaratarak doğrudan sikime gönderiyor. Kıcının derinliklerine gömüldüm, her hissin tadını çıkarırken hareketlerim yavaş. Etrafımda bir mengene gibi, amına yerleştirilmiş vibratörle ritim tutarak sıkıyor ve bırakıyor.

Ben içine girdikçe kendinden geçerek hıçkırıyor, yüzü zevkten çalkalanıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Çok güzeldi. Her yönden benim. Sırlarımı taşıdı, günahlarımı paylaştı ve beni tereddüt etmeden sevdi.

Ben de aynısını yaptım.

Aminin içindeki oyuncaktan gelen titreşimleri itişlerimle eşleştiriyorum, kıcına yavaş ama emin adımlarla girip çıkıyorum, vücudunun ikili uyarıma tepki verdiğini hissediyorum.

Adımı haykırıyor, tırnakları omuzlarıma batıyor.

Üzerine eğilip dudaklarını dudaklarımla kavriyorum ve ikimiz de boşalmanın eşiğine geliyoruz. Onu öperken daha sert beceriyorum, vibratörün yoğunluğunu itişlerime uyacak şekilde artırıyorum, onu kenara atmak için çaresizim... onu mahvetmek için.

"Söyle, Cara," diyorum dudaklarına karşı. "Bana kime ait olduğunu söyle."

"Sen," diye inliyor, elini yanağıma koyarken sesi titriyor. "Ben sana aidim, Coda."

Kalbim, avını sonunda köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi, onun teslimiyetiyle çılgınca çarpıyor. Ama o av değil. O benim var olma sebebim. Vücudumdaki her hücre serbest kalmak için çığlık atıyor, sadece bir vuruş uzağımdaki tatlı teslimiyet için.

Yüzümü boğazına gömüyor, orada atan nabzını ısıriyorum.

Keskin bir çığlık atıyor, vücudu zevkle eğiliyor. Çözülürken yüzünü coşku çizgileriyle boyuyor.

etrafımda, adımı inliyor. Çok
güzeldi. Çok güzel.

Kıçının sikimin etrafında sıkışma hissi, içimde beyaz-sıcak zevk dalgaları gönderiyor. Kendimi onun içinde kaybediyorum, sert bir şekilde boşalıyorum.

Dünya kaybolup gidiyor, onun ve benim üzerimdeki gücünün elinde kayboluyor. Güç onda. Ben onun emrindeyim.

Gerçeklik yavaşça geri dönüyor, doruk noktamızın ardından nefesimiz kesiliyor. Vibratörü onun vücudundan kaydırıyorum, kapatıyorum ve vücudundan çıkmadan önce yanımızdaki yatağa atıyorum. Ben kurtulurken ikimiz de inliyoruz.

"Coda," diye fısıldıyor, içime gömülerek.

Ona sıkıca sarılıyorum, huzurlu anın tadını çıkarıyorum. Tanrı biliyor, bu uzun sürmeyecek. Bu dünyada barış nadiren sürer. Babası ve işlediği suçlar Chicago'da uzak bir anı olabilir, ama ufukta her zaman yeni bir düşman, yürütülecek yeni bir savaş var.

Yıllar boyunca elimizden geldiğince huzur bulduk.

-Ben, Domani, Mattia, Diego, Rafe, Luca ve Gabriel. Ama tutmasını sağlayan benim. Tutmadığında tetikte benim parmağım var.

Karina asla korkmaz. Yolumuza ne çıkarsa çıksın, asla tereddüt etmez. Dünyamızı bir arada tutuyor, karanlıkta parlayan ateşli küçük bir melek.

Birlikte durdurulamayız.

"Ti amo," diyorum, itirafım onun olduğu ve yaptığı her şey için minnettarlıkla ağırlaşıyor. Huzurlu olduğu için

anlar ve sevgi dolu bir hayat. Bunu bana o verdi. Cristo, o hiç.

Dudaklarında bir gülümseme, beş yıl önce bana verdiği aynı tatlı gülümseme. Ve tıpkı o zamanki gibi, ruhumun her parçasına sahip çıkıyor.

Yazarın Notu

TCoda ve Karina'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkürler!

Yasak Aşk serisinin son kitabı Mattia'nın hikayesi ön siparişe açıldı!

Ekstra buharlı bir Silver Spoon After Dark hikayesi olan Daddy for Davina ve karanlık ve buharlı bir peri masalı olan Beauty's Twisted Tyrant ile yakında görüşmek üzere!

Yasak Aşk

Valentino kardeşler, birbirlerine aşık olmadan önce Chicago'yu demir iradeleri ve kapalı yumruklarıyla yönetiyorlardı. Şimdi, yakın çevrelerindeki erkekler dizginleri ele alıyor ve kendi lezzetli, kötü sonsuza dek mutlu sonlarına dalıyorlar. Bu kötü çocuklar, kaderin onlar için sakladığı kıvrımlı kadınları evcilleştirmek için yola çıkarken Chicago sokakları kıpkırmızı olacak. Ve yol boyunca hiç esir almayacaklar.

Şimdi çıktı:

Karşı

Konulamaz

Geri

Dönülemez

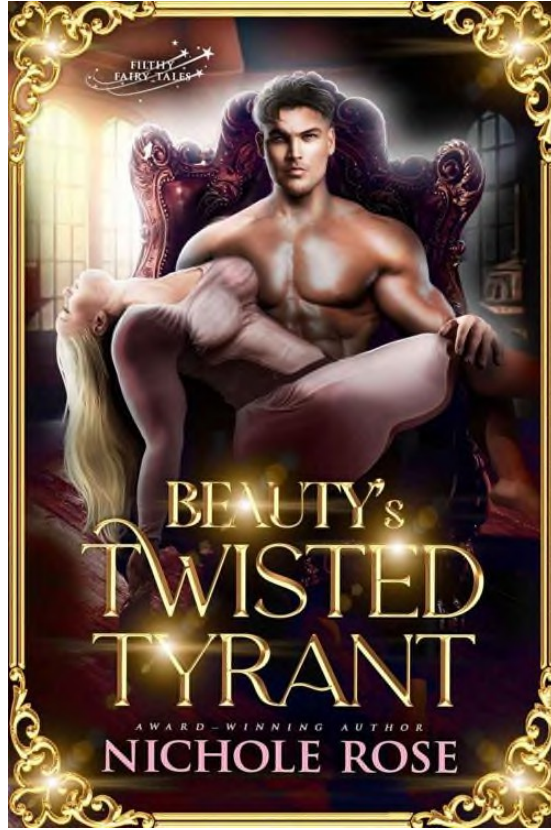
Kurtarılamaz

Canlı Ön

Sipariş: Yeri

Doldurulamaz

Güzelliğin arpık Zalimi

Uyumak için lanetlenmiş, bir öpücükle uyanmış... ve kaderi onun olmak. Ama kimse onu prensinin sapkın oyunlarını ne kadar seveceği konusunda uyarmadı.

Thalia

Uyumak için lanetlenmiş. Bir öpücükle uyandı. Olayı biliyorsun.

Ama neden kimse beni Beyaz Atlı Prens'in bir zorba olduğu konusunda uyarmadı?

Ve neden kimse bana onun iğrenç oyunlarını ne kadar seveceğimi söylemedi?

Çünkü bu kötü adamla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok düşünüyorum.

Daha önce tanıdığım hiçbir prenze benzemiyor. O çok daha kötü. Ve Tanrı yardımcım olsun, ona karşı koyamıyorum.

Ama mahkemesi beni öğrenince her şey yerle bir oldu. Şimdi yalnızım, kalbim kırık, ne pahasına olursa olsun koruyacağım bir sır taşıyorum...

Ve birisi ölmemi istiyor.

Benim için geldiğinde ve tüm gerçek ortaya çıktığında, seçim yapmak zorunda kalacağım.

Ona kalbimle güvenebilir miyim, yoksa onun için sadece bir oyun muyum?

Troy

İstedğim zaman istediğimi alırım. Bu toprakların kanunu.

Bu yüzden Thalia'yı av kulübemde uyurken bulduğumda, ona sahip çıkmadan edemedim.

Çok yumuşak ve tatlı. Çok itaatkâr. Yani benim.

Oynadığımız çarpık oyunlar beni çılgına çeviriyor.

Ama kalbimin tekrar atmasını sağlayacaklarını tahmin etmemiştim.

Şimdi, onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama mahkememdeki bazı insanlar bizi ayrı tutmak için çırpınıyor.

Ve neredeyse başarıyorlardı.

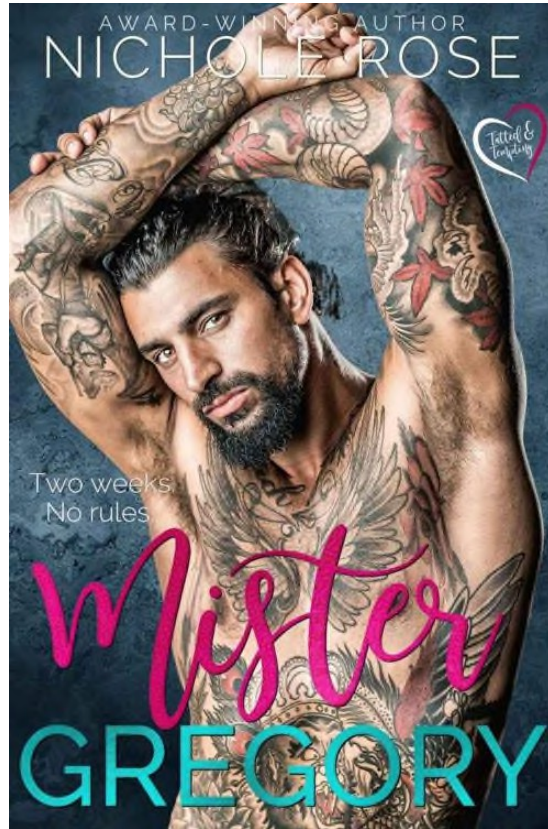
Thalia kaybolduğunda, onu geri almak için bu krallığı yok edeceğim.

Kimse bana ait olanı alamaz. Hiç kimse.

Güzelliğın Çarpık Zalimi, sahiplenici, kirli bir kahraman ve naif, kıvrımlı bir kadın kahramanın olduğı pis bir peri masalı. Eğer yaş farkları, takıntılı kahramanlar ve ekstra ateşli romantizm size göre değilse, bu kitap size göre değil.

ÖN SIPARIŞ İÇİN HAZIR.

Bay Gregory

İki hafta. Kural yok.

Kızımın en yakın arkadaşı, eski sevgilisini patronuyla yatakta yakaladıktan sonra bana bu şartları önerdi. O yapmadı.

Onu tanıdığım günden beri istediğimi biliyordu. Daha fazlasını almamı beklemiyordu.

Eğer ruhuyla birlikte gitmek isteseydi, onu bana gümüş tepside sunmamalıydı. Onu benim yapmak için dört yıl bekledim. Daha fazla beklemeyeceğim.

Onu peşimdeki tehlikeli adamlardan koruyacağım. Kızım bizi öğrendiğinde onun kalbini koruyacağım. Ama o kıvrımlı vücut benim. Gitmesine izin vermeyeceğim.

Aksini düşünenlere Tanrı yardım etsin.

Mila

Tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşımın babasına aşkıttım ama hiç şansım olduğunu düşünmemiştim. Ta ki onun sahil evinde birlikte yaşamaya başlayana kadar. Dilimi çözmem için biraz sıvı cesaret yeterli oldu.

İki hafta. Bağlanmak yok. Kural yok. Ona teklif ettiğim şartlar bunlardı.

Onları almasını beklemiyordum, daha fazlasını istemesini de beklemiyordum.

Şimdi, tüm dünyam değişiyor... ve her şey söylenip yapılmadan önce alevler içinde kalabilir. Ama Tanrı yardımcım olsun; bu adamın yanma şeklini seviyorum.

Bay Gregory, kıvrımlı bir kadın kahraman, üst düzey bir alfa ve kötü bir teklif içeren buharlı, tam uzunlukta bir romantizm. FMC ve MMC arasında aldatma yoktur.

ŞİMDİ ÖN SIPARIŞ İÇİN HAZIR.

Nichole'u takip edin

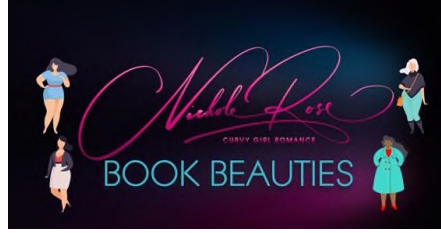
Bedava kitap sever misiniz? Ben de severim! Yeni çıkan tüm kitaplardan haberdar olmak, özel çekilişler ve ücretsiz hediyeler için <http://authornicholeroose.com/newsletter> adresinden mail listeme kaydolun!

Benimle ve diğer okurlarla bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

Kitapların imzalı kopyalarını, kitap kutularını ve daha fazlasını <http://nicholeroose.shop> adresinden alın.

Nichole'un Kitap Güzellikleri

Nichole ve diğer okuyucularla bağlantı kurmak ister misiniz? Bir kız çetesi kuruyoruz! Eğlence, oyunlar ve perde arkası ayrıcalıkları için Facebook'ta Nichole Rose'un Kitap Güzelleri'ne katılın!

Instalove Kitap Kulübü

Instalove Kitap Kulübü şimdi başlıyor!

En sevdiğiniz instalove yazarlarından içeriden bilgi alın, seveceğiniz yeni yazarlarla tanışın ve her ay öne çıkan yazarlardan ücretsiz bir kitap ve bonus içerik kapın. Instalove Kitap Kulübü bülteni haftada bir yayınlanır!

Kulübe Katılın: <http://instalovebookclub.com>

Nichole Rose tarafından da

Kitaplarımın bağlantılarını, sesli kitapları, önerilen okuma sırasını ve kitapların nasıl bağlandığını gösteren indirilebilir bir haritayı şu adresteki web sitemde bulabilirsiniz

<http://authornicholeroose.com!>

Alfa Serisi

Komşu Alfa Babası Gizli Alfa

Patronu Alfa'nın Gizli

Bebeği Alfa Koruyucusu

Bir Alfa ile Randevusu

Her Alpha: Serinin Tamamı

Her Bride Serisi

Müstakbel Gelini

Çalınan Gelini

Gizli Gelini

Kıvrımlı Gelini Esir

Gelini Kızaran

Gelini

Onun Gelini: Serinin Tamamı

Sahiplenilen **Seri**

Özgürlüğe Sahip

Olmak Rowan'a

Öğretmek

Caroline'ın

Kennedy'i

Öptüğünü İddia

Etmek

Sahiplenildi: Tüm Seri **Saatli**

Aşk Serisi Adore You

Tut Seni

Koru Seni

Saatli Aşk: Tüm Seri

Milyarderler Kulübü

Milyarderin Büyük Cesaret Zayıflığı

Milyarderin Büyük Cesaret Dileği

Milyarderin Büyük Cesur Kadını

Milyarderin Büyük Cesur

Mucizesi

Milyarderler Kulübü: Serinin Tamamı

Tutunmak İçin Oynamak

Şirin Turta

Buz Kırıcı

Buz Prensi

Buz Devi

Buz Gibi

Soğuk Buz

Fırtınası

Playing for Keeps: Serinin Tamamı

Tam Boy Başlıklar

Size Çarpıyor Bay

Gregory

Fight for You (çok yakında)

Kill for You (çok yakında)

Savaş Tanrısı

İkinci Nesil

Noel için Kızaran Bir Gelin

Aşk

Isırıkları

Çözüldü

Damlayan

İnciler

Sonsuzluğun

Yankıları Tetikçi

Kötü Aziz Tarafından

Alınan Noel Mucizesi

Mahvolmuş **Üçleme**.

Fizik Bilimi

Mahvoldu

Wanton

Wicked

Mahvolmuş: Serinin Tamamı

Yasak Aşk Serisi

Karşı konulamaz

Geri alınamaz Yeri

doldurulamaz Geri

alınamaz

Destinasyon

Romantizmi Kovboyla

Romans Sahil Evi Güzelliği

Pretty Little Mess

Kalp Hırsızı ile Evlendi

Bağımsız

Başlıklar Bir Tutam

Yaz Siyah Kadife

Gizli Saplantısı Kirli

Çocuk

Aralık Ayının Baştan

Çıkardığı Yaramaz

Küçük Elf

Şeytan'ın Hilesi

Canavar için Bir Gelin (Fern Fraser ile birlikte

yazıyor) Onun için Bir Kahraman

Sevgili Bay Baba

Bod Piped Down

Bana Sakin Ol

Kolay Sürüş

Kolay Teslimiyet

Seninle Bir Gece

Falling Hard

Model Davranış

Öğrenme Eğrisi

Melek Öpücükleri

Carmichael Güvenlik Serisi

Truly Mine

Madly Yours

Deeply Hers

Valkyrie Bound

Valkyrie Heart

Valkyrie Fate

Gümüş Kaşık MC

Cerrah

Varis

Avukat Dahi

The Bodyguard

Gümüş Kaşık MC Koleksiyonu: Nichole'un Ekibi

Gümüş Kaşık

Düşüyor Xavier'in

Yavru Kedisi

Callum'un Umudu

Karın Prensi

Aurora'nın

Şövalyesi

Gümüş Kaşık

Şahinleri Leia'nın

Oyun Kurucusu

Aspen'in Savunması

Gabbi'nin Kalecisi

Karanlıktan Sonra Gümüş Kaşık

Bronx

tarafından

bağlandı Coby

için geliyor

Davina için baba

Loni Ree ile Loni Nichole olarak yazmak

Dillon'ın Kalbi

Jiletin Alevi

Ryker'ın Ödülü

Zane'in Asisi

Sözlü Tartışmalar

Grizz'in Tutkusu

Garrett'in Saplantısı

Baba Claus

Slade'e teslim olmak

Nichole Rose Hakkında

Üç ödüllü yazar Nichole Rose, kıvrımlı vücutlu okuyucular için müstehcen romantizm yazıyor. Kitaplarında dik başlı, küstah kadınlar ve onları tüketen alfa erkekler yer alıyor. Saplantılı mafya patronlarından aşırı hokey oyuncularına, kadim Fae savaşçılarına ve Baba Domlara kadar hiçbir şey sınır dışı değildir.

Herkes için doğru olan ateşli bir hikayesi olduğundan emin. Aşık olmayı herkese uyan tek bir kutuya sığdırmaya çalışmadan dünyanın yeterince çirkin olduğuna inanıyor.

Nichole yazmadığı zamanlarda kaliteli şaraptan, sevimli ayakkabılardan ve doğaüstü her şeyden hoşlanır. O mutlu bir şekilde evli

Hayatının aşkı ve dünyanın en gülünç chihuahua sirkinde gururlu bir elebaşısıdır. O ve kocası Arkansas'ın merkezinde yaşıyor.

Nichole ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi authornicholeroose.com adresinden edinebilirsiniz.

